

PSALMI DAVIDOVI.

NA DUNAJI.

ZALOŽILA BRITANSKA IN INOZEMSKA SVETOPISEMSKA DRUŽBA.

1882.

PSALMOV KNJIGA PRVA.

PSALM 1.

1. **B**lagor možu, ki ne hodi po sovetu krivičnih in ne stopa na grešnikov pot ter ne se deva v zboru zasmehovalcev;

2. Nego veselje njegovo *je* v postavi Gospodovi, in postavo njegovo premišljuje noč in dan.

3. Je namreč kakor drevo zasajeno ob vodnih potocih, katero sad svoj rodi o svojem času, in listje njegovo ne odpada: zatorej karkoli bode počel, posrečilo se mu bode.

4. Ne tako krivični; nego kakor pleve, katere veter raznaša.

5. Zatorej ne ostanejo krivični v óni sodbi; ne grešniki v zboru pravičnih.

6. Ker Gospod pozna pravičnih pot; pot pa krivičnih izgine.

PSALM 2.

1. **Z**akaj hrumé narodi in ljudstva si izmišljajo prazno?

2. Zemlje kralji vstajajo in prvaki se posvetujejo skupaj

zoper Gospoda in zoper Maziljenca njegovega:

3. Raztrgajmo njih vezi in sè sebe vrzimo njih debele vrvi!

4. Sedeči v nebesih se smeje; zasmehuje jih Gospod.

5. Tedaj jih ogovori v jezi svoji, in v srdu svojem jih prestraši:

6. Saj sem jaz pomazilil kralja svojega ter postavil čez Sijon, gôro svetosti svoje.

7. Oznanim naj sklep: Gospod mi je rekel: Sin si moj, jaz sem te danes rodil.

8. Prosi me, in narode ti dam v posest in kraje zemlje v pravičo posesti tvoje.

9. Zdrobiš jih s šibo železno; kakor prsteno posodo jih razsuješ.

10. Zdaj torej, kralji, poslušajte; poduk sprejmite, o zemlje sodniki!

11. V svetem strahu služite Gospodu, in radujte se v trepetu!

12. Poljubite Sina, da se ne razsrdi in ne poginete *na* potu, ako se le kolikaj razvname je-

za njegova; blagor vsem, kateri pribegajo do njega.

PSALM 3.

1. Psalm Davidov, ko je bežal pred Absalomom, sinom svojim.

2. Gospod, koliko je sovražnikov mojih, koliko jih vstaja proti meni!

3. Koliko jih govori za dušo mojo: Ni je pomoči njej v Bogu nobene.

4. Ti pa, Gospod, ščit si meni, slava moja, in glavo mojo vzdiguješ.

5. Z glasom svojim vpijočemu v Gospoda odgovoril mi je z gore svetosti svoje.

6. Jaz sem ležal in spal, zbudil sem se, ker Gospod me podpira.

7. Ne bodem se bal ljudstva tisočev, katere bodo okrog razpostavili proti meni.

8. Vstani, Gospod; reši me, moj Bog, ki si udaril vse sovražnike moje po čeljusti, zobe zdrobil krivičnim.

9. Gospodovo je rešenje; nad ljudstvom tvojim blagoslov tvoj!

PSALM 4.

1. Načelniku godbe na strune; psalm Davidov.

2. Ko te kličem, usliši me, Bog pravice moje; v stiski dal

si mi prostora; milosten mi bo di in poslušaj molitev mojo.

3. Sinovi človeški, doklej bo di slava moja v nečast? Ljubili bode te ničnost? hodili za lažjo?

4. Spoznajte vendar, da si je Gospod posebe odbral njega, katerega prijazno sprejema; da bo de uslišal Gospod, ko ga bodem zaklical.

5. Prestrašite se in ne grešite; mislite v srci svojem, na ležišči svojem in mirujte!

6. Darujte daritve pravice, in zaupanje imejte v Gospoda.

7. Mnogi govoré: O da bi vživali dobro! Dvigni nad nas svetlobo obličja svojega, Gospod!

8. Vlij radost v srce moje, večjo nego o času, ko spravljajo žito svoje in vino svoje obilno.

9. V miru ležem in zdajci zaspi m; ker ti sam, Gospod, daješ, da prebivam brez skrbi.

PSALM 5.

1. Načelniku godbe na piščali; psalm Davidov.

2. Besede moje čuj, Gospod; ozri se na premišljevanje moje.

3. Poslušaj vpitja mojega glas, kralj moj in Bog moj; ker pri tebi imam molitev.

4. Gospod, zgodaj bodeš slišal glas moj; zgodaj bodem govoril pred teboj in čakal.

5. Ker *ti* nisi Bog mogočni, kateri bi se radoval krivice; *pred* teboj ne bode prebivalo hudo.

6. Blazni ne stopajo ti pred oči; sovražiš vse, kateri delajo krivico.

7. Pogubiti hočeš nje, ki laž govoré; moža krvoželjnega in zvijačnega studi Gospod.

8. Jaz pa vnidem obdan z obilnostjo milosti tvoje v hišo tvojo; priklonim se proti hramu svetosti tvoje v svetem strahu tvojem.

9. Gospod, spremljaj me v pravici svoji zavoljo zalezovalcev mojih; pot svojo ugladi pred menoj.

10. Ker v ustih njihovih ni pravice; notranjost njih: nadloge, grob odprt njih grlo; z jezikom svojim se dobrikajo zvijačno.

11. Pokôrijih, o Bog; izpodleté naj v naklepih svojih; pahni jih dol po obilosti njih pregréh, ker upirajo se zoper tebe.

12. In veselili se bodo vsi, kateri pribegajo k tebi; na veke bodo prepevali, katerim bodeš bramba, in radovali se bodo v tebi ljubitelji tvojega imena.

13. Ker ti blagoslavljaš pravičnega, Gospod, delaš, da ga milost krije kakor ščit.

PSALM 6.

1. Načelniku godbe na strune po osmini; psalm Davidov.

2. Gospod, v jezi svoji ne potôri me; in v srdu svojem ne tepi me.

3. Milosten mi bodi, Gospod, ker opešal sem: ozdravi me, Gospod, ker preplašene so kosti moje.

4. In duša moja je preplašena silno, ti torej, Gospod, doklej?

5. Povrni se, Gospod; otmi dušo mojo, po milosti svoji reši me.

6. Ker spomina nate ni v smrti sami; v grobu kdo te bode slavil?

7. Utrujen sem v zdihovanji svojem; storil sem, da plava vso noč postelja moja; sè solzami svojimi sem raztopil ležišče svoje.

8. Otemnelo je od žalovanja moje oko; postaralo se je med vsemi mojimi zatiraleci.

9. Poberite se od mene vsi, ki delate krivico; ker Gospod posluša glas mojega joka.

10. Gospod posluša prošnjo mojo; Gospodu je prijetna molitev moja.

11. Osramoté se naj in preplašijo silno vsi sovražniki moji; vrnejo se naj, osramoté pri tej priči.

PSALM 7.

1. Pesem meševita Davida, katero je pel Gospodu na besede Kusa Benjaminca.

2. Gospod, Bog moj, k tebi

pribegam; reši me vseh preganjancev mojih in oprosti me.

3. Da ne zgrabi kakor lev duše moje in raztrga, ko ni pomočnika.

4. Gospod, Bog moj, ako sem storil tisto, ako je krivica na rokah mojih:

5. Ako sem storil hudo v miru živečemu z menoj, ki sem mu rad pomagal, kateri me je zatiral po krivem:

6. Pregarja naj sovražnik dušo mojo in dohiti ter potepta na tleh življenje moje; in stori naj, da v prahu biva slava moja.

7. Vstani, Gospod, v jezi svoji; dvigni se silno razkačen proti njim, ki me zatirajo; in čuj nad menoj, sodbo si zapovedal.

8. Torej narodov zbor naj te obdâ in nad njim vrni se v višavo.

9. Gospod sodi ljudstva; sodi me, Gospod, po pravičnosti moji in po nedolžnosti moji *razsodi* zame.

10. Propade naj, prosim, zlo krivičnih, in pravičnega utrdi; kakor preiskuješ srca in obisti, Bog pravični.

11. Ščit moj *je* v Bogu, ki daje blaginjo pravičnim v sreči,

12. V Bogu, ki je pravičnemu bramba in *Bogu* mogočnem, ki se srdi vsak dan.

13. Ako se ne izpreobrne *krivični*, nabrusi svoj meč; lok svoj je napel in pomeril vanj.

14. Pomeril je vanj smrtno orožje; pušice svoje zgrabi zoper divjajoče.

15. Glej, rodil bode ničemurnost; kakor je spočel nadlogo, tako bode rodil laž.

16. Vodnjak je kopal in izglobal ga; vanj je planil, v jami opravlja *delo svoje*.

17. Povrne se nadloga njegova na glavo njegovo, in nad teme njegovo pride njegova krivica.

18. Slaviti hočem Gospoda po pravici njegovi in prepeval bodem imenu Gospoda najvišjega.

PSALM 8.

1. Načelniku godbe pri *postaji* Gitajski, psalm Davidov.

2. Gospod, kralj naš, kako veličastno *je* ime tvoje na vesoljni zemlji, kateri razodevaš nadnebeško lepoto svojo.

3. Iz ust otrok in dojenčev si ustanovil si utrjeno hvalo, zavoljo sovražnikov svojih, da krotiš neprijatelja in maščevalca.

4. Ko ogledujem nebesa tvoja, prstov tvojih delo, mesec in zvezde, ki si jih napravil;

5. Kaj *je* človek, da se ga spominjaš, ali sin človekov, da ga obiskuješ!

6. Malo si ga sicer postavil pod angele, a venčal si ga sê slavo in veličastvom.

7. Postavil si ga čez dela svojih rok; vse si položil pod noge njegovе:

8. Drobnico in goveda, kolikor jih je, in tudi poljske živali;

9. Tice pod nebom in ribe v morji; karkoli se izprehaja po morskih stezah.

10. Gospod, kralj naš, kako veličastno je ime tvoje na vesoljni zemlji!

PSALM 9.

1. Načelniku godbe, visoke do srednje, psalm Davidov.

2. Slavil bodem, Gospod, iz vsega srca svojega, oznanjal vsa čudovita *dela* tvoja.

3. Veselil se bodem in radoval v tebi, prepeval bodem tvojemu imenu, Najvišji:

4. Da sovražniki moji umikajoč se padajo in ginejo pred obličjem tvojim.

5. Ker sodil si pravico mojo in pravdo mojo, sedel si na prestolu, o branitelj pravice.

6. Pokaral si narode, pogubil krivičnega, ime njih si izbrisal na večne čase.

7. O sovražnik, konec je razdevanja na veke, in uničil si mesta njih, njih spomin je poginil.

8. A Gospod bode sedel na veke, pripravljajoč na sodbo prestol svoj.

9. In sam bode sodil svet pra-

vično, pravde razsojal narodom po vsej pravici.

10. In Gospod bode grad na višini siromaku, grad na višini v časih, *ko je v stiski*.

11. Zaupanje torej bodo imeli v té kateri poznajo ime tvoje, ker ne zapustiš, Gospod, njih, kateri te iščejo.

12. Prepevajte Gospoda, ki sedi na Sijonu, oznanujte ljudstvom dela njegova.

13. On, ki maščuje kri v moritvi prelito, spominja se njih, nezabivpitja siromakov ubozih.

14. Milost mi izkaži, Gospod, ozri se v ponižanje moje od sovražnikov mojih, dvigni me izpred smrtnih vrât:

15. Da oznanjam vesoljno slavo tvojo med vrati hčere Sijonske, radujem se v blaginji tvoji:

16. Pogreznili so se narodi v jamo, *katero* so bili napravili; v mrežo, katero zo bili skrili, vjela se je njih noga.

17. Pokazal se je Gospod po sodbi, *katero* je storil; v svojem lastnem delu zapletel se je krivični; vsega pomiselka vredno!

18. Nazaj se bodo podili krivični noter do groba; vsi narodi, ki so pozabili Boga.

19. Ker siromak naj se ne pozabi nikdar; ubogih upanje *ne* pogine vekomaj.

20. Vstani, Gospod, da se ne ojači človek; sodba pridi nad

narode pred obličjem tvojim.

21. V strah jih primi, Gospod; siloma naj spoznajo narodi, da so umrjoči.

PSALM 10.

1. **Z**akaj bivaš v daljavi, Gospod! *zakaj* se skrivaš v časih, *ko smo* v stiski?

2. Prevzetnost krivičnega hudo straši siromaka ubozega; zgrabijo se naj v naklepih, katere izmišljajo.

3. Ker krivični hvali dušo svojo v njenem hrepenenji, in njega, ki išče dobička, blagoslavlja, draži Gospoda.

4. Krivični v napuhu svojega obraza: On ne kaznuje, ni Boga, *té so* vse misli njegove.

5. Varna so pota njegova v vsakem času; previsoko so pogledu njegovemu sodbe tvoje: kateri koli so sovražniki njegovi, vanje piha žarjavico.

6. V srci svojem govori: Ne umaknem se, v nobeni dobi ne *bodem* v nesreči.

7. Preklinjanja polna so usta njegova in zvijač in goljufije; pod jezikom njegovim je nadlega in ničemurnost.

8. Poseda v votlini vaší, v zatišji, da bi ubil nedolžnega; oči njegove se skrivajo zoper onemolega.

9. V zatišji preži, kakor lev v svojem brlogu; preži, da zgra-

bi siromaka ubozega; zgrabil bi rad siromaka ubozega, potegnil ga v mrežo svojo.

10. Sklujči se, potuhne se; in s krepkimi *udi* svojimi se zgredi, *kakor da so* onemogli.

11. V srci svojem govori: Pozabil je *Bog* mogočni; obličje svoje skriva, ne ozrè se nikoli.

12. Vstani, Gospod, *Bog* mogočni, dvigni roko svojo; ne pozabi siromakov ubozih.

13. Zakaj draži krivični Boga? v srci svojem govori, da ne bodeš *térjal*?

14. Zazdelo se je tebi, ko gledaš nadlego in gorjé, vzeti *jih* v roko svojo; brambi tvoji se izroča onemogli; siroti si *tí* pomočnik.

15. Zdrôbi roko krivičnemu in hudobnemu; preiskuj krivico njegovo, *dokler* je ne najdeš več.

16. Gospod je kralj večni; poginili so narodi sè zemlje njegove.

17. Hrepenenje krotkih si uslišal, Gospod; potolaži tem srce, nagni svoje uho,

18. Maščujoč siroto in siromaka, da ga ne bode dalje izganjal človek silovito iz dežele.

PSALM 11.

1. Načelniku godbe, Davida. Gospod je pribežališče moje, kako govorite duši mo-

ji: Zapústi goro vašo, tičica?

2. Ker glej, tisti krivični natezajo lok, pušico svojo pokladajo na struno, da streljajo v temè na pravične v srci.

3. Ko se bodo celo stebri podirali, kaj naj počne pravični?

4. Gospod *je* v svetišči svetosti svoje, Gospod, katerega prestol *je* v nebesih, katerega oči vidijo, katerega trepalnice preiskujejo sinove človeške.

5. Gospod preiskuje pravičnega, krivičnega pa in siloljubnega sovraži srce njegovo.

6. Vsipal bode žarjavico nad krivične, ogenj in žveplo; in najviharnejši veter *bode* njih kupe delež.

7. Ker pravični Gospod ljubi kar je pravično; pravičnega gleda obličje njegovo.

PSALM 12.

1. Načelniku godbe po osmini, psalm Davidov.

2. Daj rešenje, Gospod, ker minil je dobrodelnik; ker izginili so resnični izmed sinov človeških.

3. Prazno govoré drug z drugim, s priliznenimi ustnami, z dvojnim srcem govoré.

4. Pokončal bode Gospod vse priliznene ustne, jezik visokobesedni;

5. Njih, ki govoré: Našega jezika pravica bode obveljala,

ustne naše *so* v naši oblasti, kdo *bi bil* nam gospod?

6. Od zatiranja siromakov ubozih, od vpitja revežev vstanem skoraj, govori Gospod; pomagal bodem *njemu*, v katerega bode pihal žarjavico *krivični*.

7. Besede Gospodove so čiste besede, srebro očiščeno v izbrani prsteni posodi, osnaženo sedemkrat.

8. Ti, Gospod, ohrani jih; vsakega izmed njih brani tega rodu na veke.

9. Krivični hodijo okrog povsodi, ko se povzdiguje malo pridna reč med človeškimi sinovi.

PSALM 13.

1. Načelniku godbe, psalm Davidov.

2. Doklej, Gospod? Bodeš li pozabljal me večno? Doklej bodeš skrival obličje svoje pred menoj?

3. Doklej naj skrivam naklepe svoje v srci svojem: žalovanje v prsih svojih podnevi? Doklej se bode spenjal sovražnik moj proti meni?

4. Poglej, usliši me, Gospod, moj Bog; razsvetli oči moje, da ne spavam v smrti.

5. Da ne poreče neprijatelj moj: Premagal sem ga; ne radujejo se sovražniki moji, ko bodem omahnil.

6. Ker jaz imam zaupanje v milost tvojo; raduje se naj moj duh v blaginji tvoji; prepeval bodem Gospodu, ko mi bode storil dobro.

PSALM 14.

1. Načelniku godbe; Davidova. Nespametni govori v srci svojem: Ni ga Boga: pohujšujejo, ostudna dela doprinašajo, ni ga, da bi delal dobro.

2. Gospod gleda z nebes na sinove človeške, da bi videl, je li kateri, ki bi bil razumen, ki bi iskal Boga.

3. Vsak je odstopil, izpridili so se vsi vkup; ni ga, da bi delal dobro, enega samega ne.

4. Ali si niso v svesti vsi, kateri delajo krivico, ker žró ljudstvo moje kruh jedoč, ne kličejo Gospoda?

5. Tu se preplašijo od groze, ker Bog je na strani pravičnemu rodu.

6. Naklep siromaka ubozega bode te osramotili, seveda! ker Gospod je zavetje njegovo.

7. Kdo naj dá rešenje sè Sijona Izraelu? Ko bode nazaj peljal iz sužnjosti ljudstva svojega krdelo; radoval se bode Jakob, veselil se Izrael.

PSALM 15.

1. Psalm Davidov. Gospod,

kdo naj prebiva v šatoru tvojem; kdo naj stanuje na gori svetosti tvoje?

2. Kdor hodi pošteno in dela pravico ter govori resnico iz svojega srca;

3. Ne obrekuje z jezikom svojim, ne dela hudega bližnjemu svojemu, in ne sramoti svojega soseda:

4. V očeh njegovih je zaničevan krivični, česti pa njé, ki se bojé Gospoda; ko je prisegel v škodo svojo, vendar ne gane;

5. Denarja svojega ne posoja na obresti, in darila ne prejema zoper nedolžnega; kdor tako ravna, ne omahne nikdar.

PSALM 16.

1. Odlična pesem Davidova. Reši me, Bog mogočni; ker k tebi pribegam:

2. Gospodu govoriš: Gospod si moj, blaga mojega ne bodeš hranil pri sebi:

3. Svetim, ki so v deželi in veličastnim ga podeliš; na katerih je vse razveseljevanje moje.

4. Njim množijo bolečine kateri drugemu delé; daroval ne bodem njih krvavih daritev, ne jemal njih imen na ustne svoje.

5. Gospod je delež pristave moje in mojega ljudstva; ti vzdržuješ osodo mojo.

6. Mérne vrvi so mi pale v

preprijetnih krajih; tudi posestvo je sprelepo, *katero* me je doletelo.

7. Blagoslavljal bodem Gospoda, kateri mi je dal sovèt; tudi ponoči me podučujejo obisti moje.

8. Predočujem si Gospoda neprestano; ker *je* na desnici moji, ne omahnem.

9. Zatorej se veseli srce moje in raduje se slava moja; tudi meso moje prebiva brez skrbi.

10. Ker duše moje ne bodeš pustil v grobu, ne pripustil ljubljencu svojemu, da vidi trohnobo.

11. Naznanjaš mi življenja stezo; najslajših radosti obilost pred obličjem tvojim, na desnici tvoji vekomaj.

PSALM 17.

1. **M**olitev Davidova: Čuj, Gospod, pravico, poslušaj vpitje moje; uho nagni molitvi moji brez ustnic zvijačnih.

2. Od obličja tvojega izidi pravica moja; oči tvoje naj gledajo kar je pravično.

3. Ko bodeš preiskal srce moje, obiskal ponoči, preskušal me, ne najdeš; *kar* mislim, ne prestopi mojih ust.

4. Pri delih človeških, po besedi ustnic tvojih opazujem steze silovitega.

5. Ohrani korake moje na

stezah svojih, da ne zaidejo moje noge.

6. Jaz te kličem, ker me slišiš, Bog mogočni; nagni k meni uho svoje, poslušaj govor-moj.

7. Odloči milosti svoje, o ti, ki otimaš preganjalcev pribegajoče na desnico tvojo.

8. Hrani me kakor zenico v očesu; sè senco peroti svojih skrivaj me:

9. Zaradi krivičnih, ki me napadajo, sovražnikov mojih glavnih, *ki* me obdajajo.

10. Mast svojo masté, z ustmi svojimi govore prevzetno:

11. Hojo našo zdaj obdajajo nam; oči svoje obračajo vpirajoč v tla.

12. Podoba *je* vsakega *kakor* leva želečega zgrabiti, in kakor mladega leva čepečega v zakotji.

13. Vstani, Gospod, prehiti obličje njegovo; trešči ga, izpuli dušo mojo z mečem svojim krivičnemu.

14. Ljudém *izpuli* v roko svojo, Gospod, ljudém od svetá, katerih delež *je* v tem življenji, katerim trebuh polniš sè skrivnim *zakladom* svojim; sitijo se sinovi in preobilost svojo zapuščajo otrokom svojim.

15. Jaz bodem v pravičnosti videl obličje tvoje, sitil se bodem, ko se zbudim, s podobo tvojo.

PSALM 18.

1. Načelniku godbe, Davida hlapca Gospodovega; kateri je govoril Gospodu té pesmi besede v dan, ko ga je bil rešil Gospod iz roke vseh sovražnikov njegovih, kakor iz roke Šavlove.

2. In rekel je: Iz osrčja svojega bodem te ljubil, Gospod, moja krepost.

3. Gospod, skala moja in grad moj in rešitelj moj; Bog močeni moj, pečina moja, kamor pribegam, ščit moj in blaginje moje rog, višina moja.

4. Hvaljenega kličem Gospoda in rešujem se sovražnikov svojih.

5. Obdajajo me smrtne bolečine in malopridnih hudourniki me strašijo.

6. Groba bolečine me obhajajo, smrtne zanke so mi na poti.

7. V stiski svoji kličem Gospoda, in do Boga svojega vpijem; iz svetišča svojega usliši moj glas, in vpitje moje predenj pride do ušes njegovih:

8. In stresa se in giblje zemlja, in podloge gorâ se majó; strešajo se pa, ko se mu vname jeza.

9. Dim se vali skozi nos njegov in ogenj požrešen iz ust njegovih; žarjavica goreča gre od njega.

10. In nagne nebo ter stopi dol, z mrakom pod svojimi nogami,

11. In sedeč na kerubih leti, in plava na vétrovih perotih.

12. Temo si napravi za zavetje svoje, okolo sebe za šator svoj; temotne vode, gošče gornjih oblakov.

13. Od svita pred njim prehajajo gosti oblaki njegovi, toča in žarjavica ognjena.

14. Na nebesih grmi Gospod in z višave izhaja glas njegov, toča in žarjavica ognjena.

15. Tako proži pušice svoje, razsipa jih in strele meče ter jih podi.

16. Prikazujejo se tudi najnižje struge vodâ, in razgrinjajo se podloge vesoljne zemlje od hudovanja tvojega, Gospod, od sape tvojega nosú.

17. Iz višine poseže ter me potegne gor, izvleče me iz mnogih vodâ.

18. Reši me neprijatelja mojega močnejšega, in sovražnikov mojih, ko so krepkejši od mene.

19. Srečujejo me ob času nadloge moje, tedaj mi je za palico Gospod:

20. In izpelje me na prosto; reši me, ker me ima rad.

21. Podeljuje mi Gospod po pravičnosti moji; po čistosti mojih rok mi povrača.

22. Ker se držim potov Gospodovih, ter se ne obračam krivično od svojega Boga;

23. Ker so vse sodbe njegove

pred mojimi očmi; in postav
njegovih ne odvrčam od sebe:

24. Ker sem pošten pred njim,
in se varujem, da ne ravnam
krivično.

25. Povrača mi Gospod po pra-
vičnosti moji; po čistosti mojih
rok pred njegovimi očmi.

26. Z dobrotljivim izkazuješ
se dobrotlivega, s poštenim
možem izkazuješ se poštenega.

27. S čistim kažeš se čistega,
ali popačenemu nasprotuješ.

28. Ker ti otimaš ljudstvo ubo-
go, prevzetne pa oči ponižuješ.

29. Dà, svetilo moje razsvet-
luješ; Gospod, moj Bog raz-
jasnjuje moje temé.

30. S teboj namreč prodiram
skozi krdelo, in z Bogom svo-
jim preskakujem zid.

31. Tega *Boga* mogočnega
pot *je* poštena; govor Gospo-
dov ves čist; ščit je vsem, ka-
teri pribegajo k njemu.

32. Ker kdo *je* Bog razen
Gospod? in kdo skala razen
naš Bog?

33. Ta *je* *Bog* mogočni, ki
me opasuje z močjo, in dela
pošteno mojo pot:

34. Storivši noge moje kakor
jelenom, da me stavi na višino
mojo:

35. Boja uči roke moje; tako
da zlomi lok jekleni roka
moja.

36. Ker daješ mi ščit blagi-
nje svoje, in desnica tvoja me

podpira; in krotkost tvoja me
povišuje.

37. Hoji moji razširjaš pro-
stor moj; in členki mojih nog
ne omahujejo.

38. Sovražnike svoje podim in
dohajam jih; in ne povrnem
se, dokler jih nisem uničil.

39. Zdrobim jih tako, da ne
morejo več vstati, padajoč pod
noge moje.

40. Opasuješ me namreč z
močjo za vojsko; pod me po-
diraš nje, ki se spenjajo zoper
mene.

41. In neprijatelj mojih til-
nik mi podajaš; da ugonobim
sovražnike svoje.

42. Vpijejo, a ni ga, da *jih*
reši; h Gospodu, a ne usliši jih.

43. Zatorej jih razmeljem ka-
kor prah pred vetrom; kakor
blato na ulicah jih drobim.

44. Oproščaš me preprirov
ljudstva; staviš me narodom
na čelo; ljudstvo, katerega ni-
sem poznal, služi mi:

45. Na sluh ušesa so mi pokor-
ni; tuje se mi udajajo lažnjivo:

46. Tuje padajo in pritrep-
tavajo iz gradov svojih.

47. Gospod živi in blagoslov-
ljena skala moja; zatorej naj
se povišuje Bog blaginje moje.

48. *Bog* ta mogočni, ki mi
daje maščevanje, in spravlja
ljudstva pód me;

49. Rešuje me sovražnikov
mojih; tudi nad nje, ki se spe-

njajo zoper mene, povzdignil si me; možu silovitemu si me iztrgal.

50. Zatorej te bodem slavil med narodi, Gospod, in prepeval bodem tvojemu imenu:

51. Da veliko blaginjo vsakoršno podeljuješ svojemu kralju, in izkazuješ milost maziljencu svojemu, Davidu in semenu njegovemu na veke.

PSALM 19.

1. Načelniku godbe, psalm Davidov.

2. Nebesa oznanjajo slavo Boga mogočnega; in delo rok njegovih kaže njih razsežje.

3. Dan dnevu bruha govorico, in noč noči kaže znanje.

4. Govorice *nimajo*, ne besed; in brez *njih* umé se njih glas.

5. Po vsej zemlji gre njih oznanilo, do kraja vesoljnega sveta *šle so* njih govorice; *odkar* je solncu šator postavil na njih.

6. Ker *ono* je kakor ženin, ki gre iz stanice svoje; raduje se kakor korenjak, ko se pripravlja na tek.

7. Od kraja *nebés je* vzhod njegov; in *ték* njegov do njihovih krajev; in nič ni, kar bi bilo skrito njegovemu žaru.

8. Nauk Gospodov *je* pošten, oživljajoč dušo; pričanje Gospodovo resnično, modrost daje nevednemu.

9. Zapovedi Gospodove *so* pravične, srce razveseljujejo; postava Gospodova čista, razsvetljuje oči.

10. Sveti strah Gospodov *je* čist, vekomaj ostane; sodbe Gospodove zgolj resnica, pravične so vse:

11. Zaželene, *bolj ko* zlato, in to kakor zlato prečisto, premnogo, in slajše ko med, in to ko čisti med.

12. Tedaj je bil služabnik tvoj opominjan po njih; njih poslušati *je* velik dobiček.

13. (Zmote, kdo bi jih razumel?) Mene odveži skrivnih.

14. Potem iz trdovratnosti potegni služabnika svojega, da ne gospoduje v meni; tedaj bodem pošten in čist velike pregrehe.

15. Po volji naj bodejo ust mojih besede, in srca mojega premišljevanje pred teboj; Gospod skala moja in rešitelj moj!

PSALM 20.

1. Načelniku godbe, psalm Davidov.

2. Usliši te naj Gospod ob času stiske; na višavo naj te postavi ime Boga Jakobovega.

3. Pošlje naj ti pomoč iz svetišča, in sè Sijona naj te podpira.

4. Dúha naj vse dari tvoje, in upepeli naj žgalno daritev tvojo.

5. Dá ti naj po srci tvojem, in izpolni naj vsak sklep tvoj.

6. Prepevajmo o blaginji tvoji; in v imenu Boga našega nosimo zastave; izpolni naj Gospod vse prošnje tvoje.

7. Zdaj spoznavam, da Gospod brani maziljenca svojega, usliši ga z nebes svetosti svoje; po največji kreposti, blaginji desnice svoje.

8. Ti vóz in oni kónj, mi pa se spominjamo imena Gospoda, Boga našega.

9. Oni se pripogibajo in padajo; mi pa vstajamo in stojimo.

10. Gospod, reši! kralj sam naj usliši nas ob času, ko ga bomo klicali.

PSALM 21.

1. Načelniku godbe; psalm Davidov.

2. Gospod, moči tvoje veseli se kralj, in blaginje tvoje kako se silno raduje!

3. Željo srca njegovega mu daješ, in kar so ustne njegove govorile, ne odrékaš.

4. Dà, prehitevaš ga z blagodar, na glavo njegovo pokladaš venec iz zlata prečistega.

5. Življenja te je prosil, dal si mu; *tudi* dnî dolgost na vedno večne čase.

6. Velika je slava njegova po blaginji tvoji; diko in veličastvo si položil nanj.

7. Ker pripravil si mu blagoslove na vekomaj; razjasnil ga z radostjo od svojega obličja.

8. Ker kralj sam upa v Gospoda; zato v zaupanji na milost najvišjega ne omahne.

9. Z roko svojo dosežeš vse neprijatelje svoje; z desnico svojo dosežeš vse svoje sovražnike.

10. Narediš, da so *kakor* peč ognjena ob času srditega obličja tvojega; Gospod jih pogoltne v jezi svoji, kakor da jih ogenj uniči.

11. Sad njih pokončaš sè zemlje, in njih seme izmed sinov človeških.

12. Ker nameravali so tihudo; izmišljali so naklep; ne morejo!

13. Ker staviš jih *kakor* gomo; na strune svoje pokladaš *pušice* ter jih streljaš proti njih obličjem.

14. Dvigni se, Gospod, v moči svoji; pojmo in prepevajmo o hrabrosti tvoji.

PSALM 22.

1. Načelniku godbe o prvi zarji; psalm Davidov.

2. *Bog* moj mogočni, *Bog* moj mogočni, zakaj si me zapustil? daleč od blaginje moje, od stoka mojega besed?

3. *Bog* moj, *zakaj* me ne uslišiš, ko te kličem podnevi? in ponoči ni mi pokoja.

4. Saj si vendar svet, stano-
viten, popolna hvala Izraelova.

5. Tebi so zaupali očetje naši;
zaupali so, in osvobodil si jih.

6. K tebi so vpili, in otetiso bili,
vté so zaupali inni jih bilo sram.

7. Jaz pa *sem* črv, in ne mož;
sramota ljudém in zaničevanje
ljudstvu.

8. Vsi, ki me vidijo, namrda-
vajo se mi; režé se, glavó majó:

9. H Gospodu pribega, reši
ga naj; otmè ga naj, ker ima
veselje nad njim.

10. Saj ti *si*, ki si me potegnil
iz materinega telesa, storil si,
da sem brez skrbi živel na
prsih matere svoje.

11. K tebi sem bil zagnan od
rojstva, od telesa matere moje
bodi *Bog* moj mogočni.

12. Ne bivaj daleč od mene, ko
je blizu stiska, konipomočnika.

13. Obdajajo me junci mnogi,
krepki *junci*. bazanski obsip-
ljejo me.

14. Žrelo svoje odpirajo zoper
mene, *kakor* lev zgrabljiv in
rujoveč.

15. Kakor voda se razlivam,
in vse kosti moje se razklepajo;
srce moje je podobno vosku,
taja se v osrčji mojem.

16. Moja moč je suha kakor
čepinja, in jezik moj se pri-
jemlje neba mojega, in devaš
me v smrtni prah.

17. Ker obdali so me psi; hu-
dobnikov krdela so me obsula;

prebodli so moje roke in noge
moje.

18. Seštel bi lahko vse svoje
kosti; oni gledajo, ozirajo se
v mé.

19. Oblačila moja delé med
seboj, in za suknjo mojo me-
čejo kocko.

20. Ti torej, Gospod, ne bi-
vaj daleč, krepost moja, hiti
na pomoč mojo.

21. Otmi meča dušo mojo, psa
edino mojo.

22. Reši me žrela levovega, in
rogov samorogov, uslišavši me.

23. Ime tvoje bodem oznanjal
bratom svojim; sredi zbora bo-
dem te hvalil:

24. Vi, ki se bojite Gospoda,
hvalite ga; vse seme Jakobovo
hvali ga; in boj se ga vse seme
Izraelovo.

25. Ker ne zameta in ne zani-
čuje siromaštva siromakovega,
in pred njim ne skriva obličja
svojega; temuč ko vpije do
njega, usliši ga.

26. O *dobrotah* tvojih *bode*
hvala moja v zboru velikem;
obljube svoje bodem opravljal
v pričo njih, ki se ga bojé.

27. Jedli bodejo krotki in
nasitili se; hvalili bodejo Go-
spoda, kateri ga iščejo; srce
vaše bode živelo vekomaj.

28. Spomnijo se in povrnejo
se h Gospodu vse meje zemlje,
in priklonijo se pred teboj vse
družine narodov.

29. Ker Gospodovo *je* kraljestvo samo, in gospostvo ima nad narodi.

30. Jedli bodo in priklanjali se vsi zemlje bogatini; pred njim bodejo padali kateri koli pojdejo dol v prah; *kateri* ni ohranil duše svoje v življenji.

31. *Teh* seme bode ga čestilo, prištevalo se bode Gospodu vsak čas.

32. Prihajali bodo in označevali pravico njegovo ljudstvu, ki se rodi, da je pravičen.

PSALM 23.

1. Psalm Davidov; Gospod *je* pastir moj; slabo se mi ne more goditi.

2. Na pašnikih travnatih skrbi da ležim, poleg tihih vodâ me vodi.

3. Pokojno dela dušo mojo, po pravice stezah me vodi, zadovoljo svojega imena.

4. Tudi ko bi hodil po dolini smrtne sence, ne bal bi se zlega, ker ti *si* z menoj; šiba tvoja in palica tvoja tolažiti me.

5. Pred menoj napravljaš mizo, sovražnikom mojim nasproti; z mazilom maziliš glavo mojo, kupa moja *je* polna do vrha.

6. Zgolj dobrota in milost bode ti me spremljale vse dni življenja mojega; in покоjen bodeš v hiši Gospodovi, dokler bodejo dolgi časi.

PSALM 24.

1. Psalm Davidov; Gospodova *je* zemlja in česar je polna, vesoljni svet, prebivalci njegovi.

2. Ker sam jo je ustanovil nad morja, in nad reke jo utrdil.

3. Kdo naj gre gor na goro Gospodovo, in kdo naj stoji na mestu svetosti njegove?

4. Kdor je nedolžnih rok in srca čistega; kateri ne dviga k ničemurnosti duše svoje, in ne priseza na goljufijo.

5. *Ta* dobiva blagoslov od Gospoda, in pravico od Boga blaginje svoje.

6. *Ta je* zarod čestilcev njegovih, ki iščejo obličje tvoje, zarod Jakobov.

7. Dvignite, vrata, glave svoje in dvignite se, večne duri, da vnide slave kralj.

8. Kdo *je* ta slave kralj? Gospod prekrepki in premogočni; Gospod vojskovelec premo- gočni.

9. Dvignite, vrata, glave svoje, dvignite, pravim, večne duri, da vnide slave kralj.

10. Kdo *je* ta slave kralj? Gospod vojnih krdél, on *je* slave kralj.

PSALM 25.

1. *Pesem* Davidova: K tebi, Gospod, dvigam dušo svojo.

2. Bog moj, v té zaupam, naj se ne osramotim, sovražniki moji naj se ne radujejo nad mano.

3. Tudi kdor čaka tebe, naj se ne osramoti; osramoté se naj kateri izdajalsko ravna jo po krivem.

4. Pota svoja mi kaži, Gospod; stéze svoje úči me.

5. Daj, da hodim po resnici tvoji, in úči me; ker ti *si* Bog blaginje moje, tebe čakam ves dan.

6. Spomni se usmiljenja svojega, Gospod, in milosti svojih, da so od vekomaj.

7. Grehov mladosti moje in pregreškov mojih ne spominjaj se; po milosti svoji spominjaj se me ti, zavoljo dobrote svoje, Gospod.

8. Dober in pravičen *je* Gospod: zatorej uči grešnike pot;

9. Dela, da hodijo krotki po pravici, in krotke uči pot svojo.

10. Vse steze Gospodove so milost in zvestoba, njim, ki hranijo zavezo njegovo in pričanja njegova.

11. Zavoljo imena svojega, Gospod, bodeš torej prizanesel krivici moji, ker velika je.

12. Kakošen bode mož tisti, kateri se boji Gospoda, ki ga uči, katero pot naj izvoli?

13. Duša njegova bode prenočevala v dobrem, in seme njegovo bode dedovalo deželo.

14. Skrivnost Gospodova bi-

va pri njih, ki se ga bojé, in zaveza njegova, da po izkušnji priča zanje.

15. Oči moje *gledajo* neprestano v Gospoda; ker on potegne iz mreže noge moje.

16. Ozri se v mé, in milost mi stóri; ker samotен sem in ubožen.

17. Stiske srca mojega *se* razširjajo; iz nadlog mojih potegni me.

18. Poglej siromaštvo moje in težavo mojo; in odpusti vse grehe moje.

19. Ozri se v sovražnike moje, ker močnejši so; in s hudim sovraštvom me sovražijo.

20. Reši dušo mojo in otmi me; naj se ne osramotim, ker pribegam k tebi.

21. Poštenost naj me brani in pravica, ker tebe čakam.

22. Reši, Bog, Izraela vseh zatiranj njegovih.

PSALM 26.

1. **P**esem Davidova. Za sodnika mi bodi, Gospod, ker jaz hodim v poštenosti svoji, in v Gospoda zaupam, da ne omahnem.

2. Izkušaj me Gospod, in preišči me; preglej obisti moje in srce moje;

3. Ker milost tvoja *je* pred mojimi očmi, in neprestano hodim v resnici tvoji.

4. Ne sedevam z ničemurnimi ljudmi in z licemérce se ne sham.

5. Hudobnikov zbor sovražim, in s krivičnimi ne sedevam.

6. V nedolžnosti umivam roke svoje, in oltar tvoj obhajam, Gospod,

7. Prepevajoč hvalno pesem, in oznanjajoč vsa čuda tvoja.

8. Gospod, prebivališče ljubim hiše tvoje, in mesto, šator slave.

9. Ne pridruži grešnikom duše moje, in možem krvoželjnim mojega življenja.

10. V njih rokah je pregreha, desnica njih je polna daril podkupnih.

11. Jaz pa hodim v poštenosti svoji; reši me in milost mi stori.

12. Noga moja stoji na ravnem, v zborih bodem blagoslavljal Gospoda.

PSALM 27.

1. **P**esem Davidova; Gospod je luč moja in blaginja moja, koga bi se bal? Gospod je življenja mojega moč, koga bi se plašil?

2. Vojskujejo se proti meni hudobniki, da pojedó moje meso, sovražniki moji in neprijatelji moji proti meni; oni se zgruzajo in padajo.

3. Ko bi šatorišče stavili proti meni, ne bi se balo srce moje;

ko bi se spela vojska zoper mene, bil bi brez skerbi za to.

4. Eno sem prosil Gospoda, tega samo želim: da naj sedevam v hiši Gospodovi vse dni življenja svojega, da gledam lepoto Gospodovo in preiskujem v svetišči njegovem.

5. Ker skriva me v koči svoji ob času nadloge; skriva me v skrivnem kraji šatora svojega, dviguje me na skalo.

6. Že se spenja glava moja nad sovražnike moje, stoječe okrog mene; da darujem v šatoru njegovem daritve z veselim hrupom, pojem in prepevam Gospodu.

7. Sliši *me*, Gospod, ko kličem z glasom svojim: in milost mi stori, usliši me.

8. Tvojo *besedo*: »Iščite obličje moje,« premišlja srce moje; obličje tvoje iščem, Gospod.

9. Ne skrivaj mi obličja svojega, ne obračaj se v jezi od svojega hlapca; pomoč moja si bil, ne zapusti me in ne ostavi blaginje moje.

10. Ker oče moj in mati moja me zapuščata, Gospod pa me sprejme.

11. Uči me, Gospod, svoj pot, in vodi me po ravni stezi za voljo njih, ki v mé prežé.

12. Ne izdajaj me želji sovražnikov mojih; ker zoper mene stojé lažnjive priče, in ki pihajo silovitost;

13. Ko bi ne veroval, da bode užíval dobroto Gospodovo v deželi živečih.

14. Čakaj Gospoda, potolaži se, in pokrepčal bode srce tvoje; torej čakaj Gospoda.

PSALM 28.

1. *Pesem* Davidova. Tebe, Gospod, kličem, skala moja; ne delaj se gluhega *obrnen* od mene, da ne postanem, ako bodeš nem, od mene *obrnen*, podoben njim, ki v grob gredó.

2. Čuj prošelj mojih glas, ko vpijem k tebi; ko molím roke svoje proti hramu tvoje svetosti.

3. Ne potegni me med hudobne in njé, ki delajo krivico; ki govore mir z bližnjimi svojimi, hudobija *pa biva* v njih srci.

4. Daj jim po njih delu, in po hudobnosti njih dejanj; po delu njih rók jim daj, povrni jim povračilo svoje.

5. Ker ne menijo se za dela Gospodova, in za stvarjenje rok njegovih: podere jih, a postavi jih ne.

6. Blogoslovljen Gospod, ker je uslišal prošelj mojih glas;

7. Gospod moč moja in ščit moj; njemu zaupa srce moje, in pomaga mi; zatorej se raduje srce moje, da ga slavim s pesmijo svojo.

8. Gospod je moč njim, in

preblaga moč je Maziljenec njegov.

9. Reši ljudstvo svoje, in blagoslovi svojo last; in pasi jih ter povzdigni jih na veke.

PSALM 29.

1. *Psal*m Davidov. Dajajte Gospodu, sinovi mogočnih, dajajte Gospodu slavo in hvalo.

2. Dajajte Gospodu slavo njegovega imena; priklanjajte se ter izkazujte čast Gospodu v diki svetosti.

3. Glas Gospodov čez vode, *glas Boga* mogočnega, slavnega grmi, *glas* Gospodov čez mnoge vode.

4. Glas Gospodov močan, *glas* Gospodov krasen.

5. Glas Gospodov lomi cedre, Gospod podira tudi cedre na Libanu.

6. In dela, da skačejo kakor tele, Libanon in Sirijon, kakor mladič samorogov.

7. Glas Gospodov bije plamene ognjene.

8. Glas Gospodov prešinja puščavo, prešinja puščavo kadeško.

9. Glas Gospodov dela, da rodé košute, in listje otresa gozdom; ali v svetišči svojem izreka vso slavo svojo.

10. Gospod je sedel o potopu in Gospod kralj sedi vekomaj.

11. Gospod daje moč svojemu

ljudstvu; Gospod blagoslavlja ljudstvo svoje z mirom.

PSALM 30.

1. Psalm Davidov, pesem posvečevanja hiše njegove.

2. Poveličeval te bodem, Gospod, ker si me povzdignil, in sovražnikom mojim nisi dal radovati se nad mano.

3. Gospod, Bog moj, ko sem vpil do tebe, ozdravil si me.

4. Gospod, izpeljal si iz groba dušo mojo, ohranil me živega, da ne idem v grob.

5. Prepevajte Gospodu, katerim on deli milost, in slavite spomin svetosti njegove.

6. Ko je bil trenutje v jezi svoji, *pride* življenje po dobroti njegovi; ako se zvečer oglasi jok, zjutraj petje.

7. Ker jaz sem govoril v mirnosti svoji: Ne omahnem vekomaj.

8. Gospod, po dobroti svoji si bil na goro postavil mojo moč; ko si skrival obličje svoje, bil sem zbeگان.

9. K tebi sem klical, Gospod, in Gospoda sem prosil:

10. Kaj prida *bode* v krvi moji, ko pojdem dol v jamo? ali te bode prah slavil? bode li oznanjal resnico tvojo?

11. Čuj, Gospod, in milost mi stóri; Gospod, bodi mi pomočnik.

12. Izpreobrnili si mi jok moj v ples; razpasal si raševnik moj in opasal me z radostjo:

13. Da ti prepeva slava in ne umolkne. Gospod, Bog moj, slavil te bodem vekomaj.

PSALM 31.

1. Načelniku godbe, psalm Davidov.

2. K tebi, Gospod, pribegam, naj se ne osramotim vekomaj; s pravico svojo osvobodi me.

3. Nagni meni uho svoje, hitro me reši; močna skala mi bodi, trden grad, da se rešim.

4. Ker skala moja si in trdnjava moja, torej zavoljo ime na svojega vodi me in spremljaj me.

5. Izpelji me iz mreže, katero so skrili zoper mene: ker ti si moja moč.

6. V roko tvojo izročam svoj duh; otél si me, Gospod, Bog mogočni, resnični.

7. Sovražim nje, ki česté ničemurnosti prazne; ker jaz zaupam v Gospoda,

8. Da se bodem radoval in veselil dobrote tvoje, ko se bodeš ozrl v siromaštvo moje, spoznal duše moje stiske,

9. In ne izdal me sovražniku v roko, na široko postavil noge moje.

10. Milost mi stóri, Gospod, ker v stiski sem; od žalovanja

hira oko moje, duša moja in telo moje.

11. Ker od žalosti peša življenje moje in leta moja od zdi-hovanja; od kazni krivice, katero trpim, hira krepost moja; in kosti moje ginejo.

12. Pri vseh sovražnikih svojih sem v sramoto, in pri sosedi-h svojih jako, in strah znan-cem svojim; zagledavši me zuna-j beže od mene.

13. V pozabljenje me zagrebava srce, kakor mrtvega; jaz sem kakor orodje potrto.

14. Ker zasramovanje čujem od mnogih, strah okrog in okrog; posvetujoč se vkup zoper mene mislijo, kako bi prestregli dušo mojo.

15. Jaz pa v té zaupam, Gospod, govoreč: Bog si moj:

16. V rokah tvojih so časi moji; potegni me iz rok sovražnikov mojih in njih, ki me preganjajo.

17. Daj, da sveti obličje tvoje nad tvojim hlapcem; reši me po milosti svoji.

18. Gospod, naj se ne osramotim, ker te kličem; osramoté se naj krivični, pogubé se v grob.

19. Neme naj postanejo ustne lažnjive, katere govoré zoper pravičnega trdó, z napuhom in zaničevanjem.

20. Kako obila je dobrota tvoja, katero hraniš njim, ki

te česté; izkazuješ njim, ki pri-begajo k tebi pred sinovi človeškimi!

21. Skrivaš jih v skrivališči pričujočnosti svoje pred móž napuhom; skrivaš jih v koči pred prepirom jezikov.

22. Blagoslovljen Gospod, ker mi izkazuje čudovito milost svojo; *stavi me kakor v trdno mesto.*

23. Jaz sem bil sicer rekel v naglici svoji: Iztrebljen sem izpred tvojih oči; vendar si slišal molitev mojih glas, ko sem k tebe vpil.

24. Ljubite Gospoda vsi, katerim izkazuje dobroto; Gospoda, ki varuje zveste, in povrača preobilno, dela reči veličastne.

25. Potolažite se, in pokrepčal bode srce vaše, vsi ki upate v Gospoda.

PSALM 32.

1. **D**avidova pesem ukovita: Blagor oproščenemu pregreška, kogar greh je poravnán.

2. Blagor človeku, kateremu Gospod ne všteva krivice, in katerega duh nima v sebi zvi-jače.

3. Ko sem molčal, starale so se kosti moje, v stoku mojem ves dan.

4. Ker podnevi in ponoči bila je težka nad mano roka tvo-

ja; in sok moj najboljši preobračal se je v suše poletne.

5. Greh svoj ti razodenem, in krivice svoje ne bodem pokrival (dejal sem). Izpovém se pregreškov svojih Gospodu, in ti si izbrisal kazen mojega greha.

6. Zavoljo tega bode te molil, komurkoli deliš milost, kader se zgodi; (o povodnji mnogih vodâ ne doidejo njega):

7. Ti si zavetje meni; stiske me brani: s pesmami oproščanja me obdajaj.

8. Podučeval te bodem in kazal ti, po kateri poti bodeš hodil; svetoval ti bodem, v te *vpirajoč* svoje oko.

9. Ne bodite kakor konj, kakor mezeg, brez razuma, katerima je z uzdo in vajetom brzdati gobec, da se ne približa tebi.

10. Velike bolečine *ima* krivični; kdor pa ima zaupanje v Gospoda, njega obdaja milost.

11. Veselite se v Gospodu in radujte pravični; in prepevajte vsi pošteni v srci.

PSALM 33.

1. **P**repevajte pravični v Gospodu, poštenim se spodobi hvalno petje.

2. Slavite Gospoda sè strunami, s citrami in desetostrunjem mu pojte.

3. Pojte mu novo pesem, krepko bijte *na strune*, da doni.

4. Ker prava *je* beseda Gospodova; in stanovitno vse delo njegovo.

5. Pravico ljubi in sodbo; milosti Gospodove polna je zemlja.

6. Z besedo Gospodovo ustvarjena so nebesa, in z dihom ust njegovih vsa vojska nebeška.

7. Morske vode znaša kakor kup in v shrambe deva valove.

8. Gospoda naj se bojé vse dežele, pred njim naj trepetajo vsi sveta prebivalci.

9. Ker na besedo njegovo je *karkoli je*, na zapoved njegovo postane.

10. Gospod uničuje narodov sklep, misli ljudstev podira.

11. Sklep pa Gospodov ostane vekomaj, misli srca njegovega od roda do roda.

12. Blagor narodu, katerega Bog *je* Gospod, ljudstvo, *katere* si je izvolil v last.

13. Z nebes gleda Gospod, vidi vse sinove človeške.

14. Z mesta prebivališča svojega gleda dol na vse zemlje prebivalce.

15. In obrazovatelj tudi njih src pazi na vsa njihova dela.

16. Ni ga kralja, da bi se rešil z množico krdél; mogočni se ne otme z množico moči.

17. *Gošufiv je* konj za rešitev in z množico moči svoje ne oprosti *jezdeca*.

18. Glej, oko Gospodovo *pazi* na nje, kateri se ga bojé, na njé, kateri čakajo milosti njegove;

19. Da reši smrti njih dušo, in *jih* žive ohrani v lakoti.

20. Duša naša čaka Gospoda; pomoč je naša in ščit naš.

21. Ker v njem se raduje srce naše, kajti zaupamo njegove-
mu svetemu imenu.

22. Milost tvoja, Gospod, bo-
di nad nami, kakor te pričaku-
jemo.

PSALM 34.

1. *Pesem* Davidova, ko je bil izpremenil lice svoje pred Abimelekom, in je bil odšel, ker ga je on podil.

2. Blagoslavljal bodem Gospoda vsak čas; vedno *bode* hvala njegova v ustih mojih.

3. V Gospodu se bode ponašala duša moja; čuli bodejo krotki ter se veselili;

4. Povelečujte Gospoda z menoj, in vkup povišujmo ime njegovo.

5. Iskal sem Gospoda in uslišal me je, in iz vseh strahov mojih me je rešil.

6. Kateri gledajo vanj in pri-
tekajo, obličja njih naj se ne
osramoté, *govoré naj*:

7. Ta ubogi je klical, in Go-
spod je uslišal; in rešil ga je
iz vseh stisek njegovih.

8. Šatorišče stavijo angeli

Gospodovi okrog njih, kateri
se ga bojé, in otme jih.

9. Pokusite in vidite, da je
dober Gospod; blagor možu,
kateri pribega k njemu.

10. Bojte se Gospoda svet-
niki njegovi, ker stradanja ni
njim, ki se ga bojé.

11. Mladi levi beračijo in stra-
dajo; kateri pa iščejo Gospoda,
ne pogrešajo nobenega blaga.

12. Dejte, sinovi, poslušajte
me: strah Gospodov vas bo-
dem učil.

13. Kdo *je* ón mož, kateri se
veseli življenja, ljubi dní, *rad*
uživa dobro?

14. Varuj jezik svoj hudega,
in ustne tvoje naj ne govore
zvijače.

15. Umikaj se hudemu in de-
laj dobro; išči mirú in hodi za
njim.

16. Oči Gospodove *pazijo* na
pravične, in ušesa njegova na
njih vpitje.

17. Srdito *pa je* njim, ki delajo
hudo, obličje Gospodovo, da iz-
trebi sè zemlje njihov spomin.

18. Ko kličejo, sliši *jih* Go-
spod, in jih iz vseh njih stisek
otima.

19. Blizu je Gospod pobitim
v srei; in potrte v duhu rešuje.

20. Mnoge so pravičnega nad-
loge, ali iz njih vseh ga reši
Gospod:

21. Vse kosti njegove ohrani,
ena izmed njih se ne zlomi.

22. Krivične pa zadeva sè smrtjo nadloga, in kateri sovražijo pravičnega, pogubé se.

23. Gospod otima dušo hlapcev svojih, in ne pogubi se nobeden, ki pribega k njemu.

PSALM 35.

1. *Pesem* Davidova. Bojuj se, Gospod, zoper njé, ki se bojujejo z menoj; napadi jih, ki napadajo mene.

2. Zgrabi ščit veliki ali mali, in vstani v mojo pomoč:

3. In potegni sulico, in prestrezi njé, ki me preganjajo: reci duši moji: Blaginja sem tvoja.

4. Osromoté se naj in z rudečico oblijó, kateri iščejo duše moje: nazaj naj se zapodé in zarudé, kateri mi nameravajo hudo.

5. Bodejo naj kakor pleve pred vetrom, ko *ga* zažene angelj Gospodov.

6. Temna bodi njih pot in prepolzka, in angelj Gospodov naj jih preganja.

7. Ker po krivem mi skrivajo v jami mrežo svojo, po krivem kopljejo *jamo* duši moji.

8. Pride naj mu, da ne bode vedel, poguba, da *ga* vjame mreža njegova, katero skriva: v pogubo naj pade vanjo.

9. Tako naj se duša moja raduje v Gospodu, veseli se naj v blaginji njegovi.

10. Vse kosti moje naj govore: Gospod, *kdo je* tebi enak? Siromaka otimaš *iz rok* močnejega od njega; siromaka, pravim, in ubožca *iz rok* njega, ki ga pleni?

11. Priče vstajajo krivične, česar si nisem v svesti, terjajo od mene.

12. Hudo mi vračajo za dobro, zapuščenost duši moji.

13. In vendar sem jaz, ko so bili bolni, v raševini za obleko, s postom pokoril dušo svojo, in molitev moja se je vračala v nedrije moje.

14. Kakor *k* bližnjemu, kakor *k* bratu sem hodéval neprestano, kakor žalujoč po materi hodil sem sključen v črni obleki.

15. Ko pa pešam, zbirajo se in se radujejo; zbirajo se pri meni in se plazijo, da ne čutim; parajo *obleko*, in ne molcé:

16. Med igralci šaljivci šegavi; sè svojimi zobmi režé proti meni.

17. Gospod, doklej bodeš gledal? Reši dušo mojo njih pogube, mladih levov edino mojo.

18. Slavil te bodem v velikem zboru, med ljudstvom obilim bodem te hvalil.

19. Naj se ne radujejo nad menoj, kateri so mi neprijatelji iz krivih vzrokov; kateri me sovražijo po krivem, naj ne mežikajo z očesom.

20. Mirú namreč ne govore, temuč zoper pokojne v deželi izmišljajo najhujše zvijače.

21. In proti meni režé, govoreč: Prav, prav, oko naše vidi!

22. Vidiš, Gospod, ne mólči; Gospod, ne biva jdaleč od mene.

23. Zbúdi se in vstani na sodbo mojo; Bog moj in Gospod moj, na pravdo mojo.

24. Sodí me po pravici svoji, Gospod Bog moj, in naj ne radeuje se nad mano.

25. Naj ne govore v srci svojem: Prav, duša naša; ne govore naj: Pogoltnili smo ga.

26. Osramoto se naj in zarudé vkup, ker se veselé nesreče moje; sè sramoto naj se ogrnejo in nečastjo, kateri se povzdigujejo proti meni.

27. Prepevali bodejo in se radovali, kateri se veselé pravice moje, in govorili bodejo vedno: Povéličan Gospod, ki se veseli mirú svojega hlapca.

28. In jezik moj bode označjal pravičnost tvojo, ves dan hvalo tvojo.

PSALM 36.

1. Načelniku godbe; *pesem* hlapca Gospodovega, Davida.

2. Beseda pregrehe krivičnega *je* v srca mojega globočini: Pred očmi njegovimi ni strahu Božjega.

3. Slepí se v svojih očéh, ko

doseže krivico svojo, *katero naj bi sovražil.*

4. Besede ust njegovih *so* prazne in zvijačne; rabiti jenja razum, da bi delal dobro.

5. Ničemurnost misli v postelji svoji, stopa na pot, ki ni dobra: hudega ne zameta.

6. Gospod, v nebesih *je* milost tvoja, zvestoba tvoja noter do gornjih oblakov.

7. Pravica tvoja kakor največje gore, sodbe tvoje valovi veliki: ljudi in živali ohranjaš, Gospod.

8. Kako dražestna *je* milost tvoja, Bog, ko sinovi človeški pribegajo v senco peróti tvojih.

9. Preobilno se napolnjujejo z obilostjo hiše tvoje, in iz potoka svojih slasti jih napajaš.

10. Ker pri tebi *je* življenja vir, v svetlobi tvoji uživamo svetlobo.

11. Pomóli milost svojo njim, ki te spoznavajo, in pravico svojo pravičnim v srci.

12. Ne zadeni me prevzetnega noga, in roka krivičnih naj me ne zapelje, da zaidem.

13. Ko padejo hudodelniki, zaženó se tako, da ne morejo vstati.

PSALM 37.

1. *Pesem* Davidova. Ne razsrdi se zaradi hudobnih, ne zavidaj njih, ki delajo krivico.

2. Ker hitro se pokosé kakor

seno, in kakor nežne trave zelenje odpadejo.

3. Zaupaj v Gospoda in delaj dobro; prebivaj v deželi in v poštenosti se pasi.

4. In razveseljuj se v Gospodu, ki ti bode dal srca tvojeja prošnje.

5. Izróči Gospodu svojo pot in zaupaj vanj; on bode že storil.

6. Kakor luč bode pokazal pravičnost tvojo, in pravico tvojo kakor poldan.

7. Zanašaj se na Gospoda in čakaj ga neprestano: ne razsrdi se zaradi njega, ki ima srečo na poti svoji; zaradi moža, ki doprinaša, kar misli.

8. Odjenjaj od jeze, in pústi togoto, ne razsrdi se, da bi le hudo storil.

9. Ker hudobniki se bodejo iztrebili; čakajoči pa Gospoda dedovali bodejo sami deželo.

10. In še malo, in celo ne *bode* krivičnega: ko bodeš ogle doval mestonjegovo, ne bodega.

11. Krotki pa bodejo dedovali deželo, in radovali se bodejo v obilosti mirú.

12. Ko misli krivični zoper pravičnega, in škriplje sè zobmi svojimi proti njemu,

13. Smeje se mu Gospod, ker vidi, da prihaja dan njegov.

14. Meč naj so potegnili krivični in lok svoj napéli, da poderó ubozega in siromaka, da pobijejo poštene na potu:

15. Meč njihov predere njih srce, in zdrobé se njihovi loki.

16. Dobro *je* vsakemu pravičnemu malo, bolje nego obilost mnogim krivičnim.

17. Kerroke krivičnih se zdrobé, pravične pa podpira Gospod.

18. Gospod pozna čase poštenih, tako da bode posest njihova vekomaj.

19. Osramoté se ne o hudem času; temuč nasitijo se o lakoti času,

20. Ko krivični poginejo in sovražniki Gospoda kakor kar je drazega v jagnjetih, *kakor to* mine v dim, minejo *oni*.

21. Na pósodo jemlje krivični, a vrniti ne more; pravični pa je milosten in daruje:

22. Ker blagoslovljeni po njem podedovajo deželo, prokleti pa po njem pogubé se.

23. Gospod stavi stopinje možu, katerega poti se raduje.

24. Ko pada, ne zvrne se; ker Gospod podpira roko njegovo.

25. Otrok sem bil, postaral sem se tudi, ali videl nisem pravičnega zapuščenega tako, da bi kruha iskalo seme njegovo.

26. Ves dan deli milost in po-soja, in v blagoslovu *je* seme njegovo.

27. Odstopi od hudega, in delaj dobro; tako prebivaj vekomaj.

28. Ker Gospod ljubi pravico, in ne zapusti njih, katerim je dobrovoljen; na veke se

ohrani, seme pa krivičnih se iztrebi.

29. Pravični bodo podedovali deželo, in prebivali bodo večno v njej.

30. Pravičnega usta premišljajo modrost, in jezik njegov govori pravico.

31. V srci njegovem je postava njegovega Boga, *noga njegova* ne omahuje na hojah svojih.

32. Krivični pa zalezuje pravičnega in želi ga umoriti.

33. Gospod ga ne zapusti v roki njegovi, ne dovoli, da se obsodi, ko se sodi.

34. Pazi na Gospoda in drži se poti njegove: tedaj te povzdigne, da bodeš podedoval deželo, videl krivičnih pogubo.

35. Videl sem krivičnega, ko je pognal z veliko močjo, in se razvijal kakor domače drevo zeleneče.

36. Potem je minil, in glej ni ga bilo več: ker iskal sem ga, a našel se ni.

37. Opazuj poštenega, in glej pravičnega, konec *tega* moža je mir.

38. Grešniki pa se pogublajo vsi vkup; konec krivičnih se iztrebi.

39. Ker blaginja njih je od Gospoda, moč njih o času stiske.

40. In pomaga jim Gospod ter otima jih; otima jih krivičnih ter jih ohranja, ker pribegajo k njemu.

PSALM 38.

1. Psalm Davidov za spomin.

2. Gospod, v srdi svojem ne dólži me, in v togoti svoji ne pokôri me.

3. Ker pušice tvoje so zasa-jene v mé, in nadme si spustil roko svojo.

4. Nič celega ni na mesu mo-jem zavoljo srdú tvojega; mirú ni v mojih kostéh zavoljo greha mojega.

5. Ker krivice moje prese-zajo glavo mojo, kakor težko breme; pretežke so, da bi jih prenašati mogel.

6. Segnjile so in usmradile se bule moje, zavoljo nespameti moje.

7. Mučim se, krivim se pre-silno, ves dan pohajam v črni obleki.

8. Ker drob moj je poln pri-sada, tako da ni nič celega na mesu mojem.

9. Oslabljen sem in potrť pre-silno; tulim od stokanja svo-jega srca.

10. Gospod, pred teboj je vse hrepenenje moje; in zdihovanje moje ni ti skrito.

11. Srce moje utriplje, za-pušča me moja krepost, in luč mojih očí, tudi one niso v moji oblasti.

12. Prijátelji moji in bližnji moji stojé nadlogi moji nasproti, in sorodniki moji stoje od daleč.

13. Stavijo pa zanke, kateri iščejo duše moje; in kateri iščejo hudega meni, govore nadloge in izmišljajo ves dan zvišaje.

14. Jaz pa jih ne slišim kakor gluh, in kakor nem ne odprem svojih ust.

15. Ampak sem kakor ón, ki ne sliši, in kateremu ní dokazov v ustih.

16. Ker tebe čakam, Gospod; *da me ti uslišiš*, Gospod, Bog moj.

17. Ker pravim: Naj se ne radujejo nad menoj; ko omahuje noga moja, naj se ne povzdigujejo proti meni,

18. Ako *bodem* jaz za omahenje pripravljen, in bolečina moja *bode* vedno pred mano.

19. Ker krivico svojo označjam, skrbi me moj greh.

20. Neprijatelji pa moji krepčajo se živi, in množijo se kateri me sovražijo iz krivih vzrokov.

21. In vračajoč hudo za dobro nasprotujejo mi, zato ker hodim za dobrim.

22. Ne zapústi me, Gospod; Bog moj; ne biva jdaleč od mene.

23. Híti na pomoč mojo, Gospod, blaginja moja!

PSALM 39.

1. Načelniku godbe Jedutunov, psalm Davidov.

2. Rekel sem: Pazil bodem

na pota svoja, da ne grešim z jezikom svojim; uzdo bodem imel okrog svojih ust, dokler *bode* krivični pred menoj.

3. Umolknil sem bil molčeč, tih sem bil *tudi* dobremu; ali hujšala se je bolečina moja.

4. Ko pa se je v nemalo srce moje v meni, ko je v premišljevanji mojem užigalseogenj, govoril sem z jezikom svojim:

5. Daj, da zvem, Gospod, konec svoj, kaj je mera mojih dní, zvem, kako sem trpežen.

6. Glej po dlan dolge si naredil dni moje, in čas moj *je* kakor nič pred teboj, zares prava ničevost *je* vsak človek, *še tako* trden.

7. Zarés kakor senca mine človek, zares zastonj tako ropotajo; zbira *vsak*, a ne ve, kdo *bode* to prejel.

8. A kaj še čakam, Gospod? up moj je v tebi.

9. Vseh pregreh mojih reši me, nespametnim na sramoto ne izpostavi me.

10. Umolknem, ne zinem, ker tí si storil.

11. Odvrni od mene udarec svoj, od udarca roke tvoje jaz omahujem.

12. Ako bi s kaznimi po krivici pokoril vsakega, uničil bi kakor mola kar je vrednega v njem: zares, ničevost *je* vsak človek.

13. Čuj molitev mojo, Gospod,

in vpitje moje; uho nagni solzam mojim, ne delaj se gluhega; ker tujec sem pred teboj, naselnik, kakor vsi očetje moji.

14. Odstopi od mene, da se okrepčam; ko še ne odhajam, da me ne bode več.

PSALM 40.

1. Načelniku godbe, psalm Davidov.

2. Stanovitno sem čakal Gospoda, kateri je nagnivši se k meni slišal vpitje moje.

3. In izpeljavši me iz jezera viharnega, iz blatne luže, postavil je nogo mojo na skalo, utrdil korake moje.

4. V usta moja je položil novo pesem, hvalno pesem našemu Bogu: videli bodo mnogi in bali se ter zaupali v Gospoda: govoreč:

5. Blagor možu, kateri stavi v Gospoda zaupanje svoje, ter se ne ozira v prevzetnike in lažnjivce.

6. Mnoga čuda svoja nam ti deliš, Gospod, Bog moj, in misli svoje za nas: nihče, ko jih pregledujem, ni tebi enak, če jih bodem oznanjal in pripovedoval, preštevilna so, da bi jih naštel.

7. Daritve in darú se nisi veselil, ušesa si mi prebodel; žgalne žrtve in daritve za greh nisi zahteval.

8. Tedaj sem rekel: Glej, tu

sem; v zvitku knjige je pisano o meni:

9. Veseli me delati voljo tvojo, Bog moj; in postava tvoja je v mojem osrčji.

10. Pravico oznanjam v zboru velikem; glej, ustnam svojim ne branim, Gospod, ti veš.

11. Pravice tvoje ne skrivam v srci svojem: zvestobo tvojo in blaginjo tvojo pravim; ne prikrivam milosti tvoje in resnice tvoje velikemu zboru.

12. Ti, Gospod, ne odtezaj mi usmiljenja svojega; milost tvoja in resnica tvoja naj me hranite vedno.

13. Ker obdajajo me in napadajo nadloge brez števila; dohajajo me krivice moje tako, da pregledati ne morem; več jih je, ko glave moje lās; tudi srce moje me zapušča.

14. Blagovolime oteti, Gospod; na pomoč mojo hiti, Gospod!

15. Osramoté se naj in z ruščico oblijó vsi vkup, ki iščejo duše moje, da jo pogubé; umaknejo se naj in onečastijo, kateri se veselé moje nadloge.

16. Zapuščeni naj bodo za plačilo sramote svoje, kateri pravijo meni: Prav, prav!

17. Veselé se naj in radujejo v tebi vsi, kateri te iščejo; govore naj vedno: Poveljučuj se Gospod, kateri ljubijo blaginjo tvojo.

18. Ubog sem res in potreben, ali Gospod misli name:

pomoč si moja in rešitelj moj: Bog moj, ne mudi se.

PSALM 41.

1. Načelniku godbe, psalm Davidov.

2. Blagor mu, kdor se spominja siromaka, *govoreč*: O času nadloge bode ga otel Gospod.

3. Gospod ga bode rešil, ohranil življenju; srečen bode na zemlji, in ne izdajaj ga želji sovražnikov njegovih.

4. Gospod naj ga podpira na postelji slabosti: vse ležišče njegovo vsled bolezní njegove preméni,

5. Ko govorim: Gospod, milost mi stóri, ozdravi dušo mojo, ker tebi sem grešil.

6. Sovražniki moji so slabo govorili o meni: Kdaj bode umrl in bode izginilo ime njegovo?

7. Ko je tedaj prihajal obiskat me kdó, govorilo je laž srce

njegovo; zbiralo si je krivico: šel je ven in prável.

8. Vkup so šepetali zoper mene vsi sovražniki moji; zoper mene so izmišljali, kar *bi* mi *bilo* v zlo, govoreč:

9. Stvar silno malopridna tiči v njem globoko, in ker leži, več ne vstane.

10. Tudi mož, ki je živel v miru z menoj, v katerega sem zaupal, kateri je jedel mojo jed, vzdignil je peto proti meni.

11. Ti pa, Gospod, stori mi milost, in zbúdi me, da jim povrnem.

12. Tako bom izkusil, da se me veseliš, ko se ne bode sovražnik moj radoval nad menoj.

13. Ampak hranil me bodeš v celoti moji in postavil me bodeš zopet pred se vekomaj.

14. Blagoslovljen Gospod, Bog Izraelov od veka do veka; amen, še enkrat amen!

PSALMOV KNJIGA DRUGA.

PSALM 42.

1. Načelniku godbe med nasledniki Koretovimi; ukovita.

2. Kakor jelen koprne po vodnih potokih, tako duša moja koprne po tebi, Bog.

3. Žejna je duša moja Boga, mogočnega, živega, *govoreč*: Kdaj se približam, da se prikažem *pred* obličjem Božjim?

4. Solzé moje so mi za hrano podnevi in ponoči; ko se mi pravi vsak dan: Kje *je* tvoj Bog?

5. To mi je v mislih, ko izlivam v sebi dušo svojo, da bi se bil izprehajal v krdelu, hodil z njimi noter do hiše Božje z glasom petja in hvale, v praznični množici.

6. Kaj si pobita, duša moja, in tako ropočes v meni? Upaj v

Boga, ker še ga bodem slavil in vso blaginjo njegovega obličja.

7. Bog moj, pobita je v meni duša moja; zatorej se spominjam tebe iz dežele Jordanove in Hermonske, z male gorice.

8. Brezno kliče brezno o slapov tvojih glasu; vse vodé tvoje in valovi tvoji pridirajo in valé se čez me.

9. Podnevi pošlje Gospod milost svojo, in ponoči hvalno pesem svojo k meni; v molitvi svoji k *Bogu* mogočnemu življenja mojega *prebijem*.

10. Govoril bodem *Bogu* mogočnemu, skali moji: Zakaj me pozabljaš? zakaj hodim žalujoč zaradi zatiranja sovražnikovega?

11. Suhe kosti moje napadajo, sramoté me sovražniki moji, govoré mi vsak dan: Kje Bog *je* tvoj?

12. Kaj si pobita, duša moja, in kaj tako ropočeš v meni? Upaj v Boga, ker še ga bodem slavil, vso blaginjo obličja mojega in mojega Boga.

PSALM 43.

1. **M**aščuj me, Bog, in prevzemi pravdo mojo; ljudstva hudobnega, moža zvijačnega in krivičnega reši me.

2. Ker ti *si* Bog moči moje, zakaj bi me zamétal? zakaj bi žalujoč hodil neprestano zara-

di zatiranja sovražnikovega?

3. Pošlji luč svojo in resnico svojo, oné naj me spremljate, pripeljate naj me na goro svetosti tvoje, in v šatore tvoje.

4. Da stopim pred oltár Božji, pred *Boga* mogočnega, veselje radosti moje, in te slavim sê strunami, o Bog, Bog moj.

5. Kaj si pobita, duša moja, in kaj tako ropočeš v meni? Upaj v Boga, ker še ga bodem slavil, vso blaginjo obličja mojega in mojega Boga.

PSALM 44.

1. **N**ačelniku godbe med nasledniki Koretovimi; ukovita.

2. O Bog, z ušesi svojimi smo slišali, očetje naši so nam pravili, *kako* delo si storil o njih časih, časih nekdanjih.

3. Z roko svojo si izgnal narode in naselil njé: pokoril si ljudstva in razširil njé.

4. Niso namreč z mečem svojim dobili dežele v oblast, in njih dlan ni jim dala blaginje; nego desnica tvoja in dlan tvoja in obličja tvojega luč; ker blagovoljen si jim bil.

5. Ti sam *si* kralj moj, o Bog; pošlji vsakoršno blaginjo Jakobu.

6. S teboj bomo z rogom udarili sovražnike svoje; z imenom tvojim bomo pogazili njé, ki se spenjajo v nas.

7. Ker na lok svoj se ne za-
našam, in meč moj ne bode me
rešil.

8. Ko nas bodeš otél nepri-
jateljev naših, in osramotil so-
vražnike naše,

9. Hvalili bodemo ves dan
Boga, ime tvoje bodemo sla-
vili vekomaj.

10. In vendar si nas zavrzel
in onečastil, ker nisi hodil z
našimi vojskámí.

11. Storil si, da smo se umak-
nili sovražniku, in neprijatelji
naši si plenijo.

12. Predal si nas kakor drób-
nico za hrano, in med ljudstva
si nas razkropil.

13. Prodal si ljudstvo svoje
za malo, in povišal nisi cene
njegove.

14. Izpostavil si nas v sra-
moto sosedom našim, v zasra-
movanje in zasmehovanje njim,
ki nas obdajajo.

15. Za pregovor si nas po-
stavil ljudstvom, v majanje z
glavo med narodi.

16. Ves dan mi je nečast mo-
ja pred očmi, in obličja moje-
ga sramota me pokriva;

17. Zaradi glasú zasramoval-
ca in preklinjalca; zaradi so-
vražnika in maščevalca.

18. Vse to nas je zadelo, in
vendar te ne zabimo; in laž-
nivo se ne vedemo zoper za-
vezo tvojo.

19. Ne odmika se srce naše,

in stopinja naša ne zavija v
stran od stezè tvoje:

20. Če tudi si nas potrl v kraj
sômov in pokril nas z mrtvaško
senco.

21. Ako bi bili pozabili ime-
na Boga našega, ali razpeli
roke svoje proti *Bogu* mogoč-
nemu tujemu,

22. Ali bi ne bil Bog tega
preiskal? Ker on pozná srca
skrivnosti.

23. Ali zavoljo tebe nas po-
bijajo vsak dan; cenijo nas ka-
kor drobnico za klanje.

24. Zbúdi se, zakaj bi spal,
Gospod? vstani, ne zametaj
nas na večno.

25. Zakaj bi skrival obličje
svoje, pozabljal nadloge naše
in stiske naše?

26. Ker v prah je ponižano
življenje naše, tál se tišči tre-
buh naš.

27. Vstani na pomoč nam, in
reši nas zavoljo milosti svoje.

PSALM 45.

1. Načelniku godbe med na-
sledniki Koretovimi, na šeste-
ro strun, prijateljic pesem u-
kovita.

2. Iz srca mojega vre dobra
beseda; pel bodem pesmi svo-
je o kralji, z jezikom svojim
in peresom, ročen pisar.

3. Mnogo lepši si ustvarjen
od sinóv človeških; miloba je

razlita po ustnah tvojih; zato-rej te je Bog blagoslovil ve-komaj.

4. Meč svoj opaši okolo led-ja, o premočni; *meč* slave svo-je in dike svoje.

5. In z diko svojo srečno ja-haj z besedo resnice, in izre-kaj pravico, in stavi si spo-menike sè strašnimi *deli* des-nice svoje.

6. Z ostrimi pušicami tvojimi bodo padala pód te ljudsta, po volji bodo padali sovražniki kraljevi.

7. Prestol tvoj, o Bog, *je* na večne čase; žezlo pravično *je* žezlo tvojega kraljestva.

8. Ljubiš pravico, in krivico sovražiš; zato-rej te je poma-zilil Bog, Bog tvoj z oljem ve-selja pred tvojimi tovariši.

9. Mira in aloe *in* kasija so vsa oblačila tvoja, *ko izhajaš* iz svetišč slonokoščenih, pred *njimi*, *ki* razveseljujejo.

10. Hčere kraljeve so med dragimi tvojimi; žena tvoja je postavljena tebi na desno z od-ličnim zlatom Ofirskim.

11. Čuj, hči, in glej, in nagni uho svoje, ter pozabi ljudstva svojega in hiše očetove svoje.

12. In radoval se bode kralj lepote tvoje; in ker je kralj tvoj, pokloni se njemu.

13. Tedaj bodejo hčere Tir-ske z darilom molile obličje tvoje, bogati med ljudstvom.

14. Vsa čestita *je* notri hči kraljeva, v obleki predelani zlatom.

15. S Frigijskimi ogrinjali nesó jo h kralju; device prija-teljice za njo peljejo se k tebi.

16. Vodijo jih z največjim ve-seljem in radovanjem, stopajo v grad kraljevi.

17. Na mestu roditeljev tvo-jih bodejo sinovi tvoji: za prva-ke jih postaviš po vsej deželi.

18. Oznanjal bodem ime tvo-je v vsaki dobi; zato-rej te bo-dejo slavila ljudstva na vedno večne čase.

PSALM 46.

1. Načelniku godbe med na-sledniki Koretovimi, po visoki godbi, hvalna pesem.

2. Bog nam *je* zavetje in moč; pomoč v stiskah najkrepkejša.

3. Zato bi se ne bali, ako bi se premaknila zemlja, ali ko bi se gore pogreznile v globočino morja.

4. Šumele bi, kalile se vodé njih vseh, gibale se goré od njegovega vzdigovanja.

5. Reka, potoki njeni razve-seljujejo mesto Božje, *kraj* pre-sveti, najvišjega prebivališče.

6. Bog *je* v sredi njegovi, ne gane se; Bog mu pomaga rano zjutraj.

7. Ko hrumé narodi, giblje-jo se kraljestva, oglasi se *on*, taja se zemlja.

8. Gospod vojnih krdel *je* z nami, grad *je* nam Bog Jakobov.

9. Pridite, glejte dela Gospodova, kako razgraja po zemlji!

10. Vojske mirí noter do skrajnosti zemlje, lok lomi in sulico krši, vozove sežiga z ognjem.

11. *Govoreč*: Stojte in spoznajte, da sem jaz Bog; da se bodem povelíčeval med narodi, povelíčeval na zemlji.

12. Gospod vojnih krdel *je* z nami, grad nam Bog Jakobov.

PSALM 47.

1. Načelniku gódbе; med nasledniki Koretovimi, psalm.

2. Vsa ljudstva ploskajte z roko, ukajte Bogu z donečim glasom.

3. Ker Gospod najvišji, čestiti, kralj velik *je* nad vso zemljo.

4. V hlev goni ljudstva, v naš kraj, in narode v kraj naših nóg.

5. Odbira nam posestvo naše, diko Jakoba, katerega ljubi nad vse.

6. Gor gré Bog z veselim glasom, Gospod s trombe bučanjem.

7. Prepevajte Bogu, prepevajte; prepevajte kralju našemu, prepevajte!

8. Ker vse zemlje kralj *je* Bog, prepevajte *s pesmijo* ukovito!

9. Bog kraljujenad narodi; Bog sedi na prestolu svetosti svoje.

10. Radovoljni se zbirajo iz ljudstev, ljudstvo Boga Abrahamovega, ker Božje *so* brambe dežele; silno *je* vzvišen.

PSALM 48.

1. Pesem in psalm naslednikom Koretovim.

2. Velik *je* Gospod in hvaljen silno, v mestu Boga našega, *na* gori svetosti svoje:

3. V lepoti kraja, veselji vse zemlje, na gori Sijonski, na severni strani v mestu kralja vélikega.

4. Bog v dvorih njegovih spoznava se za grad.

5. Ker glej, sešli so se kralji, šli so vkup.

6. Sami so videli, vkup so strmeli, zmedli so se, izbežali urno.

7. Trepet jih je obšel tam, bolečina kakor porodnico.

8. Z burjo razbijaš ladije morske.

9. Kakor smo slišali, tako smo videli v mestu Gospoda vojnih krdel, v mestu Boga našega; Bog ga utrjuje na veke.

10. Milost tvojo premišljamo, o Bog, sredi tvojega svetišča.

11. Kakor ime tvoje, tako *je* slava tvoja noter do krajev zemlje; pravice *je* polna desnica tvoja.

12. Veseli se naj gora Sijonska, radujejo se hčere Judove zavoljo sodeb tvojih.

13. Obhajajte Sijon, in obdajajte ga; štejte stolpe njegove.

14. Upirajte misli svoje na trdnjavo, povzdignite oči k dvorom njegovim, da oznanjate prihodnjemu rodu.

15. Ker ta je naš Bog na vedno večne čase; ta nas bode vzdil noter do smrti.

PSALM 49.

1. Načelniku godbe med nasledniki Koretovimi, psalm.

2. Čujte to, vsa ljudstva, poslušajte vsi sveta prebivalci:

3. Nizki in visoki; bogatin in siromak enako.

4. Usta moja bodejo govorila razno modrost, in srca mojega premišljevanje mnogotero razumnost.

5. Uho svoje nagnem k priiliki, na strunah bodem razodeval uganko svojo.

6. Kaj bi se bal o hudem času, da me ne obdā sledóv mojih krivica,

7. Njih, ki zaupajo v mogočnost svojo, in se ponašajo v obilosti svojega bogastva?

8. Brata nikakor ne more odkupiti nihče, ne dati Bogu odkupnine njegove.

9. (Drag namreč je njih življenja odkup, dà, ni ga vekomaj!)

10. Da bi živel še večno, ne izkusil trohnobe.

11. Vidi namreč, da mrjó modri, enako pogine nespametni in ueumni, in drugim pušča bogastvo svoje.

12. Menili so, da se hiše njih *stavi*jo za veke, prebivališča njih za vse rodove, *ko* so jih imenovali po svojih imenih po deželah.

13. In vendar človek v časti ne bode ostal; podoben postane živalim, *ki* poginejo.

14. Ta je njih pot, njih upanje; in nasledniki njih odobravajo njih usta.

15. Kakor živino pasla jih bode smrt razpostavljene v grobu, dokler jim gospodujejo pravični tisto jutro in obliko njih pokonča pekel, iz prebivališča njegovega.

16. Ali Bog bode rešil dušo mojo groba, ko me bode sprejel mogočno.

17. Ne bój se, ko kdo bogat postane, ko se pomnoži domača slava njegova.

18. Ker v smrti ne vzame nič tega sè seboj; za njim ne pojde slava njegova.

19. Ko bode blagoslavljal dušo svojo v življenji svojem, in te bodejo slavili, ker si privoščiš:

20. Da pride noter do dobe očetov svojih, vekomaj *vendar* ne bodejo vživali luči.

21. Človek, *ki je v čisli a ni razumen*, podoben je živini, *katera pogine*.

PSALM 50.

1. Psalm Asafu; *Bog mogočni*, Bog Gospod govori in kliče zemljo od vzhoda solnčnega do zahoda.

2. Sè Sijona, najvišje lepote, proseva Bog.

3. (Pridi naš Bog, in ne delaj se gluhega); ogenj razsaja pred njim, in silno viharo je okrog njega.

4. Nebesa kliče od zgoraj, in zemljo, da sodi ljudstvo svoje:

5. Zberite mijih, katerim sem delil milost, kateri so storili zavezo z menoj po daritvi.

6. Ko so nebesa oznanjala pravico njegovo, da je Bog sodnik,

7. Čuj, ljudstvo moje, in govoril bodem, Izrael, in na pričo te klical; Bog, Bog naj bodem tvoj.

8. Ne zavoljo daritev tvojih te bodem svaril, da naj bodejo žgalne daritve tvoje vedno pred menoj.

9. Ne sprejemem iz hiše tvoje junca, kozličev iz tvojih ograj.

10. Ker moja je vsaka gozdna zver, živali v gorah tisoč,

11. Vse tiče gorske poznam, in živali poljske so v moji oblasti.

12. Ko bi bil gladen, ne rekel bi tebi; ker moja je zemlja vesoljna in njena obilost.

13. Ali živim o mesu krepkih juncev, ali pijem kozlov kri?

14. Hvalo daruj Bogu, in najvišjemu opravljaj obljube svoje.

15. In kliči me o času stiske; rešil te bodem, da me čestiš.

16. Krivičnemu pa pravi Bog: Kaj da naštevaš zapovedi moje in jemlješ zavezo mojo v svoja usta?

17. Ker ti sovražiš poštenje in besede moje si vrgel zá se.

18. Kakor hitro vidiš tatú, sprijazniš se z njim; in s prešestniki je delež tvoj.

19. Usta svoja rabiš za húdo, in z jezikom svojim spletaš zvijačo.

20. Sedé obrekuješ svojega brata, sina matere svoje sramotiš.

21. Ko si to počel, delal sem se gluhega; zato meniš, da sem prav tebi podoben; svarim te in govorim ti v óči.

22. Pázite vendar na to vi, ki zábite Boga, da ne zgrabim in ga ne bode, da bi rešil.

23. Kdor daruje hvalo, česti me, in kdor uravnava pot, storil bodem, da uživa blaginjo Božjo.

PSALM 51.

1. Načelniku godbe, psalm Davidov,

2. Ko je prišel k njemu Natan prerok, potem ko se je bil sešel z Betsebo.

3. Milosten mi bodi, o Bog, po dobroti svoji; po obilosti svojega usmiljenja izbriši pregrehe moje.

4. Dobro me operi krivice moje, in greha mojega očisti me.

5. Ker pregrehe svoje jaz spoznavam, in greh moj biva mi vedno pred očmi.

6. Tebi, tebi samemu sem grešil, in storil kar *se* zlo *vidi* v tvojih očéh; da se opravičiš v govorih svojih, čist si, kader ti sodiš.

7. Glej, v krivici sem storjen in v grehu me je spočela mati moja.

8. Glej, resnice se raduješ v osrčji; in skrivaj si mi razodél modrost svojo.

9. Očisti me z isopom, da bodem čist, operi me, da bodem bel nad sneg.

10. Stóri, da čujem veselje in radost, radujejo se kosti, *kateri* si potrli.

11. Skrij srdito obličje svoje grehom mojim, in vse krivice moje izbriši.

12. Srce mi čisto vstvari, Bog, in duh krepak ponovi v meni.

13. Ne zavrzi me izpred svojega obličja; in svojega svetega duha ne jemlji od mene nazaj.

14. Daj mi nazaj veselje bla-

ginje svoje; in z duhom blagodušnosti podpiraj me.

15. Učil bodem krivičnike pota tvoja, da se grešniki povrnejo k tebi.

16. Reši me krvi, o Bog, Bog blaginje moje; jezik moj naj poje pravico tvojo.

17. Gospod, odpri moje ustne, in usta moja bodejo oznanjala hvalo tvojo.

18. Ker ne veseliš se daritve; nočeš, da dajem žgalni dar.

19. Daritve Božje *so* duh potrta; srca potrtega in pobitega, o Bog, ne zametaš.

20. Oblagodari po dobri volji Sijon; sezidaj zidovje Jeruzalemsko.

21. Tedaj se bodeš veselil daritev pravice, žgalnih in celih daritev; tedaj bodo *pobožni* pokladali junce na tvoj oltar.

PSALM 52.

1. Načelniku godbe, *pesem* Davidova ukovita.

2. Ko je Doeg Idumejec prišel in naznanil Savlu ter rekel mu: David je obiskal hišo Abimelekovo.

3. Kaj se šopiriš v hudobi, o mogočni? Milost Boga mogočnega *trpi* vsak dan.

4. Bridkosti izmišljene napravljáš z jezikom svojim; podočen je ostri britvi, ti zvijače snovatelj!

5. Hudo ljubiš bolj ko dobro, laž bolj *ko* govoriti pravico, presilno.

6. Ljubil si vse besede pogubne, jezik zvijačen.

7. Tudi te *Bog* mogočni podere na vekomaj; zgrabi te in izdere iz šatora; in s kóreno te izpuli iz dežele živéčih, presilno.

8. To bodejo videli pravični v Božjem strahu, in njemu se smijali:

9. Glej onega moža, ki si ni bil vzel Boga za brambo; nego zanašal se je na bogastva svojega obilost, in utrjal se v hudobi svoji.

10. Jaz pa, kakor oljka zeleneča v hiši Božji, zaupam milosti Božji na vedno večne čase.

11. Slavlil te bodem vekomaj, ker si storil *to*; in čakal bodem imena tvojega, ker *si* dober, prednjimi, katerim deliš milost.

PSALM 53.

1. Načelniku godbe na piščal; *pesem* Davidova ukovita.

2. Nespametni govori v srci svojem: Ni *ga* Boga; pohujšujejo in ostudno krivico doprinašajo, ni *ga*, da bi delal dobro.

3. Bog z neba gleda dol na sinove človeške, da bi videl, je li kateri, da bi bil razumen, da bi iskal Boga.

4. Vsak je odstopil, izpridili

so se *vsí* vkup; ni *ga* da bi delal dobro, ne enega samega.

5. Ali si niso v svesti, kateri delajo krivico, ker žró ljudstvo moje kruh jedóč, ne kličejo Boga?

6. Tam se preplašijo od groze, *kjer* ni groze; ker Bog razsuje kosti *vsakega*, kateri ima šatorišče svoje zoper tebe; osramotiš *jih*, ker Bog *jih* zameta.

7. O kdó naj dá blaginjo sè Sijona Izraelu? Ko bode nazaj peljal iz sužnjosti ljudstva svojega krdelo, veselil se bode Jakob, radoval se Izrael.

PSALM 54.

1. Načelniku godbe na strune; *pesem* Davidova, ukovita.

2. Ko so prišli Zifejci in rekli Savlu: Ali ne tiči David pri nas?

3. Bog, zavoljo imena svojega reši me, in po kreposti svoji potegni se zame.

4. Bog, čuj molitev mojo, uho nagni besedam mojih ust.

5. Ker tujci spenjajo se proti meni in silovitniki iščejo življenje moje; Boga nimajo pred očmi.

6. Glej, Bog mi pomaga, Gospod *je* med njimi, ki podpirajo življenje moje.

7. Sovražnikom mojim vrni tisto zlo, po resničnosti svoji jih pokončaj.

8. Obilo ti bodem daroval; slavil bodem ime tvoje, Gospod, ker je dobro;

9. Ker reši me vsake stiske, in sovražnike moje gleda moje oko.

PSALM 55.

1. Načelniku godbe na strune, *pesem* Davidova ukovita.

2. Sliši, Bog, molitev mojo, in prošnji moji se ne skrivaj!

3. Ozri se v mé in usliši me; glasno jokam v premišljevanji in zdihujem:

4. Zavoljo glasú sovražnikovega, zavoljo krivičnega stiske; ker v mé obračajo krivico, in srditi me preganjajo sè srčnim sovraštvom.

5. Srce moje me boli v meni, in smrtni strahovi me obhajajo.

6. Strah in trepet me napada, in groza me pokriva.

7. Tako da pravim: O da bi mi dal kdó perot kakor golobu; zletel bi, kjer bi mogel prebivati.

8. Glej, kar najdalje bi pobegnili, prebivat v puščavi.

9. Hitreje bi pobegnili od vetra viharnega, od vrtinca.

10. Pogúbi, Gospod, razdeli njih jezik; ker silovitost in prepir vidim v mestu.

11. Podnevi in ponoči ga obdajajo na zidovji njegovem; in krivica in hudobnost *sta* sredi njega.

12. Težave *so* sredi njega, in ne umakneta se z ulic njegovih goljufija in zvijača.

13. Ker ne nasprotnik me sramotí, to bi prenašal; ne sovražnik moj se spenja proti meni, njemu bi se skril:

14. Temuč tí, človek, meni enak, vodnik moj in znanec moj,

15. Ki sva skupaj sladkó se posvetovala, v hišo Božjo hodila z množico.

16. Napadla jih bode smrt terjalka, živi pogreznejo se v grob; ker hudobija *je*, kjer bivajo oni, v njih sredi.

17. Jaz bodem klical Boga, in Gospod me bode rešil.

18. Zvečer in zjutraj in o poludné bodem premišljal in stokal, dokler ne bode slišal mojega glasú.

19. Rešil je življenje moje, da se ne vojskujejo zoper mene, *postavil ga* v mir; ko *so* z mnogimi *krdeli* vojskovali se, bili so poleg mene.

20. Slišal bode Bog mogočni in jih zarotil, kakor ostane vekomaj; v katerih ni prememb in se ne bojé Boga.

21. Roko svojo steza nad njé, ki živé v miru med seboj, oskrinja zavezo svojo.

22. Sladke so, maslene besede njegove, a vojska *tiči* v njegovem srci; mehkeji od olja *so* njegove besede, ali goli meči.

23. Nad Gospoda zváli, *kar*

koli ti dá, in on te bode podpiral; nikdar ne pripustí pravičnemu, da omahne.

24. Ti torej, Bog, pahneš jih v jamo gnjilobe: ljudje krvočni in zvijačni ne doživé dní svojih polovice, jaz pa bodem tebi zaupal.

PSALM 56.

1. Načelniku godbe, o *duši*, ki silo trpi od tujcev krdela, odlična *pesem* Davidova, ko so ga prijeli Filistejci v Gatu.

2. Milosten mi bodi, Bog, ker rohneč me preganja človek, ves dan me stiska oblegovatelj.

3. Rohné zalezovalci moji ves dan, ker mnogo jih je; z višave *naj* mi *pomagajo* borilci.

4. Ko se bodem bal, zaupal bodem v tebe.

5. V Bogu bodem hvalil besedo njegovo; v Boga bodem zaupal, ne bodem se bal: Kaj naj bi mi storilo meso?

6. Ves dan žaliyo mojo stvar; zoper mene *merijo* vse njih misli v hudo.

7. Zbirajo, skrivajo se oni; na moj sled prežé, kakor ki iščejo življenje moje.

8. Poleg krivičnosti jim stóri, v jezi pahni ljudstva, Bog.

9. Ti imaš sešteto tavanje moje; v meh svoj deni *vsako* solzo mojo, ali bi jih ne imel seštetih?

10. Tedaj se povrnejo sovražniki moji nazaj; tisti dan, ko bodem vpil: To vém, da mi *bode* Bog *na strani*.

11. V Bogu bodem hvalil besedo, v Gospodu hvalil besedo.

12. V Boga zaupam, ne bodem se bal; kaj bi mi storil človek?

13. Z menoj *bodejo*, o Bog, obljube tvoje; zahvaljeval se bodem tebi.

14. Ker dušo mojo otimaš smrti; ali *bi* ne *rešil* nóg mojih padca? da neprestano hodim pred Bogom v tega življenja luči.

PSALM 57.

1. Načelniku godbe: »Ne pogubi«, Davidova *pesem* odlična, ko je bežal pred Savlom v brlog.

2. Milosten mi bodi, Bog, milosten mi bodi; ker k tebi je pribežala duša moja, in v senco peroti tvojih hočem pribežati, dokler ne minejo težave.

3. Klical bodem Boga najvišjega, mogočnega, ki zvršuje za me.

4. Poslal bode z nebes rešit me, osramotil bode njega, ki me rohneč preganja silovito. Poslal bode Bog milost svojo in resnico svojo.

5. Jaz *sem* med levi groznicami, *med* požigalci ležim, *med* ljudmi, katerih zobje so sulice

in pušice, in jezik njih *je* oster meč.

6. Povišaj se nad nebesa, o Bog; nad vso zemljo v slavi svoji.

7. Mrežo so bili nastavili stopinjam mojim; potlačil je bil dušo mojo; jamo so bili skopali pred menoj, vanjo padajo silno.

8. S povzdignenim srcem svojim, o Bog, s povzdignenim srcem bodem pel in prepeval:

9. Vstani, slava moja, vstanite brenklje in strune, budil bodem sè zarijo;

10. Slavil te bodem med ljudstvi, Gospod; prepeval med narodi;

11. Velika *je* do nebes milost tvoja, in noter do gornjih oblakov resnica tvoja.

12. Povišaj se nad nebesa, o Bog; nad vso zemljo v slavi svoji.

PSALM 58.

1. Načelniku godbe: »Ne pogubi«; Davidova pesem odlična.

2. Ali zares, o krdelo, govorite pravico? po pravici sodite, sinovi človeški?

3. Ne, celo iz srca počenjate krivice; v tej deželi tehtate rok svojih silovitost.

4. V stran zavijajo krivični od rojstva; tavajo od materinega telesa laž govoreč.

5. Strup imajo podoben kač-

jemu strupu; kakor gada gluhega, ki *si* maši uho svoje.

6. Kateri ne posluša glasil mrmrajočih, njega, ki zna zagovarjati jako.

7. O Bog, zdróbi jim zobe v njih ustih; mladih levov kočnike poderi, Gospod!

8. Stopé se naj kakor voda, odidejo naj neprestano; njemu, ki napenja pušice svoje, izpremené se naj kakor v klasje *pušice*.

9. Kakor polž, ki se topi, bode naj *vsak, kakor* žene splav, *kakor ki* niso videli solnea.

10. Ko se ne bode še čutilo trnje vaše, *trnje* ščipkovo, tako zeleno kakor suho podrl bode vse.

11. Radoval se bode pravični, ko bode videl maščevanje; noge svoje bode umival v krivičnega krvi.

12. In človek poreče: Vendar ima sad pravični, vendar je sodnik na zemlji!

PSALM 59.

1. Načelniku godbe: »Ne pogubi«; Davidova pesem odlična; ko je bil poslal Savel *može*, ki so ogledavali hišo njegovo, da bi ga umorili.

2. Reši me sovražnikov mojih, moj Bog; nad nje, ki se spenjajo v méne, povzdigni me.

3. Reši me njih, ki delajo

krivico, in ljudi krvoločnih otmi me.

4. Ker, glej, življenje moje zalezujejo, shajajo se zoper mene krepki, brez hudobije moje, brez greha mojega, Gospod!

5. Brez krivice *moje* se zbira in pripravljajo: vstani meni naproti in ozri se.

6. Ti torej, Gospod, Bog vojnih krdél, Bog Izraelov, zbúdi se, obiskat vse one narode: ne bodi milosten nikomur, ki dela krivico, nezvesto.

7. Povračajo se zvečer; bev-kajo kakor pes, in obdajajo mesto.

8. Glej, bljujejo z usti svojimi, z mečem na ustnah svojih; ker kdo sliši? *pravijo*.

9. Ti pa, Gospod, bodeš se jim smijal, zasmehoval bodeš vse tiste narode.

10. Ko ima on moč, gledal bodem v té, ker Bog *je* moj grad.

11. Bog milosti moje bode me prestregel; Bog stori, da bodem gledal sovražnike svoje.

12. Ne pobij jih, da ne pozabijo rojaki moji; izženi jih s krepostjo svojo, in pahni jih dol, ščit naš, Gospod!

13. Greh njih ust *je* njih ustnic beseda; ko bodejo vjeti v napuhu svojem, tedaj naj ozna-njajo od prokletstva, tedaj od slabosti.

14. Pokončaj v srdu, pokon-čaj, da jih ne bode *več*; vedó

naj, da Bog gospoduje v Jakobu do mej zemlje.

15. Ko se povračajo zvečer, bev-kajo naj kakor pes, in obdajajo mesto.

16. Sami se naj gonijo, da bi jedli; ko ne bodejo nasíteni, tedaj primorani naj bodejo prenočevati.

17. Jaz pa bodem prepeval moč tvojo, in pel bodem do vsakega jutra milost tvojo, da si ti mi bil grad moj in pribežališče, *ko* sem bil v stiski.

18. O moč moja, tebi bodem prepeval, da je Bog grad moj, Bog milosti moje.

PSALM 60.

1. Načelniku godbe, na šestostrunje pričanja, *pesem* odlična Davidova, za uk.

2. Ko se je boril sè Sirci Mezopotamijskimi, in Sirci Zobejskimi in je Joab vrnivši se pobil Edomejcev v solni dolini dvanajst tisoč.

3. O Bog, zavrgel si nas bil, raztrgal nas, srdit si bil, povrni se nam.

4. Zmajal si bil deželo, razdrobil jo; sceli kosove njene, ker omahuje.

5. Storil si bil, da je ljudstvo tvoje čutilo trdóst, dál si nam bil piti grozo *kakor* vino.

6. Dal si njim, ki se tebe bo-jé, zastavo, katero naj rabijo, zaradi resnice mogočno.

7. Da se rešijo ljubljenci tvoji; reši z desnico svojo in usliši me.

8. Bog je govoril po svetosti svoji, radoval se bodem; v delež dobim Sihem, in dolino Sukot merim.

9. Moj je Gilead in moj Manase in Efraim glave moje moč, Juda postavodajalec moj.

10. Moab umivalnica moja, na Edomejca vržem čevelj svoj; nad máno, Palestina, ukaj!

11. Kdo bi me popeljal v mesto trdno, kdo bi me peljal noter do Edomeje?

12. Ali nisi bil ti, Bog, zavrgel nas; da nisi hodil, Bog, med našimi vojskámí?

13. Daj nam pomoč zoper sovražnika; ker ničeva je pomoč človeška.

14. V Bogu delajmo vrlo, in on bode poteptal sovražnike naše.

PSALM 61.

1. Načelniku godbe na strune, *pesem* Davidova.

2. Sliši, Bog, vpitje moje, ozri se v molitev mojo.

3. Od skrajnosti dežele te kličem, ko se pogreza srce moje; na skalo, *ki* bodi višja od mene, pelji me.

4. Ker bil si mi pribežališče, stolp krepák zoper sovražnika.

5. Bival bodem v šatoru tvojem *na* veke; pribežal bodem pod peróti tvojih zatišje.

6. Ker ti, Bog, si poslušal obljube moje, dal si dedščino spoštuječim ime tvoje.

7. Dni dodaj dnevom kraljevim; leta njegova *naj* bodejo kakor mnogih rodov.

8. Ostane naj vekomaj pred Bogom; milost in zvestobo pripravi, da naj ga varujeti.

9. Tako bodem prepeval tvojemu imenu večno, opravljajoč vsak dan obljube svoje.

PSALM 62.

1. Načelniku godbe v Jedutunu, psalm Davidov.

2. Samo v Bogu počiva duša moja, od njega *je* moja blaginja.

3. Samo on *je* skala moja in blaginja moja; grad moj, ne omahnem mnogo.

4. Dokleј bodete snovali težave nad moža? Pobiti bodete vsi, podobni nagnenemu zidu, ograji omajani.

5. Samo z visokosti njegove pahniti *ga* ukrepljejo, veselé se laži; z usti svojimi blagoslavljaajo, znotrej v sebi pa preklinjajo hudo.

6. Samo v Bogu počivaj, duša moja, ker od *njega* je upanje moje.

7. Samo on *je* skala moja in blaginja moja, grad moj, ne omahnem.

8. V Bogu *je* blaginja moja in

slava moja; krepka skala moja, pribežališče moje *je* v Bogu.

9. Zaupajte mu vsak čas, o ljudstvo; pred njim izlijte srce svoje: Bog nam *je* v pribežališče.

10. Sama ničevost *so* prostega človeka otroci, laž *so* odličnega moža otroci; na tehtnico vkup položeni, poskočili *bi* nad ničevost.

11. Ne zaupajte zatiranju, in zaradi ropa ne bodite prevzetni; ako se množi bogastvo, ne navezujte *nanj* srca.

12. Enkrat je govoril Bog, dvakrat sem slišal isto, da je moč Božja,

13. In da *je* milost tvoja, Gospod, da bodeš ti povrnil vsakemu po delu svojem.

PSALM 63.

1. Psalm Davidov, ko je bil v puščavi Judovi.

2. O Bog, *Bog* mogočni si moj, zgodaj te iščem; dušo mojo žejja po tebi; po tebi hrepeni moje meso, v deželi suhi in onemogli brez vodâ:

3. Gledat tvojo moč in slavo tvojo, kakor sem te gledal v svetem kraji.

4. (Ker milost tvoja je boljša od življenja), hvalijo naj te ustne moje.

5. Tako te bodem blagoslavljaj v življenji svojem, v ime-

nu tvojem bodem povzdigaval svoje roke.

6. Kakor tolšče in masti bude se nasitila duša moja, in z blagoglasnimi ustnami bodo te hvalila usta moja.

7. Ko se spomnim tebe na ležišči svojem, čujem in premišljam tebe:

8. Da si bil velika pomoč meni, tako da sem prepeval v seneci tvojih peroti;

9. *Ko* se duša moja tebe drži in gre za teboj, podpira me desnica tvoja.

10. Zatorej bodejo oni, *ki* iščejo pogubljenja duše moje, prišli v najspodnje kraje zemlje.

11. Storili bodo, da vsak izmed njih pogine z mečem; lesicam bodejo delež.

12. Kralj pa sam bode se radoval v Bogu; ponašal se bode kdorkoli priseza pri njem, ko se bodejo zamašila usta laž govorečim.

PSALM 64.

1. Načelniku godbe, psalm Davidov.

2. Čuj, o Bog, glas moj, ko premišljujem; strahú sovražnikovega varuj življenje moje.

3. Skrivaj me skrivnemu *na-*
klepu hudobnih, ropotanju njih, ki delajo krivico:

4. Ki brusijo kakor meč je-

zik svoj, napenjajo *kakor* pušico svojo bridko besedo.

5. S kopjem napadajo poštenjaka iz zakotja; nenadoma ga napadajo s kopjem in se ne bojé.

6. Potrjujejo si reč hudobno; o skrivanju zank govoré; pravijo: Kdo bi jih videl?

7. Preiskujejo krivice; oslabeli smo po tem, kar so tako zvito preiskali; tako globoko je osrčje moža in srce.

8. Ali ko jih bode Bog napadel s kopjem, pušica nagla bodejo njih udarci.

9. In storili bodejo, da sè samim jezikom svojim udarijo sebe; razkropljeni se bodejo spustili v beg, kdorkoli jih bode videl.

10. Katerikoli pa ljudjé se bojé, oznanjali bodo delo Božje in dejanje njegovo stavili pred óči.

11. Veselil se bode pravični v Gospodu, in pribežal k njemu; ponašali se bodo vsi, ki so pravega srca.

PSALM 65.

1. Načelniku godbe, psalm Davidov, pesem.

2. Tebi *gré* gotova hvala, o Bog, *ki si* na Sijonu, in tebi je opravljati obljubo.

3. O ki slušaš molitev, noter do tebe pride vse meso.

4. Premagale so me bile hudobije, grehe naše tí opiraš.

5. Blagor mu, *kogar* izvoliš in pripuščaš, da bode prebival v vežah tvojih: sitimo se z dobroto hiše tvoje, sè svetimi rečmi tvojega svetišča.

6. Čestitljive reči nam govoriš v pravici, o Bog blaginje naše; zaupanje vseh dalnjih pokrajin zemlje in morja.

7. Gore utrjuješ v kreposti svoji, z močjo opasan.

8. Šum morja strahuješ, šum vodánjegovih, in narodov hrum;

9. Ki delaš, da prepevajo jutranje vzhode in večerne prebivalci pokrajin, boječ se znamenj tvojih.

10. Obiskuješ to zemljo in je želiš, močno jo bogatiš; s potomkom Božjim polnim vodé; pripravljaš njih žito, ko si jo tako obdelal.

11. Razore njene namakaš, brazde njene poravnavaš; z deževjem jo raztapljaš, kál njeno blagoslavljaš.

12. Venčaš dobrote svoje leto, in sledovi tvoji kapljajo maščobo.

13. Kapljajo v ograje puščave, in z radostjo se ogrinjajo griči.

14. Pašniki se odevajo s čedami in doline se pokrivajo s pšenico; ukajoč delajo *in* tudi pojó.

PSALM 66.

1. Načelniku godbe, pesem in psalm. Ukajte Bogu vsi zemljani.

2. Prepevajte slavo njegovega imena; slavo pridevajte hvale njegovi.

3. Govorite Bogu: Kako čestitljiv si v delih svojih: zavoljo obilosti moči tvoje se ti lažnjivo udajajo sovražniki tvoji.

4. Vsi zemljani naj se ti klanjajo in ti prepevajo; prepevajo naj tvojemu imenu, presilno.

5. Pridite in glejte dela Božja; čestitljiv je v dejanji proti sinovom človeškim.

6. Morje izpreminja v suho; reko so pregazile noge, tam smo radovali se v njem.

7. Z močjo svojo gospoduje vekomaj; oči njegove gledajo narode: kateri so uporni, naj se ne povišujejo preveč pri sebi!

8. Blagoslavlajte Boga našega, ljudstva, in glas hvale njegove naj se razlega;

9. Kateri je dušo našo nazaj postavil v življenje, in ne priпусти, da omahnejo noge naše.

10. Potem, ko si nas izkušal, Bog, stópil si nas, kakor se topi srebro.

11. Peljal si nas v samo mrežo; dél si nam podprsnico okolo ledja.

12. Storil si, da je sédel človek

na glavo našo, šli smo skozi ogenj in skozi vodo; slednjič si nas pripeljal do té sitosti.

13. Sè žgalnimi darovi pojdem v hišo tvojo in opravič svoje obljuje,

14. Katere so izrekle odprte ustne moje in govorila moja usta v stiski moji.

15. Žgalne darí tolstih ovnov bodem ti daroval s kadilom; pripravil vole s kozli, močno.

16. Pridite, poslušajte kateri koli se bojite Boga, da povem, kaj je storil duši moji.

17. Njega sem klical sè svojimi usti, in povišan sem bil za govore svojega jezika.

18. Ako bi se bil v krivico obrnil sè srcem svojim, Gospod bi ne bil slišal.

19. Ali vendar slišal je Bog, ozrl se v prošnje moje glas.

20. Blagoslovljen Bog, kateri ni zavrzel prošnje moje in mi ni odtegnil milosti svoje.

PSALM 67.

1. Načelniku godbe na strune, psalm in pesem.

2. Bog nam stóri milost in blagoslavlaj nas, razsvetli naj obličje svoje proti nam.

3. Da spoznamo na zemlji tvoj pot, v vseh narodih blaginjo tvojo.

4. Slavé te naj ljudstva, Bog, slavé te ljudstva vsa.

5. Veselé se naj in pojo narodi, ko bodeš prav sodil ljudstva, in narode same bodeš vodil po zemlji mogočno.

6. Slavé te naj ljudstva, Bog, slavé te ljudstva vsa.

7. Zemlja daje sad svoj; blagoslovi nas Bog, naš Bog:

8. Blagoslóvi nas Bog, in bójé se ga naj vse meje zemljé.

PSALM 68.

1. Načelniku godbe, Davidov psalm in pesem.

2. Ko vstane Bog, razkropé se neprijatelji njegovi, in srditi sovražniki njegovi bežé pred njegovim obličjem.

3. Kakor bi puhnil dim, puhneš *jih*, kakor se staja vosek v ognji, izginejo krivični izpred Božjega obličja.

4. Pravični pa se veséli radujejo pred Bogom, in se veselé v radosti.

5. Pojte Bogu, prepevajte njegovemu imenu; povišujte ga, ki sedi v sami lepoti, ime mu je Gospod, in radujte se pred njim.

6. Oče *je* sirotam in bramba vdovam, Bog v prebivališči svetosti svoje.

7. Bog stavi v rodovino samotarje; izpeljuje zvezane iz vezí; in uporniki prebivajo v kraji presuhem.

8. O Bog, ko si hodil pred

ljudstvom svojim, ko si stopal po samoti izvrstno;

9. Tresla se je zemlja, tudi nebesa so se rosila od pričujočnosti Božje, sam Sinaji od pričujočnosti Božje, Boga Izraelovega.

10. Dež preobilan si rosil, Bog; posestvo svoje, in to hiračoče, si oživiljal.

11. Tvoji so krdeloma prebivali v njem; ti *ga* pripravljáš po dobroti svoji onemu ubozemu siromaku, Bog.

12. Bog je dajal govor; one, ki so oznanjale, *dejale* so v veliki vojni:

13. Kralji vojnih krdél bežé, bežé; in ona, ki biva domá, plén deli.

14. Če ste tudi ležali med dvema kupoma kamenja, *bodete podobni* perotim goloba srebrom kritega, katerega *pérje je* iz rumenega zlata izkopanega.

15. Ko bode vsemogočni razkropil kralje v tej *deželi*, bodeš bel kakor sneg na Salmonu;

16. Največji gori, gori Baksanski; gori grbasti, gori Baksanski.

17. Zakaj bi se podrle, grbasté gore? té gorske *kraje* želi Bog za sedež svoj, Gospod tudi bode prebival v njih vekomaj.

18. Vozov Božjih *je* dvakrat deset tisoč, tisoč in tisoč: Go-

spod z njimi, *Gospod* Sinaji v svetišči.

19. Dvigajoč se v višavo dobil si v pest vjetnikov množino, prejemajoč *dal si* darí ljudém; tudi upornike bivajoč do-bivaš v pest, *Gospod* Bog.

20. Blagoslovljen *Gospod*, *kateri* nas vsak dan obklada z *darovi*; *Bog* ón mogočni, blaginja naša.

21. *Bog* ón mogočni nam *je* *Bog* mogočni, za vsakatero blaginjo, in *Gospodovi* so izhodi zoper smrt sámó.

22. Samo *Bog* razbija glavo sovražnikov svojih; téme lasato njega, ki hodi neprestano v krivicah svojih.

23. Rekel je bil *Gospod*: Iz Basana pripeljem nazaj, nazaj pripeljem iz globočin morjá,

24. Da razbijajoč *pomočiš* nogo svojo v kri; jezik psóv svojih *v kri* sovražnika vsakega izmed njih.

25. *Ko* so videli hojo tvojo, o *Bog*, hojo mojega Boga mogočnega, kralja mojega, *kateri* *je* v svetišči;

26. Šli so spredaj pevci, potem godci; med deklicami, ki so bile na tambure.

27. V zborih blagoslavlajte Boga, *Gospoda*, *kateri* *ste* iz vira Izraelovega.

28. Ondi *bodi* Benjamin mali in gospodar njih; prvaki Judovski in njih krdela, prvaki

Zabulonovi, Naftalijevi prvaki.

29. Bog tvoj zapoveduje, da bodi krepák; okrepčaj, o *Bog*, ker si deloval v nas,

30. Iz svetišča svojega zavoljo Jeruzalema. Tebi prinesó kralji darilo.

31. Pogúbi krdelo trstonosno, čedo krepkih juncev s teleti ljudstev, ki se na videz udaje s kosovi srebra; razkropi ljudstva, *ki jih* vojske veselé.

32. Pridejo naj velikaši iz Egipta, Etiopija naj hitro pošlje rok svojih *dar* Bogu.

33. Kraljestvazemeljska, pojte Bogu; prepevajte *Gospodu* silno,

34. *Kateri* sedi v starodavnih nebés nebesih: glej, z glasom svojim daje glas krepak od sebe.

35. Dajajte moč Bogu, veličastvo njegovo *je* nad Izraelom, in moč njegova v gornjih oblakih.

36. Strašán si, o *Bog*, iz svetišč svojih; *Bog* mogočni Izraelov sam daje moč in sile temu ljudstvu: slava Bogu!

PSALM 69.

1. Načelniku godbe na šestero strun, *pesem* Davidova.

2. Reši me, *Bog*, ker vode mi prihajajo noter do duše.

3. Pogrezam se v blato pregloboko; kjer ni trdnega pod

nogo; zahajam v globočine vodâ; in val poplaveč me požira.

4. Trudim se vpijoč, suši se grlo moje; oči moje pešajo, ko upam v svojega Boga.

5. Več jih je ko glave moje lâs, ki me sovražijo po krivem; mogočnejši so, ki me hočejo ubiti, ki so mi sovražniki po krivici; tedaj me silijo vrniti česar nisem vzel.

6. O Bog, tí poznaš nespamet mojo, in krivice moje niso ti skrite.

7. Ne bodi jih mene sram, kateri čakajo tebe; Gospod, *Bog* vojnih krdél; rudečica naj ne oblije zaradi mene njé, ki iščejo tebe, Bog Izraelov.

8. Ker zavoljo tebe prenašam zasmehovanje; sramota pokriva obličje moje.

9. Tujec sem postal bratom svojim, in neznan matere moje sinovom.

10. Ker gorečnost za hišo tvoje me razjéda, in zasmehovanje njih, ki tebe zasmehujejo, mene zadeva.

11. Ko jokajoč *pokorim* s postom dušo svojo, tedaj se mi to šteje za najhujšo sramoto.

12. Ko se oblačim v raševino, tedaj sem jim v pregovor.

13. O meni govoričijo vkup sedeči pri vratih, in pesmi *pojó*, ko pijejo opojno pijačo.

14. O meni torej *je* prošnja moja *tá* do tebe, Gospod; čas

je milosti, Bog, po obilnosti milosti svoje usliši me, po blagi zvestobi svoji.

15. Potegni me iz blata, in naj se ne pogreznem; otet naj bodem sovražnikov svojih, in iz globočin vodâ.

16. Valovje vodâ naj me poplaveč ne odnese, in globočina naj me ne pogoltne, in jama naj ne zapre ust svojih nad mano.

17. Usliši me, Gospod, ker dobra *je* milost tvoja; po obilnosti usmiljenja svojega ozri se v mé.

18. In ne skrivaj obličja svojega svojemu hlapcu; ker v stiski *sem*, híti, usliši me!

19. Približaj se duši moji, ótmi jo; zavoljo sovražnikov mojih réši me.

20. Ti poznaš zasramovanje moje in mojo sramoto ter nečast mojo; pred teboj *so* vsi sovražniki moji.

21. Zasramovanje tare srce moje, tako da sem bolan; in ko ga čakam, da bi me miloval, nikogar ni, ali tolažiteljev, vendar ne najdem *jih*.

22. Dâ, za živež mi dajó želča, in v žeji moji dajó mi piti octa.

23. Njih miza bodi pred njimi za zanko, in za povračila, za zadrgo.

24. Otemné naj njih oči, da ne vidijo; in daj, da ledja njih omahujejo neprestano.

25. Razlij na nje jezo svojo, in srd tvoj naj jih dohiti.

26. Pusti naj bodejo njih gradovi, v šatorih njih ne bodi prebivalca.

27. Ker preganjajo njega, kateri si ti udaril, in po bolečini prebodencev tvojih spletajo pripovedke.

28. Pridevaj kazni kazni njih krivici, in naj ne pridejo v pravico tvojo.

29. Izbrišejo naj se iz življenja knjige, in s pravičnimi naj se ne zapisujejo.

30. Jaz pa ubožen in trpeč, blaginja tvoja, Bog, postavila me bode na višavo.

31. Hvalil bodem ime Božje s pesmijo, in poveličeval ga bodem sè zahvaljevanjem,

32. Kar se bode bolje zdelo Gospodu, ko vol, junec, rogat z razklanimi parklji.

33. *Ko* bodejo *to* videli krotki, veselili se bodo, in oživelo bode srce vaše, ki iščete Boga.

34. Ker Gospod se ozira na potrebne, in jetnikov svojih ne zameta.

35. Hvalila ga bodo nebesa in zemlja, morja in karkoli lazi po njih.

36. Ker Bog otima Sijon in zida znova mesta Judovska, da stanujejo tam, in podedujejo ono *deželo*.

37. Nasledniki, pravim, hlapcev njegovih naj jo posedajo,

in ljubitelji imena njegovega naj prebivajo v njej.

PSALM 70.

1. Načelniku godbe, *pesem* Davidov, za spomin.

2. Bog, otet me, Gospod, pomagat mi híti.

3. Osramoté se naj in z rudečico oblijó kateri iščejo duše moje; zavrnejo se naj in onečastijo ki se veselé nesreče moje.

4. Umikajo se naj za plačilo sramote svoje kateri govoré: Prav, prav!

5. Veselé se naj in radujejo v tebi vsi, ki te iščejo, in govoré naj vedno: Povelíčuj se Bog, kateri ljubijo blaginjo tvojo.

6. Jaz pa sem ubožen in potreben, o Bog; híti za voljo mene, in pomoč moja bodi, rešitelj moj, Gospod, ne múdi se.

PSALM 71.

1. **K** tebi, Gospod, pribežgam, sram me ne bodi nikdar.

2. Po pravici tvoji ótmi me in oprosti me; nagni k meni uho svoje in reši me.

3. Bodi mi skala, na kateri naj prebivam, kamor naj zahajam vedno; zapoved si dal, da naj se rešim, ker skala moja si in trdnjava moja.

4. Bog moj, reši me iz roke

njegove, ki dela nepravilno in neusmiljeno.

5. Ker ti *si* nada moja, Bog Gospod; upanje moje od moje mladosti.

6. Nate se opiram od poroda; od osrčja matere moje odtrgal si me *tí*; v tebi *je* hvala moja neprestano.

7. Kakor čudo bil sem mnogim; tako si mi krepko zavetje.

8. Napolnijo naj se s hvalo tvojo usta moja, ves dan sè slavo tvojo.

9. Ne zavrzi me o starosti času; ko peša krepost moja, ne zapústi me;

10. Ker sovražniki moji govoré o meni, in oni, ki prežé na dušo mojo, posvetujejo se vkup,

11. Govoreč: Bog *ga* zapušča, podite in zgrabite *ga*; ker ni *ga*, da bi *ga* rešil.

12. Bog, ne bivaj daleč od mene, Bog moj, na pomoč mi hiti.

13. Osramoté se naj in poginejo nasprotniki duše moje; pokrijejo naj se z nečastjo in sramoto, kateri iščejo hudega meni.

14. Jaz pa sem v nadi neprestano o vsej hvali tvoji, in bodem stanoviten.

15. Usta moja hočejo oznanjati pravico tvojo, vsak dan blaginjo tvojo: dasi ne znam števil *njenih*.

16. Poprijel se bodem vsake

kreposti, Bog Gospod; oznanjal bodem pravico samega tebe.

17. Bog, učil si me od mladosti moje, in do sedaj sem oznanjal čuda tvoja.

18. Torej tudi toliko časa, ko sem star in siv, Bog, ne zapústi me; dokler bodem oznanjal roko tvojo *temu* rodu, vsakemu prihodnjemu *rodu* krepost tvojo.

19. Ker pravica tvoja, Bog, seza do višav; ker stvari delaš velike, Bog; kdó je tebi enak?

20. Ker potem ko si dal, da sem izkusil stiske velike in hude, poživljaš me zopet, in iz brezen zemlje daješ da zopet vstajam.

21. Velikost mojo množiš, in ustaviš se ter me tolažiš.

22. Tudi jaz te bodem slavil sè strunami, *in* zvestobo tvojo, moj Bog; prepeval ti bodem s citrami, o svetnik Izraelov!

23. Pevale bodo ustne moje, ko ti bodem prepeval, in duša moja, i si jo otél.

24. Tudi jezik moj bode vsak dan oznanjal pravico tvojo, ker bodo se sramovali, ker bodo sè sramoto oblit, ki iščejo hudega meni.

PSALM 72.

1. **Z**a Salomona: Bog, sodbe svoje kralju daj in pravico svojo sinu kraljevemu.

2. Sodi naj ljudstvo tvoje pravično, in uboge tvoje po pravici.

3. Mir naj ljudstvu gore rodé, in griči zavoljo pravice.

4. Rešil bode ljudstva siromake, otél ubogih sinove, a zdrobil zatiralca.

5. Čestili te bodejo, dokler bode solnce, in dokler bode trajal mesec do večnega róda.

6. Kakor ko pride dež nad travo pokošeno, ko deževje, moča zemlji,

7. Bode v cvetu o času njegovem pravični, in mirú obilost, dokler da ne bode meseca.

8. In gospodoval bode od morja do morja, in od reke do mej zemljé.

9. Pred njim se bodo klanjali in čestili ga tujci; in prah bodejo lizali sovražniki njegovi.

10. Kralji morski in otočani nosili mu bodejo darí; kralji iz Sabeje in Sabe prinesó mu darilo.

11. Dà, klanjali se bodo vsi kralji; vsi narodi mu bodejo služili.

12. Ker rešil bode ljudstvo

vpijoče, in ubozega, kateremu ne bode pomočnika.

13. Prizanašal bode siromaku in potrebnemu, in duše potrebnih bode rešil.

14. Zvijače in silovitosti bode otél njih dušo; tako draga je njih kri v očeh njegovih.

15. Torej, dokler bode živél, dajal mu bode zlata Sabejskega, in prosil bode zanj neprestano, ves dan ga blagoslavljal.

16. Kjer bode peščica pšenice na zemlji, na vrhu gorâ, majal se bode kakor Libanon sad njegov, in cveli bodejo meščani kakor trava zemeljska.

17. Imé njegovo bode vekomaj; dokler bode solnce, poganjalo bode ime njegovo; in blagoslavljaó se v njem bodo ga blagrovali vsi narodi.

18. Slava Gospodu, Bogu, Izraelovemu, kateri sam dela čuda.

19. In blagoslovljeno ime slave njegove vekomaj, in slave njegove naj se napolni vsa zemlja; zgôdi se, in zgôdi se!

20. Konec je molitev Davidovih, sina Izaijevega.

PSALMOV KNJIGA TRETJA.

PSALM 73.

1. Psalm Asafov. Dà, dober je Bog Izraelu, čistim v srci.

2. Jaz pa, malo da se niso izpotaknile noge moje, skoraj nič, da niso izpodrsnili koraki moji,

3. Ko sem zavidal blazne, gledal krivičnih blagostanje,

4. Ker ni ga vozla noter do njih smrti, temuč tolsta je njih moč.

5. V trudu človeškem niso, in z *drugimi* ljudmi ne tepó jih nadloge.

6. Zatorej jih obdajajo prevzetnosti verige, pokriva jih *kakor* dika silovitost.

7. Svétiti se jim od tolšče obé očesi, kipé misli srčne.

8. Kužni so, in hudobno govoré zatiranje, in z višave govoré.

9. V nebo dvigajo usta svoja, in jezik njih prehaja zemljo.

10. Zatorej se vrača sem ljudstvo njegovo, ko se čaše, vode polne, iztiskajo jim,

11. Da pravijo: Kako bi poznal Bog mogočni? ali bi bilo znanje v višavi?

12. Glej tište krivične, kako mirni vekomaj množijo moč.

13. Vendar zastonj čistim svoje srce, in v snagi umivam roke svoje;

14. Ko me tepe vsak dan, in pokora moja mi je *gotova* vsako jutro.

15. Ako rečem: Pravil bodem to; glej, izdajalec bi bil zarodu tvojih sinov.

16. Ako bi mislil spoznati to, težavno se mi je *zdelo* v mojih očéh.

17. Dokler sem stopil v sve-

tišča *Boga* mogočnega, zagledal njih konec.

18. Ali na polzlo jih staviš, mečes jih dol v podrtije.

19. Kako ginejo v zapuščenost, kakor v hipu minejo, konec jih je v grozah.

20. Kakor sanje, ko se je zbudil *kdo*: Bog, ko se zbudiš, zaničuješ njih podobo.

21. Ko se razdraži srce moje, in ko sem se v ledvicah svojih samega zbadal,

22. Tedaj sem bil brezpameten, ko nisem vedel: *kakor* živina bil sem pri tebi.

23. Zatorej *bodem* jaz vedno s teboj; prijel si roko desno mojo.

24. Sè sovetoj svojim me spremljaj, da me potem v slavo sprejmeš.

25. Kdo *bi* mi *bil* v nebesih *razen* tebe? in razen tebe se nikogar ne veselim na zemlji.

26. Ko peša meso moje in srce moje, skala srca mojega in delež moj je Bog vekomaj.

27. Ker glej, kateri so daleč od tebe, ginejo; pokončaš *ga*, kdor koli se s prešestvovanjem *izneveri* tebi.

28. Meni torej je dobro, da sem blizu Bogu; v Gospoda stavim svoje pribežališče, da oznanjam vsa dela tvoja.

PSALM 74.

1. Pesem ukovita, Asafu. Za-

kaj, Bog, zametaš vekomaj, vedno kadí se jeza tvoja v čedo paše tvoje!

2. Spomni se občine svoje; da si prej pridobil, odkupil rod posesti svoje, da je to gora Sijonska, na kateri si prebival.

3. Vzdigni noge svoje na večne podrtije, *na* vse zlo, kar ga dela sovražnik v svetem kraju.

4. Rujoyevč so sovražniki tvoji sredi zbirališč tvojih postavili znamenja svoja, za znamenja.

5. Za plemenitega so imeli *izmed njih vsakega*, kakor je dvigal kvišku nad zapleteno lesovje sekire.

6. Še zdaj bijejo izdolbene podobe njegove vkup s kolom in s kladivi.

7. Zažgali so svetišča tvoja, *pahnili* so na tla in oskrunili prebivališče tvojega imena.

8. Rekli so v srci svojem: Zgrabimo ga vsi vkup; zapalili so vsa zbirališča *Boga* mogočnega, in *pahnili* jih na tla.

9. Znamenj naših ne vidimo, ni več preroka, in ni ga pri nas, ki bi vedel, doklej.

10. Doklej, o Bog, bode zasramoval sovražnik, dražil bode neprijatelj ime tvoje vekomaj?

11. Zakaj odtezaš roko svojo, in desnico svojo? Iz srede nedrija svojega strahúj.

12. Saj Bog *je* kralj moj že od nekdanj, delajoč blaginjo sredi zemlje.

13. Ti si razklal v moči svoji morje; razbil si zmajem glave v vodah.

14. Ti si razbil somu glave, dajal si hrane samemu ljudstvu, *potujočemu* skozi puščavo.

15. Ti si odprl studenec in potok; ti posušaš reke mogočne.

16. Tvoj *je* dan, in tvoja noč; ti si napravil *lučneno* in solnce.

17. Ti si postavil vse meje zemlji; samo poletje in zimo napravil si tí.

18. Spomni se *vendar* tega, da sovražnik zasramuje, o Gospod, in da ljudstvo nespametno draži ime tvoje.

19. Ne dajaj *tistemu* krdelu življenja grlice svoje, krdela ubozih svojih ne pozabi vekomaj.

20. Ozri se na zavezo, ker napolnjeni so najskrivnejši kraji zemlje, silovitosti *so* jama.

21. Kdor je ponižan, naj se ne vrne zmeden; ubogi in potrební naj hvalita ime tvoje.

22. Vstani, o Bog; potegni se za pravdo svojo; spomni se zasramovanja svojega, *katero ti dela* nespametni vsak dan.

23. Ne pozabi glasú sovražnikov svojih; ropota spenjajočih se v té, ki se množi vedno.

PSALM 75.

1. Načelniku godbe: »Nepogubi!« psalm Asafu in pesem.

2. Slavimo te, Bog, slavimo; ker blizu je ime tvoje, čuda tvoja oznanjamo.

3. Ko bodem sprejel zbor, sodil bodem najbolj pravično.

4. Zemlje in vseh njenih prebivalcev stebre omajane utrdil bodem jaz.

5. Govoreč blaznim: Ne bodite blazni, in krivičnim: Ne dvigujte roga.

6. Ne dvigujte roga svojega zoper Najvišjega; *ne* govorite s trdim vratom.

7. Ker od vzhoda ali od zahoda, tudi od puščave ní povišanja.

8. Temuč Bog sodnik; tega poniža, onega poviša.

9. Ker čaša je v roki Gospodovi in vino kalno, polno mešanice, iz katere je izlil; vendar goščo njeno, *katero* bodo iztislili, pili bodo vsi krivični na zemlji.

10. Jaz torej naj oznanjam vekomaj, prepevam Bogu Jakobovemu:

11. In vse rogove bodem polomil krivičnim; zvišajo naj se pravičnemu rogovu.

PSALM 76.

1. Načelniku godbe na strune, psalm Asafu in pesem.

2. Plemenit *je* v Judi Bog, v Izraelu veliko ime njegovo.

3. V Salemu *je* koča njego-

va, in prebivališče na Sijonu.

4. Ondi je zlomil loke bliskajoče, ščit in meč in vojsko presilno.

5. Svetál si postal, veličasten, z gorâ plenjenja.

6. V plen so se dali krepki v srci; spali so spanje svoje; tako da niso našli nobeni moške vojaki svojih rôk.

7. Od hudovanja tvojega, o Bog Jakobov, onemogel je voz in konj.

8. Ti, tí *si* strašán, ali bi kdo obstal pred teboj, odkar se je-ziš?

9. Z neba daješ, da se čuje sodba, zemlja se boji in se je umirila,

10. Ko vstane na sodbo Bog, branit vse krotke na zemlji.

11. Ker srd človeški te slavi, z ostanki srda opasuješ *svoje*.

12. Delajte in opravljajte *obljube* Gospodu Bogu svojemu; katerikoli stojé okolo njega, prinesó naj mu dar strašnemu,

13. *Kateri* žanje napuh pravkov, strašán zemeljskim kraljem.

PSALM 77.

1. Načelniku godbe, *naslednikov* Idutunskih; psalm Asafov.

2. Glas moj *gre* do Boga, ko zavpijem; glas moj do Boga, da nagne uho k meni.

3. Ob času stiske svoje iščem Gospoda; roka moja je ponoči

polita neprestano, duša moja se brani pripustiti tolažbo.

4. Spominjam se Boga, ko trepetam in stokam; premišljam, ko duh moj omaguje presilno.

5. *Ko* mi ne daš zatisniti oči, zbehan sem, tako da povedati ne morem.

6. Čase premišljujem starodavne, *prejšnjih* vekov leta.

7. Spominjam se godbe svoje ponočnje; v srci svojem premišljam, in duh moj preiskuje *govoreč*:

8. Ali bi vekomaj zametal Gospod; ali ne bode dalje dobroljen?

9. Ali ni vekomaj opešala milost njegova; konec bilo govora od roda do roda?

10. Ali bi bil pozabil *Bog* mogočni deliti milost; ali bi zapiral v jezi usmiljenje svoje?

11. Slednjič pravim: To me slabi, ko se je izpremenila Najvišjega desnica.

12. Spominjal se bodem dejanj Gospodovih; dà, spominjal se bodem od starodavnosti vseh čudes tvojih.

13. In premišljal bodem vsakatero délo tvoje; o dejanjih tvojih bodem pripovedoval:

14. O *Bog*, v svetosti je steza tvoja, kdo je *Bog* mogočni kakor *Bog*?

15. Ti, o *Bog* mogočni, čudoviti, pokazal si moč svojo na narodih.

16. Rešil si z roko ljudstvo svoje, sinove Jakobove, tudi Jožefa.

17. Videle so te vode, *Bog*, videle so te vode in se tresle; dà, potresla so se brezna.

18. Izlili so oblaki vode, glas so zagnali gornji oblaki; priletele so tudi pušice tvoje.

19. Bobnel je grom tvoj v tistem krogu, razsvetljali so bliski vesoljni svet; potresla se je zemlja in trepetala.

20. Skozi morje pot tvoja, in steza tvoja skozi prostorne vode, kjer sledovi tvoji niso znani,

21. Vodil si kakor čedo ljudstvo svoje, po Mojzu in Aronu.

PSALM 78.

1. **P**esem ukovita Asafova. Poslušaj, ljudstvo moje, nauk moj; nagnite uho svoje govoru mojih ust.

2. V priliki odprem usta svoja; od sebe dam skrivnosti časov nekdanjih,

3. Kar smo slišali in znali, ko so nam pravili pradedje naši.

4. Prikrivali ne bodemo njih otrokom, naslednjemu rodu, da oznanjajo hvalo Gospodovo in moč njegovo, in čudovita dela njegova, katera je storil.

5. Ker ustanovil je pričanje v Jakobu in postavil zakon v Izraelu, ko je zapovedal pra-

dedom našim, oznanjati svojim otrokom.

6. Da vedó, naslednji rod, otroci prihodnji, in vstanejo ter oznanjajo otrokom svojim.

7. Upanje svoje naj stavijo v Boga, in ne pozabijo naj dejanj Boga mogočnega, temuč hranijo naj zapovedi njegove.

8. In ne bodejo naj kakor njih pradedje, rod trdovraten in uporen; rod, kateri ni popravil srca svojega, in katerega duh ni bil stanovit en proti Bogu mogočnemu,

9. Kakor nasledniki Efrajmovi, kateri oboroženi streljajo z lokom in hrbte obračajo ob času bitve.

10. Ohranili niso zaveze Božje, in branili so se hoditi po zakonu njegovem,

11. Pozabivši dejanj njegovih, in čudovitih del njegovih, katera jim je bil pokazal.

12. Pred pradedi njihovimi je delal čuda, v deželi Egiptovski, na polji Taniškem.

13. Razklal je bil morje, da jih je prepeljal čez, in postavil je vode, kakor kùp.

14. In spremljal jih je z oblakom podnevi, in vso noč sè svetlim ognjem.

15. Razklal je bil skale v puščavi, da bi pijačo pripravil v valovih preobilo.

16. Valove je izpeljal iz skale, in vode dol spuščal kakor reke.

17. Vendar so dalje grešili še zoper njega, in dražili Najvišjega v sami suhi deželi.

18. In izkušajoč Boga mogočnega v srci svojem, térjali so jedi po svojega srca želji.

19. In grdo govoreč zoper Boga, rekli so: »Ali bi mogel Bog mogočni napraviti mizo v tej puščavi?

20. Glej, tako je udaril skalo, da so tekle vode, in potoki so se udrli, ali bi mogel dati tudi živeža? ali bi pripravil mesa svojemu ljudstvu?«

21. Zato je Gospod slišal in se razjaril; in ogenj se je bil vnel zoper Jakoba, in jeza je tudi gorela zoper Izraela.

22. Ker niso verovali v Boga, in niso zaupali v blaginjo njegovo.

23. Dasi je bil zapovedal gornjim oblakom zgoraj in odprla vrata nebeška,

24. In dežil nad nje máno za jed in dajal žito nebeško;

25. Kruh najmočnejših je jedel vsak; popotnico jim je pošiljal do sitega.

26. Zagnal je sever na nebesih, in z močjo svojo pripeljal jug,

27. Ko je dežil nad nje meso kakor prah, in kakor morski pések tiče krilate,

28. Metal jih je med šatore, okolo prebivališč svojih.

29. In jedli so in bili so na-

siteni močno, in česar so poželeli, prinesel jim je.

30. Še niso bili iznebili se poželenja svojega, še *je bila* jed njih v njihovih ustih;

31. Ko je jeza Božja goreča proti njim morila med najmočnejimi iz med njih in pokončavala mladeniče Izraelske.

32. Po vsem tem so še grešili in niso verovali zavoljo čudovith dél njegovih.

33. Zatorej je pogubljal v ničernosti njih dní, in njih leta v strahu.

34. Ko jih je pobijal, ako so popraševali po njem in izpreobrnivši se zjutraj iskali *Boga* mogočnega,

35. Spomnivši se, da je bil Bog njih skala in *Bog* mogočni najvišji njih rešnik;

36. Če tudi so ga hoteli varati z usti svojimi, in so z jezikom svojim lagali se njemu;

37. In srce njihovo ni bilo obrneno proti njemu, in niso bili stanovitni v zavezi njegovi:

38. Vendar je on usmiljen opiral krivico, tako da *jih* ni pogubil; in odvrčal je svoj srd obilo, in ní vnemal vse jeze svoje.

39. Spomnivši se, da so meso, veter, ki gre in se ne vrne.

40. Kolikokrat so ga razdražili v puščavi; žalili so ga v samoti!

41. Ki so hitro izkušali *Boga*

mogočnega, in žalili Svetega Izraelovega.

42. Ne spomnivši se roke njegove, dné, ko jih je bil otél sovražnika.

43. Ko je v Egiptu delal znamenja svoja, in čuda svoja na polji Taniškem.

44. Ko je v kri izpremenil njih potoke, in reke njih, da bi ne mogli piti.

45. Izpustil je nad njé živali krdelo, da bi jih pokončalo, in žabe, da jih uničijo.

46. In dal je njih sad murnu in kobilici njih delo.

47. Pobil je s točo njih trte in smokve njih z *ognjem*, ki je pokončal vse, kamor je prišel.

48. Dal je tudi isti toči njih živali, in njih čede žarjavici ognjeni.

49. Izpustil je nad nje jeze svoje žar, srd in nevoljo in stisko, pošiljajoč oznanovalce nesreče.

50. Pretehtal je kjezi svoji pot, smrti ni ubranil njih življenja; in živali njih izročil je kugi.

51. In udaril je vse prvorojeno v Egiptu; prvino moči v šatorih Kamovih.

52. In prepeljal je kakor ovce ljudstvo svoje, in vodil jih je kakor čede po puščavi.

53. In peljal jih je varno tako, da se niso bali, potem ko je bilo morje pokrilo njih sovražnike.

54. Pripeljal jih je do meje svetosti svoje, gore té, katero je pridobila desnica njegova.

55. Izgnal je izpred njih obličja narode in storil, da so pripali vrvi posesti in prebivali so v njih šatorih Izraelovi rodovi.

56. Vendar so izkušali in razdražili Boga najvišjega, in pričanj njegovih niso se držali.

57. Temuč obrnili so se ter ravnali izdajalsko, kakor njih pradedje; obrnili so se kakor lok goljufen.

58. Ker dražili so ga z višinami svojimi in svojimi maliki, do ljubosumnostisogarazvnili.

59. Slišal je Bog in se razsrdil, in zavrnel je silno Izraela.

60. Tako, da je zapustivši prebivališče v Silu, šator, *katerega* je bil postavil med ljudmi,

61. Dal v sužnjost svojo moč, in slavo svojo sovražniku v pest.

62. In izročil je meču ljudstvo svoje, ker se je bil razsrdil zoper posestvo svoje.

63. Ogenj je pokončal mladence njegove, in device njegove niso se hvalile.

64. Duhovniki njegovi padli so pod mečem, in vdove njegove niso jokale.

65. Potem se je zbudil Gospod, kakor da bi bil spal, kakor korenjak, pojoč po vinu.

66. In udaril je sovražnike svoje nazaj; sramoto večno jim je naložil.

67. Slednjič je zavrnel šator Jožefov in rodú Efrajmovega ni izvolil.

68. Izvolil pa je rod Judov, goro Sijonsko, da bi jo ljubil.

69. Zidal je enako najvišjim *gradovom* svetišče svoje, namreč v deželi, katero je utrdil.

70. In izvolil je Davida hlapca svojega, in vzel ga iz ograje čede,

71. Peljal ga je od doječih, da bi pasel Jakoba, ljudstvo svoje in Izraela, posestvo svoje,

72. Kateri jih je pasel po poštenosti srca svojega, in vodil jih z najvišjo razumnostjo svojih rok.

PSALM 79.

1. Psalm Asafu. O Bog, prišli so narodi v posestvo tvoje, oskrunili so hram svetosti tvoje, v groblje izpremenili so Jeruzalem.

2. Dali so hlapcev tvojih truplo za hrano tičem nebeškim; meso njih, katerim si milosten, zemeljskim zverém.

3. Prelivali so kri njihovo kakor vodo okrog Jeruzalema, in ni ga bilo, da bi pokopaval.

4. V zasramovanje smo sosedom našim, v zasmehovanje in norčevanje njim, kateri so okolo nas.

5. Doklej, Gospod? bodeš-li jezil se večno? bode li gorela

kakor ogenj gorečnost tvoja?

6. Izlij srd svoj nad one narode, kateri te ne spoznavajo, in nad kraljestva, katera ne kličejo tvojega imena.

7. Ker pojedli so Jakoba, in razdejali so prebivališče njegovo.

8. Ne spominjaj se zoper nas krivic preteklih časov, hiti naj in prehiti nas usmiljenje tvoje, ker obožali smo silno.

9. Pomagaj nam, Bog blaginje naše, zavoljo česti svojega imena, in reši nas ter prizanesi nam grehe naše zavoljo svojega imena.

10. Zakaj naj bi govorili oni narodi: »Kje je njih Bog?« Znano bodi med onimi narodi pred našimi očmi maščevanje krvi prelite hlapcev tvojih.

11. Pred obličje tvoje naj pride zdihovanje jetnika, po velikosti roke svoje stóri, da ostanejo, kateri se že izročajo smrti.

12. Povrni torej sosedom našim sedemkrat v njih naročje sramoto njih, katero so ti delali, Gospod.

13. In mi ljudstvo tvoje, in čeda paše tvoje, bodemo slavili te večno; od roda do roda bodemo oznanjali hvalo tvojo.

PSALM 80.

1. Načelniku godbe na šestero strun: psalm pričanja Asafu.

2. O pastir Izraelov, poslušaj, ki vodiš Jožefa kakor čedo, sedeč na Kerubih prisvéti!

3. Pred Efraimom, Benjaminsom in Manasom zbudi moč svojo in pridi ter *prinesi* nam polno blaginjo svojo.

4. Bog, pomagaj nam zopet na noge; daj, da sveti obličje tvoje in rešeni bomo.

5. Gospod, Bog vojnih krdél, doklej bodeš kadil proti molitvi svojega ljudstva?

6. Paseš jih sè sólznim kruhom, in piti jim daješ sólz obilo mero.

7. Prepuščaš nas v prepir sosedom našim, in sovražniki naši zasmehujejo nas.

8. O Bog vojnih krdel, pomagaj nam zopet na noge, in daj, da sveti obličje tvoje, rešeni bomo.

9. Trto si bil prestavil iz Egipta, pregnal si bil *ljudstva*, da bi jo zasadil.

10. Pospravil si bil pred njo, in storil si, da je poganjala korenine svoje, in napolnila je bila deželo.

11. Gore so se pokrivalle sè senco njeno, in mladik njenih cedre največje.

12. Stezala je veje svoje noter do morja, in do reke mladike svoje.

13. Zakaj si podrl ograje njene, tako da jo obirajo vsi popotniki?

14. Izpodriva jo gozdna svinja, in žival poljska jo objeda.

15. O Bog vojnih krdél, povrni se skoraj, ozri se z nebes ter glej, in obiskaj to trto,

16. In mladiko, katero je bila vsadila desnica tvoja, in to zavoljo sina, *katerega* si potrdil sebi.

17. Posmojena je z ognjem, odrezana; od hudovanja obličja tvojega ginejo.

18. Roka tvoja bodi nad mozem desnice tvoje, sinom človeškim, *katerega* si potrdil sebi.

19. In umaknili se ne bode mo od tebe; v življenji nas ohrani, da kličemo ime tvoje.

20. Gospod Bog vojnih krdél, pomagaj nam na noge, daj, da sveti obličje tvoje; in rešeni bomo.

PSALM 81.

1. Načelniku godbe pri Gijtaji, *pesem* Asafu.

2. Pojte Bogu, móči naši, vpijte Bogu Jakobovemu.

3. Primate psalmanje in vzemite boben, strune prijetne in brenklje.

4. Trobite o mlaji, o vseh stalnih praznikih, o godovih naših.

5. Ker ustanovljeno je v Izraelu, postava od Boga Jakobovega,

6. Kateri jo je za pričanje

postavil v Jožefu, ko je šel proti deželi Egiptovski, *kjer* sem slišal govor neznan:

7. »Odtegnil sem«, *pravi*, od bremena ramo njegovo; roke njegove ločile so se od čebriča.

8. Ko si vpil v oni stiski, rešil sem te, uslišal sem te v gromovem zakotji; izkušal sem te do vodâ Meribskih.

9. Poslušaj, ljudstvo moje, in spričeval ti bodem, o Izrael, ako me bodeš poslušal.

10. *Ako* ne bode v tebi boga mogočnega tujega, in se ne bodeš klanjal *bogu* mogočnemu tujerodnemu.

11. Jaz sem Gospod, Bog tvoj, ki sem dal, da si prišel gor iz dežele Egiptovske; razširi usta svoja in napolnim jih.

12. Ali ljudstvo moje ni poslušalo glasu mojega, in Izrael mi ni bil pokoren.

13. Zatorej sem jih izpustil, da *naj hodi* po srca svojega volji, *govoreč*: Gredó naj sè svojimi krivimi naklepi.

14. O ko bi me bilo poslušalo ljudstvo moje, *ko* bi bili Izraelci hodili po mojih potih!

15. Kar mahoma bi bil potlačil njih neprijatelje, ko bi bil v njih sovražnike obrnil roko svojo.

16. Sovražniki Gospodovi bi se bili lažnjivo vdali njemu, in njih čas bi bil vekomaj.

17. Dà, živil bi ga bil z ma-

ščobo pšenično, tudi z medom iz skale bi te bil sitil.

PSALM 82.

1. Psalm Asafu. *Bog* biva v zboru *Boga* mogočnega, med oblastvi sodi.

2. Doklej bodete sodili krivično, in potezali se za hudobne?

3. Sodite za ubozega in siroto; nesrečnega in siromaka opravičite.

4. Oprostite ubozega in potrebnega, iz roke krivičnih rešite.

5. Ne vedô in ne pazijo, v temi hodijo neprestano; majô se vsi stebri zemlje.

6. Jaz pravim: »Bogovi ste, in najvišjega sinovi vi vsi:

7. *Toda*, umrli bodete kakor navaden človek; tudi kakor kateri iz med ónih poglavarjev bodete padli.«

8. Vstani, o *Bog*, sodi zemljo; ti namreč imaš posest med vsemi narodi.

PSALM 83.

1. Pesem in psalm Asafu.

2. O *Bog*, ne molči, ne delaj se gluhega, in ne mirúj, o *Bog*, mogočni!

3. Ker glej, neprijatelji tvoji ropotajo, in sovražniki tvoji dvigujejo glavo.

4. Zoper ljudstvo tvoje prekanjeno delajo naklep; in posvetujejo se zoper skrite tvoje.

5. Rekoč: Dejte, potrebimo jih, da ne bodejo narod, da se ne bode več imenovalo ime Izraelovo.

6. Ker naklep so storili z enakimi srci; zoper tebe so sklenili zavezo.

7. Šatori Idumejcev in Izmaeličanov, Moabljeni in Agarenci;

8. Gebaljani in Amonjani in Amalečani; Palestinjani s Tira prebivalci.

9. Tudi Asirijan se jim je pridružil; roka so sinovom Lotovim.

10. Stóri jim kakor Madijanom, kakor Sisaru, kakor Jabinu ob potoku Kisonu,

11. *Ki* so bili pokončani pri Endoru; postali so zemlje gnoj.

12. Naredi njih plemenitnike same kakor Oreba, in kakor Zeba; kakor Zebaha in Salmuna, vse njih poglavarje,

13. Kateri pravijo: Pridobimo prebivališča Božja.

14. *Bog* moj, naredi jih kakor kolo, kakor pleve pred vetrom.

15. Kakor ogenj požiga gozd, in kakor plamen vnema gore,

16. Tako jih pôdi z viharjem svojim; in z vrtincem svojim jih preplaši.

17. Sè sramoto napolni njih

obličje; da se bode iskalo ime tvoje, o Gospod.

18. Rudečica naj jih oblije, in zbegajo naj se večno; sramujejo se naj in poginejo;

19. Da se spozná, da si ti, kateremu edinemu *je* ime Gospod, vzvišen nad vesoljno zemljo.

PSALM 84.

1. Načelniku godbe pri Giteji, sinovom Koretovim psalm.

2. Kako ljuba *so* prebivališča tvoja, o Gospod vojnih krdél!

3. Duša moja hrepeni in kopri, *pri*ti v veže Gospodove; srce moje in meso moje vpijeta v *hrepenenji* po živem Bogu mogočnem.

4. Celo vrabec najde dom in lastovka si gnezdo, da v njem izvali mladiče svoje — o oltarji tvoji, o Gospod vojnih krdél, kralj moj in Bog moj!

5. Blagor jim, ki so prebivali v hiši tvoji, *ki* te zdaj še hvalijo!

6. Blagor človeku, kateremu *je* dano v tebi *stopati* na steze tvoje po srca svojega želji.

7. *Kateri* gredé po murbini dolini, imajo njega za studenec, *katere* tudi pokriva dež blagoslova,

8. *Kateri* hodijo od zbora do zbora, ki se prikaže pred Bogom na Sijonu.

9. Gospod, Bog vojnih krdél,

čuj molitev mojo; poslušaj, o Bog Jakobov!

10. Ščit naš, poglej, o Bog; in glej maziljenca svojega obličje!

11. Ker boljši *en* dan v vezah tvojih, nego tisoč *drugjé*; raji hočem stopati čez prag v hiši Boga svojega, nego prebivati v krivice šatorih.

12. Ker solnce in ščit *je* Gospod, Bog; milost in slavo daje Gospod; dobrega ne krati njim, ki hodijo v poštenosti.

13. O Gospod vojnih krdél, blagor človeku, kateri ima zaupanje v tebe!

PSALM 85.

1. Načelniku godbe med sinovi Koretovimi, psalm.

2. Blagovoljen si bil, Gospod, deželi svoji; nazaj si bil pripeljal sužnje krdelo Jakobovo.

3. Odpustil si bil krivico ljudstvu svojemu, pokrtil si bil ves njih greh.

4. Potolažil si bil ves srd svoj, odvrnil, da ni kipela, jezo svojo.

5. Postavi nas v prejšnji stan, o Bog blaginje naše; in potolaži nevoljo svojo proti nam.

6. Ali se bodeš večno jezil nad nami? raztezal jezo svojo od roda do roda?

7. Ali ne bodeš vrnivši se nazaj nas postavil v življenje,

da se ljudstvo tvoje raduje v tebi?

8. Pokaži nam, Gospod, milost svojo; in daj nam blaginjo svojo.

9. Poslušal bodem, kaj govori *Bog* ón mogočni Gospod, ker mir govori proti ljudstvu svojemu, in proti njim, katerim je milosten; ali k nespametimi naj se ne povrnejo.

10. Res, blizu je njim, ki se njega bojé, blaginja njegova; slava bode prebivala v deželi naši.

11. Milost in zvestoba se srečati; pravica in mir se poljubita.

12. Zvestoba požene iz zemlje, in pravica pogleda z nebes.

13. Tudi Bog bode dal, kar je dobro, da zemlja naša obrodi svoj sad.

14. Storil bode, da pojde pravica pred njim, ko postavi noge svoje na pot.

PSALM 86.

1. **M**olitev Davidova: Nagni, Gospod, uho svoje; usliši me, ker siromak sem in ubožen.

2. Reši dušo mojo, ker tisti sem, kateremu deliš milost; reši hlapca svojega, ti Bog moj, ko imam zaupanje v tebe.

3. Milost mi izkaži, Gospod; ker kličem te ves dan.

4. Razveseli dušo svojega hlapca; ker do tebe, Gospod, povzdigujem dušo svojo.

5. Ti namreč, Gospod, si dober in prizanašaj, in obilen v milosti vsem, ki te kličejo.

6. Čuj molitev mojo, Gospod; in poslušaj prošnji mojih glas.

7. O času stiske svoje te kličem, ker uslišuješ me.

8. Ni ti enakega med vsemi bogovi, o Gospod; in del ni tvojim enakih.

9. Vsi narodi, katerim *jih* deliš, prihajajočim, klanjajo se pred teboj, in čast dajó tvojemu imenu.

10. Ker velik si in čudovit, ti sam si Bog,

11. Uči me, gospod, pot svoj; hodim naj dalje v resnici tvoji; zberi srce moje, da se boji tvojega imena.

12. Slavil te bodem, Gospod Bog moj, iz vsega svojega srca; in čestil bodem imé tvoje vekomaj.

13. Ker velika je milost tvoja do mene, in rešil si dušo mojo iz spodnjega groba.

14. O Bog, prevzetniki se spenjajo zoper mene; in silovitnikov krdela iščejo življenja mojega, ker te nimajo pred očmi.

15. Ti pa, Gospod, *Bog* mogočni, usmiljen si in milosten; potrpežljiv in obilen v milosti in zvestobi.

16. Ozri se v mé, in milost mi stóri; daj moč svojo hlapcu svojemu, in reši deklesvojesina.

17. Stóri znamenje nad menoj v dóbro; da naj vidijo sovražniki moji in se sè sramoto oblijó, ko mi bodeš ti, Gospod, pomagal, in potolažil me.

PSALM 87.

1. Sinom Koretovim psalm in pesem. Ustanovo svojo med svetosti gorami,

2. Vrata Sijonska ljubi Gospod nad vsa prebivališča Jakobova.

3. Prečastno je karkoli se slavi o tebi, o mesto Božje!

4. Imenujem Egipčana in Babilonca med njimi, ki me poznajo; glej, Palestinca, in Tirca z Etijopjanom, da je ta rojen ravno tam;

5. Zato se bode govorilo o Sijonu: Ta in ón mož je rojen v njem; in on sam bode ga utrdil, Najvišji.

6. Gospod bode prišteval popisujoč ljudstva: ta je rojen ravno tam odlično.

7. Zatorej pojó enako in se radujejo vsi studenci življenja mojega v tebi.

PSALM 88.

1. Pesem in psalm med sinovi Koretovimi, načelniku godbe, da se poje na piščali, ukovit Emana Ezrazičana.

2. O Gospod, Bog blaginje

moje, podnevi kličem in ponoči v pričo tebe.

3. Pred obličje tvoje pridi molitev moja, nagni uho svoje mojemu vpitju.

4. Ker nasitena je z nadlogami duša moja, in življenje moje se bliža grobu.

5. Prištevam se njim, ki gredo v grob; podoben sem možu, katerega zapušča krepost.

6. *Prištevam se mrtvim*, odločen; kakor prebodeni ležeči v grobu, katerih se ne spominjaš več, kateri so uničeni s tvojo roko.

7. Pokladaš me v grob, izmed vseh najglobočji, v najtamnejših, v krajih globokih.

8. Nad menoj leži jeza tvoja, dà, z vsemi valovi svojimi, ki me napadajo, pobijaš me prisilno.

9. V stran od mene odvrtaš znance moje, daješ me njim v najhujšo gnjusobo; tako zajetega, da pobegniti ne morem.

10. Oko moje žaluje od bridkosti; kličem te, Gospod, ves dan; k tebi razpenjam roke svoje.

11. Bodeš-li mrtvim delal dejanje čudovito? ali bodejo mrtvi vstali, da bi te slavili mogočno?

12. Ali bi naj se v grobu oznanjala milost tvoja, zvestoba tvoja v pogubi?

13. Ali naj bi se v temini spoznalo čudovito *dejanje* tvo-

je, in pravica tvoja v pozabljenosti deželi?

14. In vendar jaz vpijem, Gospod, k tebi, in vsako jutro te prehiteva molitev moja.

15. Zakaj me zametaš, o Gospod; skrivaš mi obličje svoje?

16. Ubožen sem in umrjoč od potresa, strahove tvoje prenašam in sem zbežan,

17. Jeze tvoje gredo čez mé, plašenje tvoje me uničuje.

18. Obdajajo me kakor vode ves dan; obsezajo me vkup.

19. Od mene v stran odvrtaš prijatelja in tovariša; znancem svojim *sem* v tamnem kraju.

PSALM 89.

1. **U**kovita *pesem* Etana Ezrajičana.

2. Milosti Gospodove bodem prepeval vekomaj; od roda do roda bodem oznanjal z usti svojimi zvestobo tvojo.

3. Ker preverjen sem, da se bode vekomaj slavila milost tvoja; v samih nebesih bodeš utrdil zvestobo svojo, *s katero si rekel*:

4. Sklenil sem zavezo z izvoljenim svojim, prisegel sem Davidu, svojemu hlapcu;

5. Da bodem na vekomaj utrdil seme tvoje in stavil prestol tvoj od roda do roda.

6. Zatorej slave nebesa čudovito *delo* tvoje, Gospod; in zve-

stobo tvojo v zboru svetnikov.

7. Kdo namreč naj se enako čisla v gornjem oblaku Gospodu; primerja se Gospodu med sinovi mogočnih?

8. Bog mogočni *je* strašan v zboru svetnikov, in čestit nad vse, kar ga obdaja.

9. O Gospod, Bog vojnih krdél, kdo *je* tebi enako mogočen, Gospod? Ker zvestoba tvoja te ogrinja!

10. Ti gospoduješ nad morja ponosom; ko se spenjajo valovi njegovi, ti jih krotiš.

11. Ti si zdrobil kakor prebodenega Egipčana; z roko svoje moči si razkropil sovražnike svoje.

12. Tvoja *so* nebesa in tvoja zemlja; vesoljni svet in česar je poln, ustanovil si tí.

13. Sever in jug, katera si ti ustvaril, Tabor in Hermon prepevajo o imenu tvojem.

14. Ti *imaš* roko z močjo; krepka je tvoja roka, vzvišena desnica tvoja.

15. Pravica in sodba sta za prebivališče tvojemu prestolu; milost in zvestoba hodita pred tvojim obličjem.

16. Blagor ljudstvu, katero pozna trombe glas, hodi v svetlobi obličja tvojega, Gospod!

17. V imenu tvojem radujejo se ves dan, in dvigujejo se v pravici tvoji.

18. Ker slava si njih móči,

in po blagovoljnosti tvoji dviguje se naš rog.

19. Gospod namreč *je* naš ščit in svetnika Izraelovega, našega kralja.

20. Tedaj si v prikazni nagoovoril njega, katerem milost deliš, ter mu rekel: »Pomoč sem napravil zoper močnega, povzdignil izvoljenega iz ljudstva.

21. Našel sem Davida, svojega hlapca; pomazilil sem ga sè svetim oljem svojim.

22. Z njim bodi stanovitna roka moja, in dlan moja naj ga krepča.

23. Ne bode ga stiskal sovražnik, in krivici udani ga ne bode žalil.

24. Temuč starem izpred njegovega obličja neprijatelje njegove, in sovražnike udarim.

25. Tako mu bode pomagala zvestoba moja in milost moja, da se bode v mojem imenu povzdignil rog njegov.

26. Ker nad morje položim roko njegovo, in nad reke njegovo desnico.

27. On me bode klical: Ti oče moj; *Bog* moj mogočni in skala blaginje moje!

28. In jaz ga postavim za prvorojenca, povišanega nad zemeljske kralje.

29. Vekomaj mu ohranim milost svojo, in zaveza moja mu bode zvesta.

30. In vekomaj postavim se-

me njegovo in prestol njegov kakor *so* dnevi nebeški.

31. Ako zapusté sinovi njegovi zakon moj, ne bodo hodili v sodbah mojih,

32. Ako oskrunijo postave moje, in se ne držé zapovedi mojih:

33. Obiskal bodem sè šibo njih pregreho; z udarci njih krivico.

34. Milosti pa svoje mu ne odtegnem, in lagal ne bodem zoper zvestobo svojo.

35. Oskrunil ne bodem zaveze svoje, ne izpremenil ust svojih besede.

36. Enkrat sem prisegel pri svetosti svoji, Davidu ne bode lagal:

37. Da bode večno seme njegovo, in prestol njegov kakor solnce pred mano.

38. Kakor luna bode stanoviten vekomaj, in kakor priče zveste na gornjem oblaku. »

39. Ti pa si zavrgel in zaničeval; razsrdil si se proti Maziljencu svojemu.

40. Zaničeval si hlapca svojega zavezo, oskrunil *in vrgel na tla* venčanje njegovo.

41. Podrl si vse ograje njegove; trdnjave njegove si postavil razdrobljenju.

42. Plenili so ga vsi popotniki, v zasramovanje je sosedom svojim.

43. Povzdignil si sovražnikov

njegovih desnico, razveselil vse neprijatelje njegove.

44. Skrhal si tudi meča njegovega ostrino, in utrdil ga nisi v vojski.

45. Storil si, da mine bleščoba njegova, in prestol njegov si pahnil na tla.

46. Okrajšal si dni mladosti njegove; pokril si gasè sramoto.

47. Doklej, Gospod? bodeš li se skrival vekomaj? gorela bo de kakor ogenj jeza tvoja?

48. Spomni se mene, kako sem kratkih dni, kaj bi bil zastonj ustvaril vse otroke človeške?

49. Kateri mož bi živel tako, da ne izkusi smrti, reši se sam groba?

50. Kje so milosti one nekdanje, Gospod, katere si bil prisegel Davidu po zvestobi svoji?

51. Spomni se, Gospod, sramote hlapcev svojih, da nosim v naročji svojem *zasramovanje* vseh ljudstev največjih,

52. S katerim so sramotili sovražniki tvoji, Gospod, s katerim so sramotili Maziljenca tvojega stopinje.

53. Slava Gospodu vekomaj, zgôdi še, še enkrat, zgôdi se!

PSALMOV KNJIGA ČETRТА.

PSALM 90.

1. **M**olitev Mojzesova, moža Božjega: O Gospod, ti si nam bil prebivališče od roda do roda,

2. Ko niso bile še rojene gore, in nisi bil naredil zemlje in vesoljnega sveta, dà od vekomaj do vekomaj *Bog* si tí močočni.

3. Pripraviš človeka tako daleč, da je potr, govoreč: »Povrnite se, sinovi človeški!

4. Ker če tisoč lét preide, v tvojih očéh *so*, kakor včerajšnji dan, in straža nočna.

5. S povodnjo jih pokončáš,

spanje so, zjutraj *so* kakor seno, ki mine.

6. Zjutraj kose jerazcvelo, mine; pokosi in posuši se zvečer.

7. Ker ginemo od jeze tvoje, in srd tvoj nas plaši:

8. Pred oči si staviš krivice naše, skrivnosti naše v luč svojega obličja.

9. Ker vsi dnevi naši ginejo v srdu tvojem; leta naša nam tekó misli enaka.

10. V samih dnevih lét naših *je* sedemdeset let; ali (ako *smo* prav krepki, osemdeset let; celo kar je v njih najboljše, polno *je* truda in težav; ko to hitro mine, odletimo.

11. Kdo spozna jeze tvoje moč, ali srdú tvojega po strahu tvojem?

12. Šteti *nas* úči naše dni tako, da dobimo srce modro.

13. Vрни se, Gospod! Doklej! in kesaj se zavoljo hlapcev svojih.

14. Nasiti nas vsako jutro z milostjo svojo, da pojemo in se radujemo vse svoje dni.

15. Razveséli nas, kakor si nas ponižaval *mного* dní; *mного* let smo izkušali húdo.

16. Očitno bodi hlapcem tvojim delo tvoje, in lepota tvoja med njih sinovi.

17. Na strani nam bodi prijetnost Gospoda, Boga našega, in delo naših rok podpiraj v nas; sámo delo, pravim, naših rok podpiraj.

PSALM 91.

1. **Z**aupajoč v zavetji Najvišjega, v senci Vsemogočnega neprestano prenočuješ

2. Pravim: V Gospodu *je* pribežališče moje in grad moj; Bog moj *je*, kateremu zaupam.

3. Ker on te bode rešil iz zanke tičarjeve, iz kuge pogubne.

4. S perotjo svojo te bode branil, ko bodeš pribežal pod peroti njegove; ščit in brán *je* zvestoba njegova.

5. Ne boj se nočnega strahú, pušice, ki leta podnevi;

6. Pogube, ki lazi v temi, ne kuge, ki razsaja o poludné.

7. Pade jih na *eni* strani tvoji tisoč, in desetkrat tisoč na desni tvoji, k tebi ne pride.

8. Samo z očmi svojimi bodeš pogledal in videl bodeš grešnikov povračilo.

9. Ko bodeš ti Gospoda, *Boga* pribežališča mojega, Najvišjega postavil za prebivališče svoje,

10. Ne bode priložnosti, da te zadene húdo, in šiba se ne približa tvojemu šatoru.

11. Ker angelom svojim bode zapovedal zate, da te hranijo po vseh potih tvojih;

12. Drzé te z obema rokama, da ne zadeneš z nogo svojo ob kamen.

13. Po divjem levu bodeš hodil in po kači, teptal bodeš leva mladiča in zmaja.

14. »Ker je proti meni nagnen v ljubezni (*pravi Bog*), zato ga bodem otél; na višavo ga bodem postavil, ker pozná ime moje.

15. Kakor hitro me zakliče, uslišim ga; nastranimu bodem v stiski; otelga bodem in počastil.

16. Nasitil ga bodem z dostojno lét, storil bodem, da uživa blaginjo mojo.«

PSALM 92.

1. **P**salm in pesem, v sobote dan.

2. Dobro *je* slaviti Gospoda, in prepevati tvojemu imenu, o Najvišji!

3. Oznanjati vsako jutro milost tvojo, in zvestobo tvojo vsako noč;

4. Na desetostrunje in na brenklje, na strune s premišljevanjem.

5. Ker razveseljuješ me, Gospod, z delom svojim; prepeval bodem o dejanjih tvojih rôk.

6. Kako velika so dela tvoja, Gospod; silno globoke so misli tvoje!

7. Mož neumen ne spozna, in nes pameten ne zapazi tega.

8. Ko poganjajo krivični kakor trava in cvetó vsi, ki delajo krivico, *zgodi se*, da se pogubé vekomaj.

9. Tipa, o Najvišji, si vekomaj.

10. Ker glej, sovražniki tvoji, Gospod, ker glej, sovražniki tvoji ginejo; razkropé se vsi, ki delajo krivico.

11. Rog moj pa zvišuješ kakor samorogov, oblivajoč me z oljem prisnim.

12. *To* gleda oko moje na zalezovalcih mojih, ušesa moja poslušajo o njih, ki se spenjajo v mé.

13. Kakor palma bode zelenel pravični, kakor cedra na Libanu bode rasel.

14. Vsajeni v hiši Gospodovi, v vežah Boga našega bodo poganjali mladike.

15. V obilosti bodejo živeli še v sivosti, debeli bodejo in zeleneči;

16. In oznanjali, da je pravičen Gospod, skala moja, in da ni nobene krivice v njem.

PSALM 93.

1. **G**ospod kraljuje z veličastvom oblečen, Gospod oblečen, z močjo se opasuje; utrjuje se vesoljni svet, da ne omahne.

2. Stanoviten *je* prestol tvoj, od onega časa, od vekomaj ti *kraljuješ*.

3. Naj dvigujejo reke, o Gospod, dvigujejo naj reke šum svoj; dvigujejo naj reke bobnenje svoje:

4. V šumu mnogih vodâ, ko se valé veličastni valovi morjá, veličastneji *je* Gospod v višavi.

5. Pričanja tvoja so trdna jako; v hiši tvoji *je* lepa svetost, o Gospod, na dni dolgost.

PSALM 94.

1. **O** mogočni *Bog* maščevanj, Gospod, o mogočni *Bog* maščevanj, prisvéti!

2. Dvigni se, o zemlje sodnik; daj povračilo prevzetnim.

3. Doklej prevzetni, Gospod, doklej se bodejo radovali prevzetni?

4. Ustili se in govorili pre-

vzetno, ponašali se vsi, ki delajo krivico?

5. Zatirali ljudstvo tvoje, Gospod, in ponižávali tvoje posestvo?

6. Morili vdovo in tujca, in ubijali sirote?

7. Govoreč: Ne vidi Gospod, in ne zapazi Bog Jakobov.

8. Čujte, o najneumnejši v ljudstvu, in najnespametnejši, kdaj bodeite razumni?

9. Ali on, ki je vsadil uho, ali bi on ne slišal? ali on, ki je naredil oko, ali bi ne videl?

10. Ali on, ki pokori narode, ali bi ne grajal; ki uči ljudi modrosti, *ali bi ne spoznal?*

11. Gospod pozna misli človeške, da so zgolj ničemurnost.

12. Blagor možu, katerega pokoriš, Gospod; in katerega učiš po zakonu svojem.

13. Da mu pripraviš pokoj od dnî nadloge, ko se koplje krivičnemu jama.

14. Ker Gospod ne zavrže ljudstva svojega, in posestva svojega ne zapusti.

15. Temuč noter do pravice se povrne sodba, in za njo vsi, ki so pravega srca.

16. Kdo bi bil vstal zame zoper hudodelnike? kdo bi se bil postavil zame zoper one, ki delajo krivico?

17. Ko bi mi ne bil Gospod polna pomoč, malo da bi ne

bilo življenje moje prebivalo v kraji molčanja.

18. Ko pravim: Omahuje noga moja, milost tvoja, o Gospod, me podpira.

19. Ko so mnoge misli moje pri meni, tolažbe tvoje razveseljujejo dušo mojo.

20. Ali bi se družil s teboj prestol nadlog, njega, ki me nadleguje zoper postavo?

21. Njih, ki se četoma zbirajo proti pravičnega duši, in obsojajo kri nedolžnih?

22. Dà, Gospod mi je za grad, in Bog moj za skalo mojega pribežališča.

23. On obrača proti njim njih krivico, in njih hudobnost jih pokončuje, pokončuje jih Gospod, naš Bog.

PSALM 95.

1. **D**ejte, prepevajmo Gospodu, ukajmo skali blaginje naše!

2. Pojdimo pred obličje njegovo sè zahvaljevanjem, s psalmi mu ukajmo.

3. Ker Bog *mogočni* velik je Gospod, in velik kralj nad vse bogove.

4. V roki njegovi *so* najglobčji sledovi zemlje, v njegovi oblasti *so* gorà moči.

5. Njegovo je *sámo* morje, ker on ga je naredil, in *súha* zemlja, katero so ustvarile roke njegove.

6. Pridite, priklonimo se in padimo na tla; pripognimo kolena pred Gospodom, kateri nas je naredil.

7. Ker on *je* Bog naš, mi pa ljudstvo paše njegove, in čeda vodbe njegove; danes če slišite glas njegov,

8. »Ne okamenite srca svojega, kakor v prepiru, kakor o dnevi izkušnjave v puščavi.

9. Ko so me izkušali očetje vaši; izkusili so me in spoznali delo moje.

10. Štirideset let sem imel preglavico s *tistim* rodом govoreč: Ljudstvo so srca tavažega, in potov mojih ne poznajo.

11. Njim sem prisegel v jezi svoji, da ne vnidejo v pókoj moj.«

PSALM 96.

1. **P**ójte Gospodu novo pesem, po vsej zemlji pojte Gospodu.

2. Pojte Gospodu, blagoslavljajte ime njegovo, od dné do dné slavite blaginjo njegovo.

3. Oznanujte med narodi čast njegovo, med vsemi ljudstvi čudovita dela njegova.

4. Velik je Gospod in hvaljen silno, čestit nad vse bogove.

5. Ker vsi bogovi ljudstev so maliki, Gospod pa je naredil nebesa.

6. Slava in lepota *sta* pred

njim, moč in veličastvo v svetišči njegovem.

7. Dajajte Gospodu, ljudstev rodovine, dajajte čast in hvalo Gospodu.

8. Dajajte Gospodu slavo njegovemu imenu; prinesite dar, in pridite k vežam njegovim.

9. Uklanjajte se Gospodu v diki svetosti; vsa zemlja trepetaj pred obličjem njegovim.

10. Govorite med narodi: Gospod kraljuje, utrdil se bode tudi vesoljni svet, da ne omahne; sodil bode ljudstva pravično.

11. Veselila se bodo nebesa, in zemlja se bode radovala; šumelo bode morje, in kar je v njem.

12. Radovalo se bode polje in kar *je* na njem; tedaj bode prepevalo vse drevje v gozdu;

13. Pred obličjem Gospodovim, ko bode prišel; ker sodit pride zemljo; sodil bode vesoljni svet po pravici, in ljudstva po zvestobi svoji.

PSALM 97.

1. **G**ospod kraljuje, radúj se zemlja, veselé se naj pokrajine premnoge.

2. Oblaki in temà ga obdajajo; pravica in sodba kraj njegovega prestola.

3. Ogenj hodi pred njim in požiga okrog sovražnike njegove.

4. Bliski razsvetljujejo vesoljni svet njegov, vidi in trese se zemlja.

5. Goré se topé kakor vosek vpričo Gospoda, vpričo vse zemlje gospodarja.

6. Nebesa oznanjajo pravico njegovo; tako da vidijo vsa ljudstva njegovo čast.

7. Osramoté se naj vsi, ki se ponašajo z maliki; klanjajo naj se mu vsi angeli.

8. Čuje in veseli se naj Sijon, in radujejo se hčere Judovske, zavoljo sodeb tvojih, Gospod.

9. Ti namreč si Gospod, vzvišen nad vso zemljo; silno povišan si nad vse angele.

10. Kateri ljubite Gospoda, sovražite húdo; duše svojih, katerim izkazuje milost, hrani, iz rok krivičnih jih otima.

11. Luč se je rodila pravičnemu in poštenim v srci radost.

12. Veselite se, pravični v Gospodu, in slavite spomin svetosti njegove.

PSALM 98.

1. Psalm. Pojte Gospodu novo pesem, ker storil je čudovita dela; blaginjo mu je prinesla desnica njegova, in dlan njegova, in roka njegove svestosti.

2. Naznanil je Gospod blaginjo svojo, vpričo narodov samih razodel je pravico svojo.

3. Spomnil se je milosti svo-

je in zvestobe svoje proti hiši Izraelovi; vse pokrajine zemlje vidijo Boga našega blaginjo.

4. Ukajte Gospodu, vsa zemlja; s kričanjem pojte in prepevajte.

5. Prepevajte Gospodu sè strunami, sè strunami in psalmovanjem.

6. S trombami in bučanjem trobite pred kraljem Gospodom.

7. Morje šúmi in kar je v njem, vesoljni svet in prebivalci njegovi.

8. Reke naj ploskajo z rokami, vkup naj pojó goré,

9. Pred Gospodom, ki gré sodit zemljo; sodil bode vesoljni svet pravično, in ljudstva po pravici.

PSALM 99.

1. Gospod kraljuje, trepetajo naj ljudstva, sedeč na Kerubih *kraljuje*, majaj se zemlja!

2. *Kraljuje* Gospod na Sijonu velik, in visok je nad vsa ljudstva.

3. Slavé naj ime tvoje veliko, čestito je in sveto.

4. *Ti* tudi kralj premočni, ki ljubiš sodbo; ti ustanavljaš, kar je pravično: sodbo in pravico doprinašaš ti v Jakobu.

5. Povišujte Gospoda, Boga našega, in priklanjajte se do podnožja nog njegovih; ker svet je.

6. Mojzesa in Arona z duhovniki svojimi in Samuela z njimi, ki so klicali ime njegovo, uslišal je Gospod, takoj ko so ga klicali.

7. V oblačnem stebru jih je ogovoril, ko so hranili pričanja njegova, in postavo, *katero* jim je bil dal.

PSALM 100.

1. Psalm v zahvaljevanje. Ukajte Gospodu vsi *prebivalci* zemlje!

2. Čestite Gospoda z radostjo; s petjem pridite pred obličje njegovo.

3. Spoznajte, da je Gospod Bog, on je nas ustvaril (ne pa *mi sebe*), ljudstvo svoje in čedo paše svoje.

4. Vnidite skozi vrata njegova sè zahvaljevanjem, s hvalo v veže njegove; zahvaljujte se mu, blagoslovljajte ime njegovo!

5. Ker dober *je* Gospod, vekomaj *je* njegova milost; in od roda do roda zvestoba njegova.

PSALM 101.

1. Psalm Davidov: Milost in pravico bodem pel, tebi, o Gospod, prepeval.

2. Zapazil bodem na poštem potu, ko prideš k meni; neprestano bodem hodil v poštemosti svojega srca v hiši svoji.

3. Stavil si ne bodem pred oči stvari pregrešne; delo njih sovražim, ki zavijajo v stran, držalo se me ne bode.

4. Izprijeno srce bode daleč od mene; hudega ne bodem poznal.

5. Njega, ki *pred* menoj skrivno obrekuje bližnjega svojega, bodem iztrebil; *človeka* s prevzetnim očesom, srcem napihnenim ne bodem mogel *trpeti*.

6. Oči moje *bodo se upirale* na resnične v deželi, da naj sedajo z menoj; kdor hodi po poštem potu, on bode mi stregel.

7. Stanoval ne bode v moji hiši, kdor dela zvijačo; kdor govori laž, ne bode obstal pred mojimi očmi.

8. Vsako jutro bodem iztrebil vse krivične iz dežele, da potrebim iz mesta Gospodovega vse, ki delajo krivico.

PSALM 102.

1. Molitev za ubozega, ko je v stiski in pred Gospoda izliva premišljevanje svoje.

2. Gospod, čuj molitev mojo, in vpitje moje pridi do tebe.

3. Ne skrivaj mi obličja svojega, ko sem v stiski; nagni mi uho svoje, ko kličem; naglo me usliši.

4. Ker ginejo kakor dim dnevi moji; in kosti moje se sušé kakor pogorišče.

5. Zadeto vene kakor trava srce moje, ker pozabljam použivati svojo jed.

6. Od glasú zdihovanja mojega drži se kost moja mojega mesa.

7. Podoben sem pelikanu v puščavi; kakor sova sem v podrtinah.

8. Vedno sem podoben samotnemu vrabcu na strehi.

9. Ves dan me sramoté sovražniki moji; zoper mene divjajoč prisezajo pri meni.

10. Ker pepel jem kakor kruh; in pijače svoje mešam z jokom;

11. Zaradi nevolje tvoje in srdite jeze tvoje; ker vzdignil si me in vrgel me na tla.

12. Dnevi moji so podobni senci, ki se je nagnila; in jaz sem se posušil kakor trava.

13. Ti pa, Gospod, ostajaš vekomaj, in spomin tvoj od roda do roda.

14. Ti bodeš vstal in usmilil se Sijona, ker čas je storiti mu milost, ker prišel je čas določeni,

15. Ko se naj hlapci tvoji veselé njegovega kamenja, in milost storé njegovemu prahu;

16. Da česté narodi ime Gospodovo, in vsi kralji zemlje čast tvojo.

17. Ko bode Gospod zidal Sijon in prikazal se v časti svoji,

18. Ozrl se bode v nazega

molitev in ne bode zametal njih molitve.

19. Zapiše se naj to naslednjemu rodu, da ljudstvo poživiljeno hvali Gospoda.

20. Ker pogledal bode z višave svetosti svoje Gospod, ozrl se z nebés na zemljo.

21. Da usliši jetnika zdihovanje, da oprosti njé, ki se že izdajajo smrti;

22. Da oznanjajo na Sijonu ime Gospodovo, in hvalo njegovo v Jeruzalemu,

23. Ko se zbirajo ljudstva in kralji čestit Gospoda.

24. Pobija *sicer* na tem poti moči moje, dni moje krajša,

25. *Ali* govorim: Bog moj močeni, ne vzemi me v sredi mojih dní; skozi vse rodove *so* dnevi tvoji,

26. Predno si ustanovil zemljo, in *so bila* nebesa delo tvojih rok;

27. Tisto bode prešlo, ti pa ostaneš; tisto, pravim, vse postara se kakor oblačilo; kakor obleko jih izpremeniš in izpremené se.

28. Ti pa *si* isti, in let tvojih ni konca.

29. Sinovi hlapcev tvojih bodo prebivali, in njih seme se utrdi pred teboj.

PSALM 103.

1. **D**avidova. Blagoslavljaljaj,

duša moja, Gospoda; in vse osrčje moje svetost njegovo.

2. Blagoslavljaljaj, duša moja, Gospoda; in ne pozabi nobene dobrote njegove,

3. Kateri ti odpušča vse tvoje krivice, kateri ozdravlja vse bolezni tvoje,

4. Kateri otima iz jame življenje tvoje, kateri te odeva z milostjo in usmiljenjem,

5. Kateri napolnjuje z vsem dobrim usta tvoja, da se hraniš čilega kakor orel, *kakor* otročja leta tvoja.

6. Kar je pravično, dela Gospod, in sodbe vsem zatiranim.

7. Razodel je Mojzesu pota svoja, naslednikom Izraelovim svoja dela.

8. Usmiljen *je* in milosten Gospod; potrpežljiv in obilen v dobrotah.

9. Ne prepira se vekomaj; in večno ne hrani *jeze*.

10. Ne dela nam po grehih naših, in ne povrača nam po naših krivicah;

11. Temuč, kakor visoka so nebesa nad zemljo, močna je milost njegova proti njim, kateri se ga bojé.

12. Kakor daleč je vzhod od zahoda, daleč od nas odvrača pregreške naše.

13. Kakor se usmili oče otrok, usmili se Gospod njih, ki se ga bojé.

14. Ker on pozna podobo na-

šo, spominja se, da smo prah.

15. Da so senu podobni človeški dnevi, kakor poljska cvetlica, tako *on* cvetè.

16. Ko veter potegne čeznjo, skoraj je ni, in je ni več zagledati na mestu njenem.

17. Milost pa Gospodova je od veka do veka proti njim, ki se ga bojé, in pravica proti vnukom.

18. Proti njim, ki hranijo zavezo njegovo, in proti njim, ki se spominjajo njegovih zapovedi, da jih izpolnjujejo.

19. Gospod je v nebesih postavil prestol svoj, in kraljestvo njegovo gospoduje ljudém.

20. Blagoslavljaljte Gospoda, angeli njegovi, premogočni v moči, ki izpolnujete besedo njegovo in poslušate glas njegove besede.

21. Blagoslavljaljte Gospoda, vse vojske njegove, služabniki njegovi izpolnjujoči voljo njegovo.

22. Blagoslavljaljte Gospoda, vsa dela njegova po vseh krajih njegovega gospostva, blagoslavljaljaj, duša moja Gospoda!

PSALM 104.

1. **B**lagoslavljaljaj, duša moja Gospoda. Gospod, Bog moj, velik si silno, lepoto in veličastvo si oblekel.

2. Odevaš se z lučjo kakor z

obleko; nebesa razpenjaš kakor zagrinjalo;

3. Kateri stavi v vode gornje hrame svoje; kateri nareja oblake za voz svoj, kateri hodéva po vetrov perotih,

4. Kateri dela vetrove za poslanec svoje, za služabnike svoje ogenj plamteči,

5. Ustanovil je zemljo na podstave njene, da se ne gane na vedno večne čase.

6. Z breznom si jo bil odél kakor z odejo, ko so vode stale čez gore.

7. Na karanje tvoje so pobegnile, pred groma tvojega glasom bežale so urno.

8. Dvignile so se gore, pogreznile se doline na mesto, katero si jim bil ustanovil.

9. Mejo si postavil, da ne idejo čez, da se ne povrnejo, pokrit zemljo;

10. Kateri izpuščaš studence po dolinah, da hodijo med gorami.

11. Napajajo naj vse poljske živali; žejo svojo gasé divji osli.

12. Poleg njih prebivajo tice nebeške, glasijo se iz med listja.

13. Kateri móči goré iz gornjih hramov svojih, da se sè sadom dél tvojih zemlja pase.

14. Daješ, da seno raste živini, in zelišče človeku za rabo, da jemlje hrano iz zemlje;

15. Kateri z vinom razveseljuje srce človeku; z oljem svet-

lo dela čelo, in z jedjo podpira srce človeku.

16. Siti se drevje Gospodovo; cedre na Libanu, katere je vsadil.

17. (Kjer gnezdijo tički), jelke prebivališče štoklji,

18. Gore previsoke divjim kozlom, skale pribežališče gorskim mišim.

19. Postavil je mesec za čase gotove, solnce, ki pozna záhod svoj.

20. Temé narejaš, da je noč, ko prilezejo vse gozdne živali:

21. Mladi levi rjoveč po pleonu, in iskajoč od *Boga* mogočnega hrane svoje.

22. O solnčnem vzhodu se poskrijejo in ležé v brlogih svojih.

23. Človek gre na delo svoje, in na polje svoje do večera.

24. Kako veličastna so dela tvoja, o Gospod; *kako* modro si jih naredil vsa; kako polna je zemlja posesti tvoje!

25. V morji samem velikem in prostornem: tu *so* lazeče živali, in brez števila živali z velikimi male.

26. Tod hodijo ladije, som, katerega si ustvaril, igra se v njem.

27. Vse *tó* čaka tebe, da jim daš živeža o svojem času.

28. Ko jim daješ ti, pobirajo; ko jim odpreš roko svojo, *sí*-tijo se z dobroto.

29. Ko jim skriješ obličje svoje, zbegajo se; ko jim vzameš sapo, ginejo in povračajo se v svoj prah.

30. Ko izpuščaš sapo svojo, oživljajo se, obličje obnavljaš zemlji.

31. Čast bodi Gospodu vekomaj; raduj se, Gospod, v delih svojih!

32. Ko pogleda na zemljo, trese se ona; ko se dotakne gorâ, kadé se.

33. Pel bodem Gospodu v življenji svojem; prepeval Bogu svojemu, dokler bodem.

34. Prijetno bode o njem premišljevanje moje, radoval se bodem jaz v Gospodu.

35. Izginejo naj grešniki sê zemlje, in krivičnih več ne bôdi; blagoslavljalj, duša moja, Gospoda. Aleluja!

PSALM 105.

1. Slavite Gospoda, razglasujte ime njegovo; med ljudstvi oznanjujte dejanjanjegova.

2. Pojte mu, prepevajte mu, razgovarjajte se o vseh čudovitih delih njegovih.

3. Hvalite se v svetem imenu njegovem; veseli se naj srce njih, ki iščejo Gospoda.

4. Išcite Gospoda in moči njegove; išcite vedno njegovo obličje.

5. Spominjajte se čudovitih

del njegovih, katera je storil; čudes njegovih in sodbâ ust njegovih.

6. O seme Abrahama, njegovega hlapca; o izvoljeni sina njegovega Jakoba!

7. Ta je Gospod, Bog naš, po vsej zemlji so sodbé njegove.

8. Spominja se vekomaj zaveze svoje, besede, katero je zapovedal na tisoč rodov,

9. Katero je sklenil z Abrahamom, in prisege svoje Izaku,

10. Katero je dal Jakobu v postavo; Izraelu v vedno zavezo.

11. Govoreč: Tebi hočem dati deželo Kanaansko, vrvco posesti vaše.

12. Dasi je bilo ljudi malo, prav malo in tujei v njej,

13. In so hodili od naroda do naroda, iz kraljestva k drugemu ljudstvu;

14. Ni dovolil zatirati jih nikomur; dà, strahoval je zavoljo njih kralje:

15. »Ne dotaknite se mazi-ljencev mojih, in ne storite žalega prerokom.«

16. Ko je bil poklical lakot nad deželo, in kruhu strl vso podporo;

17. Poslal je bil moža pred njimi odličnega; kateri je bil v sužnjost prodan, Jožefa.

18. Noge njegove so vklenili z vezjo, v železo se je on podal.

19. Notri do časa, ko je imela

priti beseda njegova; govor Gospodov ga je potrdil.

20. Poslal je kralj in velel ga razvezati; in poglavar ljudstev ga je oprostil.

21. Postavil ga je za gospoda družini svoji, in za poglavarja vsej svoji posesti,

22. Da bi zvezaval kneze po volji svoji, in podučeval njih starejšine.

23. Nato je prišel Izrael v Egipt, in Jakob je tujčeval po deželi Kamovi.

24. Ko je bil tam storil *Bog*, da je bilo ljudstvo njegovo silno rodovitno, in ga je bil močnejšega naredil od sovražnikov njegovih,

25. Izpremenil je njih srče, da so sovražili ljudstvo njegovo, da so naklepe delali zoper hlapce njegove.

26. Poslal je Mojzesa, hlapca svojega, Arona, katerega je bil izvolil.

27. Razlagala sta pred njimi besede znamenj njegovih, in čudežev v deželi Kamovi.

28. Poslal je temé, in otemnile so jo, in upirala se niso *znamenja* zoper besedo njegovo.

29. Izpremenil je bil v kri njih vodé, in pokončal je bil njih ribe.

30. Obilo je rodila njih dežela žab, ki so napadle kraljev samih stanice.

31. Ko je izrekel, prišlo je

krdelo *živali*; uši na vso njih pokrajino.

32. Dež jim je naredil v točo, ogenj silno plamteč v njih kraji.

33. S tem je zadel njih trte, in njih smokve, in polomil je njih pokrajine drevesa.

34. Ko je izrekel, prišla je kobilica in hrošč, in ta brez števila.

35. On je požrl vso travo njih kraja, in požrl sad njih dežele.

36. Slednjič je udaril vse prvo-rojeno v njih kraji; prvino vse njih moči.

37. Tedaj jih je izpeljal sè srebrom in zlatom, in ni ga bilo, da bi pešal, med njih rodovi.

38. Veselili so se Egipčani, ko so izhajali tí; ker njih strah jih je bil obšel.

39. Razgrnil je oblak za odejo, in ogenj, da je noč razsvetljeval.

40. Prosili so, in poslal jim je prepelice, in s kruhom nebeškim jih je sitil.

41. In odprl je skalo, in pri-tekle so vode, ter šle so po suhih *krajih*, kakor reka.

42. Ker se je spominjal besede svetosti svoje, z Abrahamom, hlapcem svojim.

43. Zató je izpeljal ljudstvo svoje, z veseljem, s petjem izvoljene svoje.

44. In dal jim je kraje narodov, in delo ljudstev so posedli;

45. Da se držé postav njegovih, in hranijo zakone njegove.

PSALM 106.

1. **A**leluja! Slavite Gospoda, ker *je* dober, ker *je* vekomaj milost njegova.

2. Kdo bi dopovedal najvišjo moč Gospodovo, oznanil vso hvalo njegovo?

3. O blagor jim, ki se držé postave *té*, ki delajo pravico vsak čas!

4. Spomni se me, Gospod, po blagovoljnosti, katero izkazuješ svojemu ljudstvu, obišči me z blaginjo svojo.

5. Da uživam izvoljenih tvojih dobroto, da se radujem radosti naroda tvojega; da se s posestjo tvojo ponašam.

6. Grešili smo z očeti svojimi: krivično smo delali, ravnali hudobno.

7. Očetje naši niso umeli v Egiptu čudovitih dél tvojih; spominjali se niso milosti tvojih obilosti; temuč priliko so dajali izpremeniti *jih* pri morji, ko so stopali v morje trstovito.

8. Vendar jih je rešil zavoljo imena svojega, da bi pokazal svojo moč.

9. Ker zarotil je trstovito morje, in posušilo se je; in peljal jih je skozi valove kakor *skozi* puščavo.

10. Tako jih je rešil roke so-

vražnikove; otel jih je neprijateljeve roke.

11. Pokrile pa so vode njih sovražnike; eden izmed njih ni ostal.

12. Da si so verjeli besedam njegovim, peli hvalo njegovo,

13. Pozabili so naglo dél njegovih; čakali niso sveta njegovega.

14. Ampak iz poželjivosti v puščavi izkušali so *Boga* mogočnega v samoti.

15. Tako da je podelivši jim, kar so prosili, poslal kugo nad nje.

16. Potem ko so bili nevoščljivi Mojzesu v šatorji, Aronu svetniku Gospodovemu,

17. Odprla se je zemlja in požrla Datana in zagrnila je drhal Abiramovo.

18. In vnel se je ogenj v njih drhal, in s plamenom požgal krivične.

19. Naredili so tele na Horebu, in klanjali so se podobi.

20. In premenivši čast svojo v podobo vola, ki travo je,

21. Pozabili so Boga mogočnega, rešitelja svojega, kateri je bil storil velike *reči* v Egiptu,

22. Čudovita dela v deželi Kamovi, strašna pri trstovitem morji.

23. Zatorej je rekel, da jih bode pogubil; ko bi ne bil Mojzes, izvoljenec njegov, stopil

v ón predór pred njim, da bi odvrnil jezo njegovo, da jih ne pogubi.

24. Zavrgli so tudi zaželeno deželo, ne verujoč besedi njegovi.

25. In godrnjaje v šatorih svojih niso poslušali glasú Gospodovega.

26. Zatorej je dvignil roko svojo *ter prisegel*, da jih podere v sami puščavi.

27. In da podere seme njih med narodi, in razkropi jih po deželah.

28. Razen tega so se združili tudi z malikom Peorjem, in jedli mrtvih daritve.

29. Klicali so tako *Boga* v nevoljo z deli svojimi, da je pridrla nad nje nadloga.

30. Dokler ni vstal Pineas in storil sodbo, ter je bila ustavljena tista nadloga;

31. Kar se mu je šteló za pravico, od roda do roda vekomaj.

32. Enako so razdražili go-rečo jezo pri vodah prepíra, tako da se je slabo godilo Mojzesu zavoljo njih.

33. Ko so bili razdražili duh njegov, in je izgovoril z ustnami svojimi *razdraženje svoje*:

34. Pokončali niso onih ljudstev, za katere jim je bil zapovedal Gospod;

35. Ampak pomešali so se z onimi narodi in naučili se njih déla.

36. In čestili so njih podo-be, katere so bile njim v izpotiko.

37. Ker darovali so sinove svoje in hčere svoje hudobnim duhovom;

38. In prelivali so nedolžno kri, kri sinov svojih in hčer svojih, katere so darovali podobam Kanaanskim, tako da je bila zemlja onečiščena z njih moritvami.

39. In oskrunjali so se sè svojimi deli; prešestvovali z dejanimi svojimi.

40. Zatorej se je razsrdil Gospod nad ljudstvom svojim in studil svojo posest,

41. Tako da jih je dal v roko narodom, da bi jim gospodovali njih sovražniki, črtílci,

42. In jih zatirali njih neprijatelji, in *da* bi se poniževali pod njih roko.

43. Mnogokrat jih je rešil, daš so ga bili razsrdili z naklepom svojim, in so bili ponižani zavoljo krivice svoje.

44. Ozrl se je na njih stisko, slišal je njih vpitje.

45. In spomnivši se zá nje zaveze svoje, kesal se je po obilosti milosti svojih;

46. Tako da jim je izkazal usmiljenje pred vsemi, kateri so jih v sužnjosti imeli.

47. Reši nas, Gospod, Bog naš, in zberi nas izmed tistih narodov, da slavimo sveto ime

tvoje, in se s hvaljenjem pri-
poročamo v hvali tvoji.

48. Blagoslovljen Gospod, Iz-

raelov Bog, od veka do veka,
in vse ljudstvo naj govori: Ale-
luja!

PSALMOV KNJIGA PETA.

PSALM 107.

1. Slavite Gospoda, ker do-
ber je; ker vekomaj je dobrota
njegova!

2. Govoré naj rešenci Gospo-
dovi, katere je rešil iz stiske.

3. *Katere* je zbral iz dežel od
vzhoda in od zahoda, od se-
verja, in od morja.

4. Tavalj so po puščavi, po
potih samotnih, mesta za pre-
bivališče niso našli;

5. Lačni in žejni, njih duša
je hirala v njih.

6. Klicali so Gospoda v stis-
ki svoji; iz njih nadloge jih
je rešil.

7. In vodil jih je po pravem
potu, da so prišli v prebiva-
lišča mesto.

8. Slavé naj pred Gospodom
milost njegovo, in čudovita
dela njegova pri sinovih člo-
veških:

9. Da on siti dušo potrebno,
in dušo gladno napolnjuje z
dobrim.

10. Kateri sedevajo v temoti
in smrtni senci, v bridkosti
sponah in v železu,

11. Ker so dali priliko, iz-

premeniti besedo *Boga* mogoč-
nega, in zavrgli so sklep Naj-
višjega,

12. Srce njih ponižuje s tisto
nadlogo; omahujejo in nihče
ne pomaga.

13. Klicali so Gospoda v stis-
ki svoji; rešil jih je iz njih
nadloge.

14. Izpeljal jih je iz temin
in smrtné sence, raztrgal je
njih vezi.

15. Slavé naj pri Gospodu
milost njegovo, in čudovita dela
njegova pri sinovih človeških.

16. Da on razbija bronasta
vrata, in razlomi zapahe že-
lezne.

17. Nespametni, zavoljo pota
pregrehe, zavoljo krivic svojih
so v bridkosti.

18. Njih srce studi vsako hra-
no; bližajo se smrtnim durim.

19. Klicali so Gospoda v stis-
ki svoji, rešil jih je iz njih
nadloge.

20. Poslal je besedo svojo in
ozdravil jih; in rešil iz njih jam.

21. Slavé naj pri Gospodu mi-
lost njegovo, in čudovita dela
njegova pri sinovih človeških.

22. In darujejo naj hvalne

daritve ter oznanjajo s petjem dela njegova.

23. Kateri so šli na morje v ladjah, in so opravljali delo na širnih vodah;

24. Oni vidijo dela Gospodova in čuda njegova v globočini:

25. *Kako* ukaže in napravi vihar, kateri dviguje valove njegove,

26. *Kako* se spenjajo *do* neba, in padajo *v* globočine; njih duša koprni v nadlogi;

27. Opetekajo se in gibljejo kakor pijani; in vsa njih spretnost gine.

28. Klicali so Gospoda v stiski svoji, rešil jih je iz njih nadloge.

29. Premenil je vihar v tišino, in utihnili so njih valovi.

30. In vesele, ko so potihnili *valovi*, peljal jih je v brodišče zaželeno.

31. Slavé naj pri Gospodu milost njegovo, in dela čudovita njegova pri sinovih človeških.

32. In poveljujejo naj ga v zboru ljudstva, in v seji starejšin naj ga hvalijo.

33. Reke izpreminja v puščavo, in vode tekoče v tla suhotna.

34. Zemljo rodovitno v solnato zavoljo hudobnih prebivalcev njenih.

35. Puščavo izpreminja v stoječo vodo in zemljo suhotno v vode tekoče.

36. Storivši, da prebivajo tam lakotni, in ustanové mesto za prebivališče,

37. In da posejejo njive in zasadé vinograde ter pridelujejo sad rodoviten.

38. Blagoslavlja jih tako, da se množijo silno, in živine njih ne zmanjšuje.

39. A zmanjšujejo se in uklanjajo hudobni v stiski in žalovanji,

40. Ko izliva zaničevanje nad prvake in dela, da tavajo po praznoti brez potov.

41. In stavi na višavo siromaka, in kakor čedo množi rodovine.

42. Vidijo naj pravični in se veselé; vsa malopridnost pa zapri usta svoja.

43. Kdorkoli je moder, vidi to in pazi na milost Gospodovo.

PSALM 108.

1. **P**esem in psalm Davidov.

2. Z radostnim srcem svojim, o Bog, bodem pel in prepeval, tudi slava moja.

3. Vstanite, brenklje in citre; zbudim se sè zarijo.

4. Slavil te bodem med ljudstvi, Gospod; in prepeval ti bodem med narodi:

5. Velika je nad nebesa milost tvoja, in notri do gornjih oblakov resnica tvoja.

6. Povzdigni se nad nebesa,

o Bog; in čez vso zemljo slava tvoja!

7. Da se rešijo izvoljeni tvoji, pomagaj z desnico svojo in usliši me.

8. Bog je govoril po svetosti svoji; radoval se bodem, v dél dobodem Sihem, in dolino Sukotsko merim.

9. Moj je Gilead, moj Manase, in Efrajm moč glave moje, Juda poveljnik moj.

10. Moab umivalnik moj; čez Edom vržem svoj čevelj; proti Palestini bodem ukal.

11. Kdo me popelje v utrjeno mesto, kdo me popelje do Edoma?

12. Ali nisi bil *ti*, o Bog, zavrgel nas? da nisi hodil, o Bog, med našimi vojskami?

13. Daj nam pomoč zoper sovražnika; drugače *je* ničevost pomoč človeška.

14. V Bogu delajmo vrlo, in on bode poteptal sovražnike naše.

PSALM 109.

1. Načelniku godbe, psalm Davidov. O Bog hvale moje, ne delaj se gluhega!

2. Ker usta krivičnega in usta zvijačna so se odprla zoper mene; govorila so zoper mene z lažnjivim jezikom.

3. In z besedami sovražnimi so me obdali; pobijajo me po krivem.

4. Nasprotovali so mi za ljubezen mojo, s katero sem bil v molitvi,

5. Vračajoč mi hudo za dobro, in sovraštvo za ljubezen mojo.

6. Daj mu krivičnega za go-spoda, kateri mu naj nasprotujoč stoji na desni.

7. Ko pride pred sodbo, odide naj obsojen; in molitev njegova bodi mu v greh.

8. Malo bodi dnî njegovih; drugi dobodi službo njegovo.

9. Otroci njegovi bodijo sirote, in vdova žena njegova.

10. In neprestano naj se klattijo in beračijo otroci njegovi, in iščejo naj *milosčine* iz krajev svojih zapuščenih.

11. Odrtnik naj zagrabi, kakoli ima, in tujci naj uplenijo delo njegovo.

12. Ne bodi mu nikogar, da mu dobroto pomolí, in ne bodi ga, da izkaže milost sirotam njegovim.

13. Pokončan bodi zarod njegov, v drugem rodu bodi izbrisano njih ime.

14. V spominu bodi krivica očetov njegovih pri Gospodu; in greh matere njegove se ne izbriši.

15. Bodo naj vedno pred Gospodom, da iztrebi sè zemlje njih spomin.

16. Zato, ker se ni domislil izkazovati milost, ampak preganjal je moža ubozega in po-

trebnega in žalujočega, da ga usmrti;

17. In želel je, da ga zadene prokletstvo, in ni se veselil blagoslova, temuč, *da* naj bode daleč od njega;

18. Da se obleče s prokletstvom, kakor z oblačilom svojim, in da vnide kakor voda vanj, in kakor olje v kosti njegove.

19. Pridi mu; kakor sè suk-njo naj se ogrinja, in kakor s pasom naj se opasuje z njim vedno.

20. To *bodi* plačilo nasprotujočih meni od Gospoda, in njih, kateri hudo govoré zoper dušo mojo.

21. Ti pa, o Gospod, izkazuj mi *milost* zavoljo imena svojega, ker je dobra milost tvoja, reši me.

22. Ker ubožen sem in potreben, in srce moje je prebodelo sredi mene.

23. Kakor senca, ko se nagiblje, odhajati sem primoran; kakor kobilico me podé.

24. Kolena moja se šibé od posta, in meso moje hujša, ker je pošla debelost.

25. Vrh tega sem jim jaz v zasramovanje; ko me vidijo, majó z glavo svojo.

26. Pomagaj mi, o Gospod, Bog moj, reši me po milosti svoji.

27. Spoznajo naj, da je tá ro-

ka tvoja, da si ti, Gospod, to storil.

28. Preklinjajo naj, ti blagoslavljalj; ko se osramoté, kateri so vstali, veseli se naj hlapec tvoj.

29. Z nečastjo naj se odenejo nasprotniki moji, in ogrnejo se naj kakor s plaščem sè sramoto svojo.

30. Slavil bodem močno z usti svojimi Gospoda, in sredi mnogih bodem ga hvalil.

31. Ker stoji na desni siromaku, da *ga* reši njih, ki mu odsojajo življenje.

PSALM 110.

1. Psalm Davidov. Rekel je Gospod Gospodu mojemu: »Sé-di meni na desni, dokler ne denem sovražnikov tvojih nogam tvojim za podnožje.«

2. Palico močno tvojo bode poslal Gospod sè Sijona, *govoreč*: Gospoduj sredi sovražnikov svojih.

3. Ljudstvo tvoje *je* radovoljno o dnevi tvojih čét; v lepih *krajih* svetosti od materinega telesa *bode* ti mladosti tvoje rosa.

4. Prisegel je Gospod, in ne bode se kesal: Ti *si* duhovnik vekomaj po redu Melhizedekovem.«

5. Gospod na desni tvoji potare kralje o dnevi jeze svoje.

6. Sodil bode narode napolnjujoč z mrliči; razbijal glavo v premnogih krajih.

7. Iz potoka bode pil na potu, zatorej dvigne glavo.

PSALM 111.

1. Aleluja! Slavlil bodem Gospoda iz vsega srca, v zboru pravičnih in shodu;

2. Velika dela Gospodova, razložena vsem, kateri se jih veselé,

3. Slavno in krasno delo njegovo, in pravico njegovo, ki ostane vekomaj.

4. Spomin je napravil s čudeži svojimi; milosten in usmiljen je Gospod.

5. Jedi je dal njim, ki se ga bojé; spominjal se vekomaj zaveze svoje.

6. Moč del svojih je naznanil ljudstvu svojemu, dal jim je posest narodov;

7. Dela rok njegovih so resnica in pravica; stanovitne vse zapovedi njegove,

8. Utrjene na večno in vekomaj, storjene zvesto in pravično.

9. Rešenje je poslal ljudstvu svojemu in na vekomaj sklenil zavezo svojo; sveto in čestito je ime njegovo.

10. Vir modrosti je strah Gospodov; najbolji uspeh vsem, ki delajo tako; hvala njegova ostane vekomaj.

PSALM 112.

1. Aleluja! Blagormu, kdor koli se boji Gospoda, v zapovedih njegovih raduje se močno.

2. Mogočno bode na zemlji seme njegovo; pravičnih rod se blagoslavlja.

3. Moč in bogastvo v hiši njegovi, in pravica njegova ostane vekomaj.

4. V temi blišči luč pravičnih; milosten je, usmiljen in pravičen.

5. Kdor je dober, darí deli milostno in posoja; svoje reči vlada po dolžnosti.

6. Ker vekomaj ne omahne; v večnem spominu je pravični.

7. Hudega glasu se ne boji, z mirnim srcem svojim zaupa joč v Gospoda.

8. V srci svojem podprt se ne boji, dokler ne vidi hudega na sovražnikih svojih.

9. Razsiplje, daje potrebnim, pravica njegova ostane vekomaj; rog njegov se dviguje v časti.

10. Krivični pa vidi in se hude, sè zobmi svojimi škripajoč koprni; krivičnih želja bode minila.

PSALM 113.

1. Aleluja! Hvalite, hlapci Gospodovi, hvalite ime Gospodovo!

2. Blagoslovljeno bodi ime Gospodovo, od zdaj na vekomaj!

3. Od vzhoda solnčnega do zahoda, hvaljeno ime Gospodovo!

4. Vzvišen nad vse narode je Gospod, nad sama nebesa slava njegova.

5. Kdo je enak Gospodu, Bogu našemu, kateri prebiva visoko?

6. Kateri nizko dol gleda, v nebesih in na zemlji.

7. Iz prahu povišuje ubožega, iz blata dviguje siromaka;

8. Posaja ga med prvake, med ljudstva svojega prvake.

9. Daje, da ona, ki je bila nerodovitna v družini, sedi mati otrok vesela. Aleluja.

PSALM 114.

1. Ko je izhajal Izrael iz Egipta, družina Jakobova izmed ljudstva tujega jezika:

2. Bil je Juda svetišče njegovo, Izraelgospodstvo njegovo.

3. Morje samo je videlo in bežalo, Jordan sam se je obrnil nazaj.

4. Sami hribi so poskakovali kakor ovni, kakor mlada jagnjeta griči.

5. Kaj ti je bilo morje, da si bežalo? o Jordan, da si se obrnil nazaj?

6. O hribi zakaj bi poskakovali kakor ovni? griči kakor jagnjeta mlada?

7. Pred obličjem Gospodovim

potresi se zemlja; pred obličjem Boga Jakobovega,

8. Kateri izpremeni samo skalo v stoječo vodo; kremenje v studenec vodà.

PSALM 115.

1. Ne nam, Gospod, ne nam; temuč imenu svojemu daj čast, zavoljo milosti svoje, zavoljo zvestobe svoje.

2. Zakaj bi govorili narodi: Kje je sedaj njih Bog?

3. Saj Bog naš je v samih nebesih, stori karkoli mu je po volji.

4. Maliki njih sreberni in zlati, delo rok človeških,

5. Usta imajo, pa ne govoré; oči, pa ne vidijo;

6. Ušesa imajo, pa ne slišijo; nos imajo, pa ne duhajo;

7. Roke, pa ne tipajo; noge pa ne hodijo; z grlom svojim ne črhnejo.

8. Podobni so njim, ki jih delajo, kdorkoli jim zaupa.

9. Izrael, zaupaj Gospodu; pomoč je tém in ščit je tém.

10. Vi iz družine Aronove, zaupajte Gospodu, pomoč je tém in ščit je tém.

11. Boječi se Gospoda zaupajte Gospodu, pomoč je tém in ščit je tém.

12. Gospod spomnivši se nas bode blagoslavljal; blagoslavljal družino Izraelovo, blagoslavljal družino Aronovo.

13. Blagoslavljal bode boječe se Gospoda, male in velike vred.

14. Množil vas bode Gospod, vas in otroke vaše.

15. Blagoslovljeni bodete Gospodu, kateri je naredil nebo in zemljo.

16. Sama nebesa, nebesa so Gospodova; in zemlja, *katero* je dal sinom človeškim.

17. Ne kateri so umrli, hvalijo Gospoda; ne katerikoli gredo dol v kraj molčanja,

18. Ampak mi bomo blagoslavljali Gospoda; od sedaj do vekomaj. Aleluja!

PSALM 116.

1. **D**ovolj mi je, da Gospod usliši glas moj, molitve moje.

2. Ker je uho svoje nagnil meni, zatorej ga bodem klical svoje dni.

3. Ko me obdajajo smrtne bolečine, in me obhajajo grobne stiske; nadlogo in žalost naha-
jam,

4. Če kličem ime Gospodovo, govoreč: »Rotim te, Gospod, reši dušo mojo!«

5. Milosten je Gospod, in pravičen, Bog naš, pravim, usmiljen.

6. Preproste rešuje Gospod; ko sem ponižan, prinese mi blaginjo.

7. Povrni se v pokoj svoj, duša moja, ker Gospod je dobrotljiv tebi.

8. Ker si otél mene samega smrti, oči moje sólz, nogo mo-
jo padca,

9. Neprestano bodem hodil pred Gospodom, v krajih ži-
večih.

10. Veroval sem, ko *sem* hotel to govoriti; jaz sem bil a-
boten čez mero.

11. Jaz sem rekel hiteč: Vsak človek je lažnjiv.

12. Kaj naj povrnem Gospodu? Vse dobrote njegove me premagujejo.

13. Čašo vse blaginje bodem povzdignil in slavil ime Gospodovo,

14. Obljube svoje opravlja-
joč Gospodu, skoraj pred vsem ljudstvom njegovim:

15. Draga je pred obličjem Gospodovim smrt njih, katerim izkazuje milost.

16. Prosim, Gospod, ko *sem* jaz hlapec tvoj, hlapec tvoj sem, dekle tvoje sin; raztrgal si vezi moje:

17. Tebi naj darujem hvalno daritev, in slavim ime Gospodovo.

18. Obljube svoje bodem opravljal Gospodu, skoraj pred vsem ljudstvom njegovim,

19. V vežah hiše Gospodove, sredi tebe, Jeruzalem. Aleluja!

PSALM 117.

1. **H**valite Gospoda vsi na-
f*

rodi, slavite ga vsa ljudstva.

2. Ker obveljala je do nas milost njegova, in zvestoba Gospodova vekomaj. Aleluja.

PSALM 118.

1. Slavite Gospoda, ker dober je, ker vekomaj je milost njegova.

2. Reci sedaj Izrael, da je vekomaj milost njegova.

3. Rekó naj sedaj, kateri so iz rodovine Aronove, da je vekomaj milost njegova,

4. Rekó naj sedaj, kateri se bojé Gospoda, da je vekomaj milost njegova.

5. Iz stiske same sem klical Gospoda, odgovoril je in postavil me na širjavo Gospod.

6. Gospod mi je na strani; ne bodem se bal, kaj bi mi storil človek?

7. Gospod mi je na strani z mojimi pomočniki; zatorej jaz zaničujem sovražnike svoje.

8. Boljše je pribegati h Gospodu, nego zaupanje imeti v kakega človeka.

9. Boljše je pribegati h Gospodu, nego zaupanje imeti v prvake.

10. Vsi narodi so me bili obdali; ali v imenu Gospodovem sem jih uničil.

11. Zopet in zopet so me bili obdali, ali v imenu Gospodovem sem jih uničil.

12. Obdali so me bili kakor čebele; ugasnili so kakor trnjev ogenj, ker v imenu Gospodovem sem jih uničil.

13. Močno si me bil pahn timer, da bi padel; ali Gospod mi je bil na pomoč.

14. Moč moja in pesem Gospod, on mi je bil v blaginjo.

15. Glas petja in blaginje je v šatorih pravičnih, govoreč: Desnica Gospodova dela vrlo;

16. Desnica Gospodova povzdignena, desnica Gospodova dela vrlo.

17. Ne bodem umrl, ampak živel, da oznanjam dela Gospodova.

18. Ostro me je pokoril Gospod; ali smrti ni me izdal.

19. Odprite mi vrata pravice, da vnidem skozi njé in slavim Gospoda.

20. Ta so prava vrata do Gospoda, skozi katera vhajajo pravični.

21. Slavil te bodem, ker si me uslišal in bil mi v blaginjo.

22. Kamen, katerega so bili zavrgli zidarji, on je za vogelni kamen.

23. Od Gospoda je on, čudovit je v naših očeh.

24. Ravno ta dan je storil Gospod, radujmo in veselimo se v njem.

25. Prosim, Gospod, reši zdaj; prosim, Gospod, dobro srečo daj zdaj.

26. Slava mu, ki gre v ime-nu Gospodovem; blagoslavlja-mo vas, iz hiše Gospodove,

27. *Boga* mogočnega Gospo-da, ki nas jerazsvetlil. Zvezujte daritve praznične z vrvmi no-ter do oltarjevih rogóv.

28. *Bog* mogočni si moj, zato te bodem slavil, Bog moj, bodem te poviševal.

29. Slavite Gospoda, ker do-ber *je*, ker vekomaj je milost njegova.

PSALM 119.

Alef.

1. **B**lagor poštenim na potu, kateri hodijo po postavi Go-spodovi.

2. Blagor njim, ki hranijo pri-čanja njegova, ki ga iščejo iz vsega srca.

3. *Kateri* tudi ne delajo kri-vice, ampak hodijo po pótih njegovih.

4. Ti si zapovedal ukaze svo-je, da naj se spolnjujejo pridno.

5. O da bi bila pota moja obernena spolnjevati postave tvoje!

6. Tedaj se ne osramotim, ko bodem gledal vse zapovedi tvoje.

7. Slavil te bodem s pravim srcem; učil se sodbá pravice tvoje.

8. Postave tvoje bodem spol-njeval, ne zapusti me tako!

Bet.

9. Kako bode deček čistil ste-zo svojo? Držeč se *je* poleg be-sede tvoje.

10. Iz vsega srca svojega te iščem, ne daj, da izgrešim za-povedi tvoje.

11. V srci svojem hranim go-vor tvoj, da ne grešim zoper tebe.

12. Ti blagoslavljeni Gospod, uči me postave svoje.

13. Z ustnami svojimi prešte-vam vse pravice tvojih ust.

14. Veselim se pota pričanj tvojih, kakor vseh zakladov.

15. Zapovedi tvoje premišlju-jem in gledam steze tvoje.

16. V postavah tvojih se raz-veseljujem, besede tvoje ne zabim.

Gimel.

17. Dobroto podéli hlapcu svojemu, dokler živim, spolnju-jem naj besedo tvojo.

18. Odgrni oči moje, da gle-dam čuda po zakonu tvojem.

19. Tujec sem na tej zemlji, ne skrivaj mi zapovedi svojih.

20. Ginem od hrepenenja po pravicah tvojih vsak čas.

21. Ti pogubljaš prevzetne, proklete, kateri izgrešajo za-povedi tvoje.

22. Odvali od mene sramoto in zaničevanje, ker hranim pri-čanja tvoja.

23. Tedaj prvaki sedé in govoré zoper mene, hlapec tvoj premišlja postave tvoje.

24. Tedaj *so* pričanja tvoja razveseljevanja moja, svetovalci moji.

Dalet.

25. V prahu tiči življenje moje, živega me ohrani po besedi svoji.

26. Pota svoja sem prešteval, in ti si me uslišal; úči me postave svoje.

27. Daj, da umem pot zapovedi tvojih, da premišljam čuda tvoja.

28. Od otožnosti solzi dušamoja, dvigni me po besedi svoji.

29. Krivičnosti pot odvrni od mene, in zakon svoj mi podéli milostno.

30. Resnice pot volim, sodbe tvoje imam pred očmi.

31. Držim se pričanj tvojih, Gospod; ne daj, da se osramotim.

32. Po potih zapovedi tvojih bodem tekal, ko bodeš razširil srce moje.

He.

33. Uči me, Gospod, postavi tvojih pót, katero bodem hranil do konca.

34. Daj, da umem, da hranim zakon tvoj, in da ga spolnjujem iz vsega srca.

35. Daj, da hodim po zapo-

vedi tvojih poti, ker tá me razveseljuje.

36. Nagni srce moje k postavam svojim, in ne k dobičku.

37. Odvrni oči moje, da ne gledajo ničemurnosti; po potih tvojih daj da živim.

38. Stóri govor svoj hlapcu svojemu, kateri *je vdan* strahu pred teboj.

39. Odvrni sramoto mojo, katere se bojim, ker dobre *so* pravice tvoje.

40. Glej, ukazov tvojih želim, v pravici tvoji daj mi živeti.

Vav.

41. Ko mi bodejo prišle milosti tvoje, Gospod; blaginja tvoja po govoru tvojem:

42. Odgovoril bodem njemu, ki me sramoti, kakor je; ker zaupanje imam v besedo tvojo.

43. Ali od ust mojih ne odvzemi besede svoje resnične; ker pravic tvojih čakam.

44. In spolnjeval bodem zakon tvoj vedno, vekomaj in vekomaj.

45. In neprestano bodem hodil po sami širjavi, ker povelj tvojih iščem.

46. In govoril bodem o pričanjih tvojih pred kralji, in ne bode me sram.

47. In razveseljujoč se v zapovedih tvojih, katere ljubim,

48. Dvignil bodem roke svoje do povelj tvojih, katera

ljubim, in premišljeval postave tvoje.

Zajin.

49. Spomni se besede svoje s hlapcem svojim, o kateri si mi dal upanje.

50. To je tolažilo moje v bridkosti moji; da me govor tvoj oživlja.

51. Prevzetniki se mi posmejujejo silno, od postave tvoje ne zavijem.

52. Spominjam se sodbá tvojih od vekomaj, Gospod, in samega sebe tolažim.

53. Vihar me grabi od krivičnih, ki zapuščajo zakon tvoj.

54. Prepevanju predmet so mi postavetvoje v kraji popotovanj mojih.

55. Ponoči se spominjam imena tvojega, Gospod; in zakon tvoj spolnjujem.

56. To je tolažba meni; da hranim zapovedi tvoje.

Het.

57. Delež moj si, Gospod, pravim, da spolnjujem besede tvoje.

58. Obličje tvoje molim iz vsega srca svojega; milost mi izkaži po govoru svojem.

59. Pota svoja premišljam, da obračam noge svoje po pričanjih tvojih.

60. Hitim in se ne mudim spolnjevati zapovedi tvoje.

61. Krdela krivičnih me ple-

nijo, a postave tvoje ne zabim.

62. O polunoči vstajam slavit te, zavoljo zapovedi tvojih pravičnih.

63. Tovariš sem vsem, kateri te česté in spolnjujejo povelja tvoja.

64. Milosti tvoje, o Gospod, polna je zemlja; postave svoje me учи.

Tet.

65. Dobro si storil hlapcu svojemu, Gospod; po besedi svoji.

66. Izvrstnost pameti in vednosti me учи; ker zapovedim tvojim verujem.

67. Ko nisem še govoril, motil sem se; sedaj pa spolnjujem govor tvoj.

68. Dober si in doberljiv, учи me postave svoje.

69. Ko zvijačo napravljajo zoper mene prevzetniki, jaz iz vsega srca hranim povelja tvoja.

70. Debeli se kakor z mastjo njih srce; jaz se zakona tvojega radujem.

71. Na dobro mi je bila bridkost, da bi se učil postav tvojih.

72. Boljši mi je zakon tvojih ust nego mnogo tisoč zlatnikov in srebernikov.

Jod.

73. Roke tvoje so me naredile in napravile me; stori me razumnega, da se učim povelj tvojih.

74. Boječi se tebe naj me vidijo ter se veselé, ker imam v besedi tvoji nado svojo.

75. Spoznavam, Gospod, da so pravične sodbe tvoje; in da si me v zvestobi ponižal.

76. Pridi skoraj milost tvoja, da me tolaži, po govoru tvojem s tvojim hlapcem.

77. Dojdejo naj mi usmiljenja tvoja, da živim; ker zakon je vse razveseljevanje moje.

78. Osramoté se naj prevzetniki, ker mi hudo delajo po krivem, ko premišljudem povelja tvoja.

79. Povrnejo se naj k meni boječi se tebe in poznajoči pričanja tvoja.

80. Srce moje bode pošteno v postavah tvojih, da se ne osramotim.

Kaf.

81. Duša moja koprni po blaginji tvoji; v besedi tvoji imam nado.

82. Oči moje koprné po govoru tvojem, ko govorim: Kedaj me bodeš potolažil?

83. Dasi sem podoben mehu v dimu, postav tvojih nisem pozabil.

84. Koliko bode dni hlapca tvojega? Kedaj bodeš sodil nje, ki me preganjajo?

85. Jame mi kopljejo prevzetniki, kateri se ne ravnaajo po zakonu tvojem.

86. Vsa povelja tvoja zgolj resnica; po krivem me preganjajo, pomagaj mi.

87. Skoraj so me uničili *vržene* na tla; jaz pa se nisem izneveril postavam tvojim.

88. Po milosti svoji ohrani me živega, da spolnjudem pričanja tvojih ust.

Lamed.

89. Vekomaj, o Gospod, biva beseda tvoja v nebesih,

90. Od roda do roda zvestoba tvoja; ko si ustanavljal zemljo, stala je ona.

91. Po sodbah tvojih stoji *vse* še danes; ker vse ono služi tebi.

92. Ako bi ne bil zakon tvoj vse razveseljevanje moje, zdavnaj že bi bil poginil v nadlogi svoji.

93. Vekomaj ne pozabim povelj tvojih, ker z njimi hraniš me živega.

94. Tvoj sem, hrani me, ker povelj tvojih iščem.

95. Ko me čakajo krivični, da me pogubé, pregledujem pričanja tvoja.

96. Sleherne popolnosti vidim da je konec; povelje tvoje pa je obširno silno.

Mem.

97. Kako ljubim zakon tvoj! ves dan je premišljevanje moje;

98. Modrejšega od sovražnikov mojih me dela po po-

veljih tvojih; ker vekomaj mi je na strani.

99. Razumnejši postajam od vseh učenikov svojih; ker pričanja tvoja so premišljevanje moje.

100. Razumnejši sem od starcev, ker hranim povelja tvoja.

101. Od vsake hudobne steze zadržujem noge svoje, da spolnujem besedo tvojo.

102. Od sodbá tvojih se ne ganem, ker ti me učiš.

103. Kako sladki so mojemu grlu govori tvoji! sladkejši od medú ustom mojim.

104. Po poveljih tvojih sem razumen, zatorej sovražim vsako stezo krivičnosti.

Nun.

105. Svetilo nogi moji je beseda tvoja, in poti moji luč.

106. Prisegel sem, kar bodem držal, da bodem spolnjeval pravične sodbe tvoje.

107. Ponižan sem silno, Gospod; živega me ohrani, po besedi svoji.

108. Prostovoljne daritve ust mojih sprejemaj, prosim, Gospod; in pravice svoje me úči.

109. Duša moja je vedno v roki moji; vendar ne zabim tvojega zakona.

110. Mogočni krivičniki mi stavijo zanko, vendar od povelj tvojih ne zajdem.

111. Pričanja tvoja imam

vekomaj, ker so veselje mojemu srcu.

112. Srce svoje nagibljem, da spolnjuje postave tvoje, vekomaj, večno!

Sameh.

113. Misli druge sovražim, zakon pa tvoj ljubim.

114. Zatišje si moje in ščit moj; v besedi tvoji imam nado.

115. Umaknite se od mene, hudobni, da hranim ukaze svojega Boga.

116. Podpiraj me po govoru svojem, da živim; in ne osramoti me v nadi moji.

117. Podpiraj me, da bodem otét, in da gledam vedno na postave tvoje.

118. Vse, kateri izgrešujejo postave tvoje, teptaš; ker krivična je njih zvijača.

119. Kakor žlindro odpravljáš vse krivične sè zemlje; zatorej ljubim pričanja tvoja.

120. Od strahú pred teboj trepeče meso moje; tako me je strah tvojih sodbâ.

Hajin.

121. Po sodbi delam in pravici; ne izročaj me njim, ki me stiskajo.

122. Porok bodi hlapcu svojemu na dobro; da me ne zatirajo prevzetni.

123. Oči moje koprné po

blaginji tvoji, in po pravičnem govoru tvojem.

124. Ravnaj po milosti svoji s hlapcem svojim; in postave svoje me учи.

125. Hlapec sem tvoj, stori me razumnega, da spoznam pričanja tvoja.

126. Čas je, da dela Gospod; v nič dévajo zakon tvoj.

127. Zatorej bolj ljubim ukaze tvoje, ko zlato in *sicer* najčistejše.

128. Zato spoznavam vse ukaže za prave; vsako stezo krivčnosti sovražim.

Pe.

129. Čudovita so pričanja tvoja; zatorej jih hrani duša moja.

130. Dohod besed tvojih razsvetljuje; z razumnostjo podučuje preproste.

131. Usta svoja raztezam in sopiham; ker želján sem ukazov tvojih.

132. Ozri se v mé in stori mi milost; kakor *je* prav proti njim, kateri ljubijo ime tvoje.

133. Noge moje utrdi v govoru svojem, in ne daj, da go spojuje kaka krivica z menoj.

134. Otni me zatiranja ljudi, da spolnjujem postave tvoje.

135. Daj, da sveti tvoje obličje pred hlapcem tvojim; in учи me postave svoje.

136. Potoki vodâ tekó iz mo-

jih očí, zaradi *njih*, ki ne spolnjujejo tvojega zakona.

Sade.

137. Pravičen si, Gospod, in raven v sodbah svojih.

138. Ukazal si pravična pričanja svoja in silno zvesta.

139. Od gorečnosti svoje ginem, ker besede tvoje zabijo sovražniki moji.

140. Čist *je* govor tvoj močno; zatorej ga ljubi hlapec tvoj.

141. Majhen sem jaz in zaničevan; povelj tvojih ne zabim,

142. Pravice tvoje, vedne pravice, in postave tvoje resnične.

143. Zatiranje in stiska me obhajati; ukazi tvoji so razveseljevanje moje.

144. Pravica pričanj tvojih *je* vekomaj; razumnega me naredi, da živim.

Kof.

145. Ko te kličem iz vsega srca, usliši me, Gospod, *da* hranim postave tvoje.

146. Ko te kličem, reši me, da spolnjujem pričanja tvoja.

147. Préd te pridem v somraku, da vpijem; v besedo tvojo imam upanje.

148. Oči moje prehitujejo straže, premišljat govor tvoj.

149. Glas moj poslušaj po milosti svoji, Gospod; po sodbah svojih ohrani me živega.

150. Ko se bližajo pregrehe učenci, *ki* so daleč od zakona tvojega,

151. Blizu si, Gospod; in vsi ukazi tvoji *so* resnica.

152. Zdavnaj vem o pričanjih tvojih, da si jih ustanovil vekomaj.

Reš.

153. Ozri se v nadlogo mojo, in reši me; ker zakona tvojega ne zabim.

154. Prevzemi pravdo mojo in reši me; po govoru svojem ohrani me živega.

155. Daleč od krivičnih bodi blaginja, ker ne iščejo postav tvojih.

156. Usmiljenje tvoje *je* obilo, Gospod; po sodbah tvojih ohrani me živega.

157. Daš je mnogo preganjancev mojih in sovražnikov mojih, od pričanj tvojih ne krenem.

158. Kakor hitro vidim izdajalce, mučim z gnjusom samega sebe, ker se ne držé govora tvojega.

159. Glej, da ljubim povelja tvoja, Gospod; po milosti svoji ohrani me živega.

160. Preblaga beseda tvoja *je* sama resnica; in vekomaj *je* vsaka pravična sodba tvoja.

Sin.

161. Ko me preganjajo po ne-

dolžnem prvaki, boji se besede tvoje moje srce.

162. Veselim se govora tvojega; kakor kdor je našel plen obilen.

163. Krivičnost sovražim in studim, zakon tvoj ljubim.

164. Sedemkrat te hvalim na dán za pravične sodbe tvoje.

165. Velik mir imajo, kateri ljubijo zakon tvoj, in ní jim izpotike.

166. Blaginje tvoje čakam, Gospod; in ukaze tvoje spolnjujem.

167. Duša moja spolnjuje pričanja tvoja, in ljubim *jih* močno.

168. Povelja tvoja spolnjujem in pričanja tvoja, ker vsa pota moja so pred teboj.

Tav.

169. Vpitje moje se bližaj tvojemu obličju, Gospod; po besedi svoji naredi me umnega.

170. Molitev moja pridi pred obličje tvoje; po govoru svojem otmi me.

171. Hvala bode vrela z ustnic mojih, ko me bodeš učil postave svoje.

172. Jezik moj bode prepeval govor tvoj, da so prepravične vse zapovedi tvoje.

173. V pomoč mi bodi na strani roka tvoja; ker volim povelja tvoja.

174. Po blaginji tvoji hrepe-

nim, Gospod; in zakon tvoj je vse razveseljevanje moje.

175. Živi duša moja, da hvale tebe; in sodbe tvoje naj pomagajo meni.

176. Potikam se kakor ovca izgubljena, išči svojega hlapca; ker povelj tvojih ne zabim.

PSALM 120.

1. **P**esem preizvrstna. Gospoda sem klical v največji stiski svoji, in uslišal me je.

2. Gospod, reši me ustne lažnjive, zvijačnega jezika.

3. Kaj naj ti dá, ali kaj pridene jezik zvijačni?

4. *Besede podobne* ostrim pušicam mogočnega, primérne žarjavici brinjevi.

5. Gorjé meni, ker popotujem toliko časa, stanujem kakor prebivalci šatorov Kedarski.

6. Predolgo zdi se duši moji da je prebivala pri sovražniku mirú.

7. Jaz *ljubim* mir, ali ko govorim, *kličejo* oni na boj.

PSALM 121.

1. **P**esem preizvrstna. Oči svoje naj bi povzdignil na one gore? Od kod naj mi pride pomoč?

2. Pomoč moja *bodi* od Gospoda, kateri je naredil nebesa in zemljo.

3. Naj ne dopusti, da omahne noga tvoja, varuh tvoj naj ne spi.

4. Glej, ne dremlje in ne spi varuh Izraelov.

5. Gospod varuh tvoj, Gospod je senca tvoja na desni roki tvoji.

6. Podnevi te ne bode zadevalo solnce, ali mesec ponoči.

7. Gospod te bode varoval vsega zlega, varoval bode dušo tvojo.

8. Gospod bode varoval hojo tvojo, od tega časa do vekomaj.

PSALM 122.

1. **P**esem preizvrstna Davida. Veselim se tega, ker se mi pravi: Pojdimo v hišo Gospodovo.

2. Noge naše stojé med vrati tvojimi, o Jeruzalem!

3. Jeruzalem, prelepo zidan, mesto, katero je popolnem zvezano med sabo,

4. Kamor hodijo rodovi, rodovi Gospodovi po pričanji Izraelcev, slavit ime Gospodovo.

5. Ker tam stojé prestoli pravice, prestoli hiše Davidove.

6. Prosite mir Jeruzalemu *govoreč*: Mirni naj bodejo, kateri ljubijo tebe.

7. Mir bodi v ozidji tvojem, pokoj v palačah tvojih.

8. Zavoljo bratov mojih in prijateljev mojih govorim sedaj: Mir v tebi!

9. Zavoljo hiše Gospodove, Boga našega, pripravim ti dobro.

PSALM 123.

1. **P**esem preizvrstna. K tebi dvigam oči svoje, o *ti*, ki sediš v nebesih!

2. Glej, kakor hlapcev oči *gledajo* na roke gospodov svojih, kakor dekle oči na roke gospodinje svoje, tako oči naše v Gospoda, Boga našega, dokler nas ne pomilosti.

3. Pomilosti nas, Gospod, pomilosti; ker dovolj *je*, siti smo zaničevanja.

4. Dovolj je sita duša naša; tisto zasmehovanje onim pokojnim, tisto zaničevanje prevzetnim!

PSALM 124.

1. **P**esem preizvrstna Davida. Ako bi nam Gospod ne bil pomagal, reci zdaj Izrael;

2. Ako bi nam Gospod ne bil pomagal, ko so vstajali zoper nas ljudje,

3. Žive bi nas bili tedaj pogoltnili, ko je njih jeza togotila se zoper nas.

4. Tedaj bi nas bile poplavile one vode; hudournik bi bil šel čez nas.

5. Tedaj bi bil šel čez nas *hudournik* vode silno prevzetne.

6. Blagoslovljen Gospod, ki

nas ni izpostavil za plen njih zobom!

7. Duša naša je bila kakor tičica oteta tičarjev zanke; iz zanke pretrgane smo bili mi oteti.

8. Pomoč naša v imenu Gospoda, ki je naredil nebesa in zemljo!

PSALM 125.

1. **P**esem preizvrstna. Kateri zaupajo Gospodu, podobni *so* gori Sijonski, *ki* se ne gane, vekomaj ostane.

2. Kakor obdajajo Jeruzalem gore, tako obdaja Gospod ljudstvo svoje; od tega časa na vekomaj.

3. Ker šiba krivice ne počiva nad deležem pravičnih; da ne iztegnejo pravični na nobeno krivico rok svojih.

4. Blagoslovi, Gospod, dobre in pravične v sreih svojih.

5. Kateri pa zavijajo na kriva pota svoja, pokori jih naj Gospod z njimi, ki delajo krivico. Mir Izraelu!

PSALM 126.

1. **P**esem preizvrstna. Ko je peljal Gospod množico vjetnikov Sijonskih nazaj, bili smo kakor katerim se sanja.

2. Tedaj so se smeha napolnila usta naša in jezik naš s petjem; tedaj se je reklo med

narodi: Veličastne reči dela Gospod z njimi!

3. Veličastne reči dela Gospod z nami, veseli smo.

4. Pelji nazaj, Gospod, množico vjetnikov naših, kakor presilne vode v suho deželo.

5. Kateri so sejali sè solzami, žanjejo *naj* s petjem.

6. *Kateri* je pridobljeno seme noseč hodil neprestano jokaje, vrne se naj s petjem domov noseč snope svoje.

PSALM 127.

1. **P**esem preizvrstna za Salomona. Ako Gospod ne zida hiše, zastonj bi se trudili zanj; ako Gospod ne varuje mesta, zastonj bi bil priden čuvaj.

2. Zastonj vam *bodijo*, kateri vstajajo pred svitom, ki sedevajo pozno, ki uživajo jed bolečin; tako daje ljubljencu svojemu spanje.

3. Glej, posest Gospodova so sinovi; plačilo sad telesni.

4. Kakor pušice v močnega roki, tako so dečki.

5. Blagor možu, kateri bode napolnil tul z njimi; ne bode jih sram, temuč sovražnike pokončajo v njih vratih.

PSALM 128.

1. **P**esem preizvrstna. Blagor

mu, kdorkoli se boji Gospoda, kateri hodi po potih njegovih.

2. Delo namreč rok svojih bodeš užival; srečen bodeš in dobro ti bode.

3. Žena tvoja kakor trta rodovitna na strani hiše tvoje; sinovi tvoji, kakor mlade oljke, obdajali bodo mizo tvojo.

4. Glej, tako bode blagoslovljen, kateri se boji Gospoda!

5. Blagoslavlja te Gospod sè Sijona; uživaj torej srečo Jeruzalemsko vse dni svojega življenja.

6. In poglej sinov svojih otroke; mir nad Izraelom!

PSALM 129.

1. **P**esem preizvrstna. Mnogo so me stiskali od mladosti moje, govori naj sedaj Izrael.

2. Mnogo so me stiskali od mladosti moje; vendar me niso zmogli.

3. Po hrbtu so mi orali orači, potegnili so vsako črto svojo.

4. Gospod pravični presekal je debele vrvi krivičnih.

5. Osramotili se bodo in nazaj pognali vsi sovražniki Sijonovi.

6. Bodo kakor seno na strehah, katero usahne, predno se izdere,

7. S katerim ne napolni roke svoje žanjec, ali naročja svojega, kdor veže snope.

8. In ne porekó mimo gredo-
či: Blagoslov Gospodov bodi z
vami; blagoslavljamó vas v
imenu Gospodovem.

PSALM 130.

1. **P**esem preizvrstna. Iz glo-
bočin sem te klical, Gospod:

2. Gospod, poslušaj glas moj;
ušesa tvoja naj pazijo na pro-
šinj mojih glas.

3. Ako bodeš na krivice gle-
dal, Gospod, kdo bi mogel ob-
stati?

4. Ker pri tebi je odpušče-
nje, da te česté v svetem strahu.

5. Čakal sem Gospoda, ča-
kala je duša moja; tudi v be-
sedi njegovi imam nado.

6. Srce moje hrepeni po Go-
spodu, bolj ko straže po jutru,
ki čujejo noter do jutra.

7. Nado imej Izrael v Gospo-
du, ker pri Gospodu *je* milost,
in pri njem največ rešenja.

8. In on bode rešil Izrael vseh
krivic njegovih.

PSALM 131.

1. **P**esem preizvrstna Davi-
dova. Gospod, visok ni bil moj
duh in ne povzdignene moje
oči; in nisem se lotil *reči* ve-
likih ali visokih, bolj ko se
spodobi meni.

2. Ali nisem pomiril in utešil
srca svojega, podoben njemu,

ki se odstavlja od mleka pri
materi svoji: podoben odstav-
ljenemu od mleka bilo *je* pri
meni srce moje.

3. Nado imej Izrael v Gospo-
du, od tega časa na vekomaj!

PSALM 132.

1. **P**esem preizvrstna. Spo-
minjaj se, Gospod, Davida, z
vso bridkostjo njegovo,

2. Da je prisegel Gospodu,
obljubil mogočnemu *Bogu* Ja-
kovovemu:

3. »Ne pojdem v hiše svoje
šator, stopil ne bodem v leži-
šče postelje svoje;

4. Španja ne bodem dal svo-
jim očém, dremanja trepalni-
cam svojim:

5. Dokler ne najdem mesta
za Gospoda, bivališča za mo-
gočnega Boga Jakobovega.»

6. Glej, slišali smo, da *je bila*
v Efratski deželi; našli smo jo,
bili v pokrajinah Jarovih.

7. Bližamo se šatorom njego-
vim, priklanjamó se pred nog
njegovih podnožjem.

8. Vstani, Gospod, v svoj po-
čitek, ti in skrinja moči tvoje.

9. Duhovniki tvoji naj se ob-
lečejo s pravico, in pojó naj,
katere milostno sprejemlješ.

10. Zavoljo Davida, hlapca
svojega, ne odvrni maziljenca
svojega obličja.

11. Prisegel je Gospod Da-

vidu resnico, od katere ne bode odstopil, *govoreč*: »Od telesa tvojega sadú bodem posadil na prestol tvoj.

12. Ako se bodo držali zaveze moje sinovi tvoji in pričanj mojih posameznih, katera jih bodem učil, bodo tudi njih sinovi vekomaj sedeli na prestolu tvojem.«

13. Ker Gospod je izvolil Sijon, želel si *ga* je za prebivališče svoje:

14. »*To je počitek moj vekomaj*, tu bodem prebival, ker to sem si želel.

15. Brašno njegovo bodem mogočno blagoslovil; potrebne njegove bodem nasitil z jedjo.

16. In duhovnike njegove bodem oblekel z blaginjo, in katere v nji blagovoljno sprejemam, bodejo peli.

17. Tam bodem storil, da bode poganjal rog Davidov, *kjer* sem pripravil svetilo maziljen-cu svojemu.

18. Sovražnike njegove bodem oblekel sè sramoto, nad njim pa bode cvèlo venčanje njegovo.

PSALM 133.

1. **P**esem preizvrstna Davida. Glej, kako dobro, in kako prijetno, da vkup prebivajo bratje.

2. Kakor ono najbolje mazilo

razlito čez glavo, cedeče se na brado, brado Aronovo, ki seza dol do roba obleke njegove.

3. Kakor rosa na Hermonu, *kakor* katera kaplje nad gore Sijonske, ker tja pošilja Gospod blagoslov svoj, življenje vekomaj.

PSALM 134.

1. **P**esem preizvrstna. Glejte, blagoslavlajte Gospoda vsi hlapci Gospodovi, kateri stojite v hiši Gospodovi vsako noč.

2. Povzdignite roke svoje sveto in blagoslavlajte Gospoda.

3. Blagoslavljal te bode sè Sijona Gospod, kateri je naredil nebesa in zemljo.

PSALM 135.

1. **A**leluja! Hvalite ime Gospodovo, hvalite Gospodovi hlapci!

2. Kateri stojite v hiši Gospodovi, v vežah hiše našega Boga.

3. Hvalite Gospoda, ker *dober je* Gospod; prepevajte imenu njegovemu, ker *je* prijetno.

4. Ker Jakoba si je izvolil Gospod, Izraela v svojo last.

5. Ker jaz vem, da je velik Gospod, in kralj naš nad vse bogove.

6. Karkoli mu je po volji, stori Gospod; v nebesih in na zemlji, po morjih in vseh brezni.

7. Ki pripelje sopare od kraja zemlje, bliske dela z dežjem, vetrove jemlje iz zakladnic svojih.

8. Ki je udaril prvorojeno v Egiptu, od ljudi in od živine.

9. Poslal je znamenja in čuda v sredo tvojo, Egipt, zoper Faraona in zoper vse hlapce njegove.

10. Kateri je udaril narode mogočne, in pobil silne kralje.

11. Sihona, kralja Amorejskega in Oga, kralja Basanskega, in vsa kraljestva Kanaanska.

12. In dal je njih deželo v posest, v posest Izraelu, svojemu ljudstvu.

13. O Gospod, ime tvoje *je* vekomaj; Gospod, spomin tvoj od roda do roda.

14. Ker Gospod sodi ljudstvo svoje, žal mu je kmalu hlapcev svojih.

15. Maliki narodov zlati in srebrni, rok človeških dela,

16. Usta imajo, ali ne govoré, oči, ali ne vidijo.

17. Ušesa imajo, ali ne slišijo; tudi sape ni nič v njih ustih.

18. Podobni njim bodejo, kateri jih delajo; kdorkoli vanje zaupa.

19. Hiša Izraelova, blagoslavlajte Gospoda! hiša Aro nova, blagoslavlajte Gospoda!

20. Hiša Levijeva, blagoslavlajte Gospoda; Gospoda

boječi se, blagoslavlajte Gospoda:

21. »Slava Gospodu sè Sijona, ki prebiva v Jeruzalemu! Aleluja!«

PSALM 136.

1. Slavite Gospoda, ker *dober je*, ker vekomaj *je* milost njegova.

2. Slavite bogov Boga, ker vekomaj *je* milost njegova.

3. Slavite gospodov Gospoda, ker vekomaj *je* milost njegova.

4. Njega, ki dela čudovita dela, velika sam, ker vekomaj *je* milost njegova.

5. Kateri je naredil z umnostjo nebesa, ker vekomaj *je* milost njegova.

6. Kateri razpenja zemljo nad vodami, ker vekomaj *je* milost njegova.

7. Kateri je naredil luči velike, ker vekomaj *je* milost njegova.

8. Solnce, da gospoduje podnevi, ker vekomaj *je* milost njegova.

9. Mesec sè zvezdami, da gospodujejo ponoči, ker vekomaj *je* milost njegova.

10. Kateri je udaril Egipčane v njih prvorojenih, ker vekomaj *je* milost njegova.

11. In izpeljal je Izrael iz med njih, ker vekomaj *je* milost njegova;

12. Z močno pestjo in z iztegneno roko, ker vekomaj *je* milost njegova.

13. Kateri je razdelil morje trstovito na kose, ker vekomaj *je* milost njegova;

14. In peljal Izrael po sredi njegovi, ker vekomaj *je* milost njegova.

15. In podrl je Faraona in krdela njegova v morje trstovito, ker vekomaj *je* milost njegova.

16. Kateri je peljal ljudstvo svoje skozi puščavo, ker vekomaj *je* milost njegova.

17. Kateri je udaril kralje velike, ker vekomaj *je* milost njegova.

18. In pobil je kralje veličastne, ker vekomaj *je* milost njegova.

19. Sihona, kralja Amorejskega, ker vekomaj *je* milost njegova.

20. In Oga, kralja Basanskega, ker vekomaj *je* milost njegova.

21. In dal je njih deželo v posest, ker vekomaj *je* milost njegova.

22. Posest Izraelu, svojemu hlapcu, ker vekomaj *je* milost njegova.

23. Kateri v ponižanji našem spominja se nas, ker vekomaj *je* milost njegova.

24. In otima nas sovražnikov naših, ker vekomaj *je* milost njegova.

25. Ki daje hrane vsemu mešu, ker vekomaj *je* milost njegova.

26. Slavite *Boga* mogočnega nebes, ker vekomaj *je* milost njegova.

PSALM 137.

1. **O**b rekah Babilonskih, ondi smo sedeli ter jokali, spominjajoč se Sijona.

2. Na vrbe v deželi obesili smo strune svoje,

3. Dasi so tam hoteli od nas veselih pesmi, ki so nas odpe-ljavali vjete, in ki so mučili nas: *govoreč*: Pojte nam *katero* pesmi sijonskih.

4. Kako bi bili peli pesem Gospodovo v tujcev deželi?

5. Če pozabim tebe, Jeruzalem, pozabi naj *se* desnica moja.

6. Jezik moj naj se mi pri-jemlje neba, ako se ne spom-njam tebe, ako ne povzdigu-jem Jeruzalema nad glavo ra-dosti svoje.

7. Spomni se, Gospod, zoper Edomejce dneva Jeruzalem-skega; kateri so rekli: »Raz-valite, razvalite; dokler *bode* kaj podzidja v njem!«

8. Rod Babilonski naj se po-konča; blagor mu, kdor ti bo-de povrnil hudodelstvo, katero si nam storil.

9. Blagor, kdor zgrabi in raz-drobi otroke tvoje ob skalo!

PSALM 138.

1. Davidova. Slavil te bodem iz vsega srca svojega; v pričo oblastev bodem ti prepeval.

2. Priklanjal se bodem proti svetišču svetosti tvoje, in slavil ime tvoje, zavoljo milosti tvoje in zavoljo tvoje zvestobe; ker povelečuješ z vsem imenom svojim govor svoj.

3. Kateri dan sem vpil, tisti dan si me uslišal; storil, da me je povzdignila v srci mojem moč.

4. Slavili te bodo, Gospod, vsi kralji zemeljski, ko bodo slišali govor tvojih ust.

5. In peli bodo s potov Gospodovih, da je velika slava Gospodova.

6. Dasi je vzvišen Gospod, vendar gleda na nizkega; dasi visok, spoznava iz daljave.

7. Ako hodim po sredi stiske, ohraniš me živega; v obraz sovražnikov mojih iztegneš roko svojo, in desnica tvoja me ohrani.

8. Gospod naj doprinese zame; Gospod, milost tvoja je vekomaj; od rok svojih del ne odjenjaj!

PSALM 139.

1. Načelniku godbe: psalm Davidov. Gospod, preiskuješ me in spoznavаш.

2. Ti poznavаш sedenje moje in vstajanje moje; misel mojo umeš od daleč.

3. Hojo moja in ležo moja obsezaš, in znana so ti vsa pota moja.

4. Ko ni še govor na jeziku mojem, glej, Gospod, poznaš ga vsega.

5. Zadaš in spredaj me obdajaš, in name pokladaš roko svojo.

6. Prečudovita je vednost tvoja, da bi te varal; visoka je, ne morem je preseči.

7. Kam naj grem pred duhom tvojim, ali kam naj bežim pred tvojim obličjem?

8. Ko bi stopil na nebesa, tam si; ali bi ležišče izbral v grobu, glej tu si.

9. Ko bi si vzel zarije peroti, da bi prebival na pokrajini morja,

10. Tudi tja bi me spremljala tvoja roka, in zgrabila bi me desnica tvoja.

11. Ko bi pa rekel: Temé me bodo vsaj pokrile kakor z mrakom; vendar noč je svetloba okolo mene.

12. Tudi temé ne morejo tako omračiti, da bi tí ne videl skozi; ampak noč razsvetljuje kakor dan, tako so temé kakor luč.

13. Ti namreč imaš v lasti ledvice moje; pokrival si me v telesu matere moje.

14. Slavim te zato, ker ogledu-

joč *tista dela* strmim, čudovita dela tvoja predobro pozna srce moje.

15. Skrita ni tebi moja moč, odkar sem ustvarjen bil na skrivnem; umetno narejen, *kakor* v zemlje globočinah.

16. Testo moje vidijo tvoje oči, in v knjigi tvoji je pisano vse to; od kar se je narejalo, ko ni bilo še nič tega.

17. Zatorej pri meni, o kako dražestne so misli tvoje, o *Bog* mogočni! Kako preobila njih števila!

18. Našteval bi jih, *a* več jih je ko peska, čujem naj še s teboj.

19. O da bi pokončal, o *Bog*, krivičnega; in može krvoločne, rekoč: Poberite se izpred mene!

20. Kateri zoper tebe govoré pregrešno; *kateri* povzdigujejo nično sovražnike tvoje.

21. Ali ne sovražim, o *Gospod*, sovražnikov tvojih, in se ne mučim v zaničevanji do njih, ki se spenjajo zoper tebe?

22. S popolnim sovraštvom jih sovražim; za neprijatelje so meni.

23. Preiskuj me, *Bog* mogočni, in spoznaj srce moje; izkusi me in spoznaj misli moje.

24. In glej, hodim li po potu, tebi nadležnem; in vodi me po večnem potu.

PSALM 140.

1. Načelniku godbe, psalm Davidov.

2. Reši me, *Gospod*, hudobnih ljudi; mož presilovitih brani me,

3. Kateri mislijo hudo v srci; vsak dan se shajajo — na vojsko.

4. Brusijo jezik svoj, podoben kačjemu; strup gadji je pod njih ustnami.

5. Reši me, *Gospod*, rok krivičnih, mož presilovitih brani me, ki mislijo izpodbiti mi noge.

6. Skrivali so mi prevzetniki zanko in vrvi; razgrinjali mi mrežo poleg pota.

7. Rekel sem *Gospodu*; *Bog* mogočni si moj; čuj, *Gospod*, molitev mojih glas.

8. *Gospod*, *Bog*, moč blaginje moje; glavo si mojo pokrili o boja času.

9. Ne dopústi, *Gospod*, kar želi krivični; pregrešne misli njegove ne pospešuj; povzdigovali bi se presilno.

10. Glave njih, ki me obdajajo, — ustnic njih nadloga naj jih pokrije.

11. Žarjavica pridi nádnje; v ogenj naj jih vrže, v jame, da ne vstanejo.

12. Mož prokleti ne utrdi se na zemlji; mož silovitosti, njegga naj udari pogin.

13. Vem, da bode *Gospod*

pravdo vodil siromaku, pravi-
co potrebnim.

14. Dà, pravični bodo slavili
ime tvoje; poštenci sedeli pred
tvojim obličjem.

PSALM 141.

1. Psalm Davidov. O Gospod,
kličem te, hiti k meni; čuj glas
moj, ko te kličem.

2. Molitev moja pridi *kakor*
kadilo pred te; povzdigovanje
mojih rok *kakor* dar večerni.

3. Zloži Gospod, opazuj usta
moja; straži, karkoli izhaja z
ustnic mojih.

4. Ne daj, da se srce moje
nagne k hudobni reči, dela do-
prinašat po krivici z možmi, ki
delajo krivico; tudi naj ne uživ-
vam njih slaščic.

5. Udari naj me nazaj pra-
vični, milost *bode*, in posvari
me, mazilo *bode* izvrstno; ne
brani se glava moja; čim bolj,
tem *bolj bode* molitev moja v
njih nesrečah.

6. Ali planejo dol raz skale
njih sodniki; dasi umejo, da so
govori moji prijetni.

7. Kakor bi kdo razsekal in
razklal zemljo, raztresejo se
naše kosti, v žrelo groba.

8. Ko *se* v té, Gospod, *ozira-*
jo moje oči, k tebi pribegnem,
ne zapústi duše moje.

9. Reši me zadrge, *katero* so

mi razpeli, in zank njih, ki
delajo krivico.

10. Padejo naj v mreže svoje
vsi krivični, jaz pa pojdem mi-
mo.

PSALM 142.

1. *Pesem* ukovita Davidova,
ko je bil v jami, molitev.

2. Z glasom svojim kličem
Gospoda; z glasom svojim pro-
sim pred Gospodom.

3. Pred njim iztresam pre-
mišljanje svoje; stisko svo-
jo oznanjam pred njim.

4. Ko je omagoval moj duh
v meni, takrat si ti spoznal
stezo mojo, ko so mi skrivali
zanko, kamorkoli sem popoto-
val.

5. Ozri se *na* desno in poglej;
ni ga, da bi *me* poznal; izgi-
nilo mi je zavetje, ni ga, da
bi skrbel za življenje moje.

6. K tebi kličem, Gospod,
govoreč: Ti *si* zavetje moje,
delež moj v deželi živečih.

7. Poslušaj vpitje moje, ker
ponižan sem silno; otmi me
njih, ki me preganjajo, ker
močnejši so od mene.

8. Izpelji iz zapora življenje
moje, da slavim ime tvoje; ob-
dajali me bodo pravični, ko mi
bodeš izkazal dobroto.

PSALM 143.

1. Psalm Davidov. O Go-

spod, sliši molitev mojo; ušesa nagni k prošnjam mojim; po zvestobi svoji usliši me, po pravici svoji.

2. In ne hodi v sodbo s hlapcem svojim, ker pravičen bi ne bil pred teboj nihče, ki živi.

3. Sovražnik namreč preganja dušo mojo; *tlači* na tla krdelo moje; dela, da sedevam v teminah; smo, kakor mrlič nekda.

4. Tako, da duh moj v meni omaguje; sredi mene zdi se samo sebi zapuščeno srce moje.

5. Spominjam se dni nekdanjih, premišljujem vse delo tvoje, dejanje tvojih rok preudarjam.

6. Roke svoje razprostiram proti tebi; duša moja, kakor zemlja razsušena, hrepeni po tebi:

7. Hiti, usliši me, Gospod, duh moj hira; ne skrivaj mi obličja svojega, ker podoben postajam njim, ki gredo v grob dol.

8. Daj, da slišim zgodaj milost tvojo, ker v té imam zaupanje; naznani mi pot, po kateri bodem hodil, ker do tebe povzdigujem srce svoje.

9. Otmi me sovražnikov mojih, Gospod; pri tebi sem skrit.

10. Uči me delati voljo tvojo, ker ti *si* moj Bog, z dobrim duhom svojim spremljaj me po ravni zemlji.

11. Zavoljo imena svojega, Gospod, ohrani me živega; zavoljo pravice svoje izpelji iz stiske dušo mojo.

12. In zavoljo milosti svoje iztrebi sovražnike moje, pokončaj vse, ki stiskajo dušo; ker jaz *sem* hlapec tvoj.

PSALM 144.

1. **D**avidova. Blagoslovljen *bodi* Gospod, skala moja, kateri uči boj roke moje, prste moje vojsko.

2. Milost moja in grad moj, višava moja in rešitelj moj; pomočnik, ščit moj, do katerega pribegam, ki mi podložno dela ljudstvo moje.

3. Gospod, kaj *je* človek, da ga spoznaš, sin umrjoči, da se zmeniš zanj?

4. Človek *je* podoben ničemurnosti, dnevi njegovi *so* kakor mimo gredočega senca.

5. Gospod, nagni nebesa svoja ter stopi dol; dotakni se tistih gorâ in kadé se naj.

6. Strelo zaženi in razkropi jih; proži pušice svoje in izbegaj jih.

7. Iztegni roko svojo z višave; reši me in otmi me iz mnogih vodâ, iz tujcev roke;

8. Njih usta govoré nično, in njih desnica *je* krivičnosti desnica.

9. Bog, novo pesem bodem ti

pel; na deseterostrunje bodem ti prepeval.

10. *Tebi*, ki daješ blaginjo kraljem, otimaš Davida, hlapca svojega od hudobnega meča.

11. Réši me in otmi me iz tujcev roke, katerih usta govoré nično, in njih desnica je krivičnosti *desnica*.

12. Da bodo sinovi naši kakor rastline dobro zrejene v nežni dobi svoji, in hčere naše kakor vogelni kameni obdelani v syetišči.

13. Žitnice naše polne naj dajo obilen živež; naše ovce naj tisočero rodévajo, tisočkrat *naj bodo* pomnožene v stajah naših.

14. In voli naši predebeli; nič napada, nič izpada, in tožbe naj ne bode v ulicah naših.

15. Blagor onemu ljudstvu, kateremu *se* tako *godi*; blagor ljudstvu, kogar *Bog je* Gospod.

PSALM 145.

1. **H**valà Davidova. Poviševal te bodem, Bog moj, kralj; in blagoslavljal bodem ime tvoje vekomaj in vekomaj.

2. Vsak dan te bodem blagoslavljal, in hvalil ime tvoje vekomaj in vekomaj.

3. Velik je Gospod in hvale vreden jako; dà, velikosti njegove ni preiskati.

4. Rod naj rodu slavi dela

tvoja; kakor *ona* oznanjajo vsakotero mogočnost tvojo.

5. Lepoto in slavo tvojega veličastva, in čudovite stvari tvoje bodem oznanjal.

6. In moč čudovitih dél tvojih naj slavé; in posamezna velika *dela* tvoja bodem pripovedoval.

7. Spomin obile dobrote tvoje naj vrè iz njih; pravico tvojo naj pojó.

8. Milosten in usmiljen je Gospod; potrpežljiv in velik v milosti,

9. Dober je Gospod vsem; in usmiljenje njegovo v vseh delih njegovih.

10. Slavé te naj, Gospod, vsa dela tvoja; in blagoslavljajo te naj, katerim milost izkazuješ.

11. Slavo kraljestva tvojega naj slavé, in naznanjajo mogočnost tvojo.

12. Da sinom človeškim oznanjajo mogočnost njegovo, in slavo in lepoto njegovega kraljestva.

13. Kraljestvo tvoje je vseh vekov kraljestvo, in gospostvo tvoje od roda do roda.

14. Gospod podpira vse padajoče, in kvišku pomaga vsem omahujočim.

15. Vseh oči gledajo v té; ti jim daješ jedi o svojem času.

16. Roko svojo odpreš in natisiš karkoli živi, po volji.

17. Pravičen *je* Gospod po

vseh potih svojih, in dobrotljiv v vseh svojih delih.

18. Blizu je Gospod vsem, ki ga kličejo; vsem, kateri ga kličejo v zvestobi.

19. Voljo spolnjuje boječim se njega; vpitje njih sliši in daje jim blaginjo.

20. Gospod hrani vse, kateri ga ljubijo; vse hudobne pa pogublja.

21. Hvalo Gospodovo naj govoré usta moja; in vse meso naj blagoslavlja sveto ime njegovo, vekomaj in vekomaj.

PSALM 146.

1. Aleluja! Hvali, duša moja, Gospoda.

2. Hvalil bodem Gospoda v življenji svojem; prepeval bodem Bogu svojemu, dokler bodem.

3. Ne imejte zaupanja v prva-ke, v sina človeškega, pri katerem ni blaginje.

4. Duh njegov izide, povrne se v zemljo svojo: isti dan minejo misli njegove.

5. Blagor, komur *je* na pomoč *Bog* mogočni Jakobov; katerega nada *je* v Gospodu, Bogu njegovem,

6. Kateri *je* naredil nebesa in zemljo, morje in kar *je* v njiju, kateri hrani zvestobo vekomaj.

7. Kateri dela pravico zatira-

nim, hrane daje lačnim, Gospod oprošča jetnike.

8. Gospod odpira oči slepim, Gospod vzdiguje potrte, Gospod ljubi pravične.

9. Gospod brani tujce, siroto in vdovo podpira; pot pa hudobnih razdira.

10. Vladal bode Gospod vekomaj; Bog tvoj, o Sijon, od roda do roda. Aleluja!

PSALM 147.

1. Hvalite Gospoda; ker dobro *je* prepevati Bogu našemu; ker prijetno, spodobno *je* hvaljenje.

2. Zidar Jeruzalema Gospod, Izraelce zbira razkropljene.

3. On ozdravlja potrte v srci in obvezuje v njih bolečinah.

4. Preštevava zvezd število, kliče jih, kolikor jih *je*, po imenih.

5. Velik *je* Gospod, Bog naš, in mnoga moč njegova, razumnost njegova brezmerena.

6. Krotke podpira Gospod, hudobne potiska noter do tal.

7. Pojte hvalne pesmi Gospodu, na strune prepevajte našemu Bogu.

8. On zagrinja z gostimi oblaki nebesa; dež napravlja zemlji, daje, da seno rodevajo gore.

9. Živež svoj daje živini, mladim krokarjem, ki čivkajo.

10. Moči konjeve se ne vese-
li, stegna odličnega moža mu
niso po volji;

11. Po volji so Gospodu bo-
ječi se njega, kateri imajo na-
do v milosti njegovi.

12. S hvalo slávi, Jeruzalem,
Gospoda, hvali Boga svojega,
o Sijon.

13. Ker zapahe tvojih vrát
utrjuje, sinove tvoje blagoslav-
lja sredi tebe.

14. Mir daje pokrajinam tvo-
jim, z mozgom pšenice te siti.

15. Ko pošlje govor svoj na
zemljo, urno izteče beseda nje-
gova.

16. Sneg daje kakor volno,
slano razsiplje kakor pepél.

17. Led svoj meče dol, ka-
kor koščke; pred mrazom nje-
govim kdo prebije?

18. Besedo svojo pošlje in jih
raztaja; kakor hitro pihne ve-
ter svoj, iztekó vodé.

19. Besede svoje naznanja
Jakobu; postave svoje in pra-
vice svoje Izraelu.

20. Ni storil tako nobenemu
narodu; zatoorej ne poznajo ti-
stih pravic. Aleluja.

PSALM 148.

1. **A**leluja! Hvalite Gospo-
da, nebeščani, hvalite ga v vi-
šavah.

2. Hvalite ga vsi angeli nje-
govi, hvalite ga vse vojske
njegove.

3. Hvalita ga solnce in me-
sec; hvalite ga vse svetle zve-
zde.

4. Hvalite ga nebés nebesa,
in vode, katere so nad tem ne-
bom.

5. Hvali naj ime Gospodovo
kar je na povelje njegovo u-
stvarjeno bilo takoj.

6. Kar je ustanovil vekomaj,
na veke; dal je zapoved, ka-
tere naj nobeno ne prestopi.

7. Hvalite Gospoda zemelj-
ske stvari; zmaji in brezna vsa.

8. Ogenj in toča, sneg in so-
para, veter viharji spolnjujoč
besedo njegovo.

9. Same gore in hribi, dre-
vesa rodovitna, cedre vse;

10. Same zveri in živina vsa,
lazzina in tiči krilati.

11. Kralji zemeljski in naro-
di vsi; knezi in vsi zemljé sod-
niki.

12. Mladeniči in tudi device,
starci z dečki.

13. Hvalijo naj ime Gospo-
dovo, ker vzvišeno je njega
samega ime; lepota njegova
nad zemljo in nebo.

14. In rog povišuje svojemu
ljudstvu, hvalo vseh, katere
sprejema prijazno, Izraelcev,
ljudstva bližnjega njemu. Ale-
luja!

PSALM 149.

1. Aleluja! Pojte Gospodu pesem novo; hvalo njegovo v zboru njih, katere sprejema prijazno.

2. Veséli se Izrael v njem, ki ga je ustvaril; sinovi Sijonski naj se radujejo v kralji svojem.

3. Hvalijo naj ime njegovo s piščaljo; z bobnom in strunami naj mu prepevajo.

4. Ker milosten je Gospod z ljudstvom svojim; krotke diči z blaginjo.

5. Radujejo se naj v slavi prijazno sprejeti; pojó naj na ležiščih svojih,

6. Hvalo povišujočo Boga mogočnega v grlu svojem, in meč dvorezni v roki svoji.

7. Da se mašujejo nad narodi, ljudstva pokoré.

8. Da zvežejo z verigami njih

kralje, in njih plemenitnike z vezmi železnimi.

9. Da nad njimi spolnijo pisano pravico; *kar* je čast vsem onim, katere sprejema prijazno. Aleluja!

PSALM 150.

1. Aleluja! Hvalite Boga mogočnega o svetosti njegovi; hvalite ga v veličastva njegovega gradu.

2. Hvalite ga o obili mogočnosti njegovi, hvalite ga po velikem veličastvu njegovem.

3. Hvalite ga s trombe glasom; hvalite ga z brenkljami in strunami.

4. Hvalite ga z bobnom in piščaljo, hvalite ga z orgljami.

5. Hvalite ga s cimballi donečimi, hvalite ga sè sístri.

6. Vsaka duša hvali naj Gospoda! Aleluja!

SVETA DEŽELA
za časa
NAŠEGA ZVELIČARJA

po merjenju zaklada
Palestine Exploration Fund
izdal

Sir C.W. Wilson K.C.B.F.R.S. Capt. Conder R.E.
in Rev. W. Wright D.D.

za
Britansko in inozemsko
svetopisemsko družbo.

